

ROY VƏ REVEL HƏŞN

BİZ

İSANI

GÖRMƏK

İSTƏYİRİK

ALLAHIN MƏSİHDƏ SİZİN ÜÇÜN
TƏMİNATINI AŞKAR ETMƏK

R O Y V Ə R E V E L H E Ş N

BİZ
İSANI
GÖRMƏK
İSTƏYİRİK

ROY HESSON
BOOK TRUST

Originally published in English under the title
We Would See Jesus by Roy and Revel Hession
© 1958, 2016 by Roy Hession Trust
www.royhessionbooktrust.org

© 2021 for the Azeri edition.
Translated by permission. All rights reserved.

Bu kitab Azərbaycan dilində 2021-ci ildə çap olunub.

Ö N S Ö Z

Bu kitab sadəcə Rəbb İsa Məsihin Özü haqqında yazılmış bir kitabdır.

“Biz İsanı görmək istəyirik” kitabı 1950-ci ildə nəşr olunmuş və dünyanın müxtəlif yerlərində Tanrının çoxlarına xeyir-dua verdiyi “Qolqota Yolu” (The Calvary Road) adlı əvvəlki kitabımızla çox sıx bağlıdır. İki kitab bir-birilə əhəmiyyətli dərəcədə əlaqəlidir və məsihçi həyatının vacib prinsiplərini əks etdirir.

“Qolqota Yolu” kitabından bizə indi aydın olur ki, biz nəticələrə diqqət yetirmişik. “Biz İsanı görmək istəyirik” kitabında isə Tanrı fikrimizi daha çox səbəb amilinə yönəldir. Birinci kitab məsihçi həyatındakı qəlbqırıqlıq, dolğunluq, ünsiyyət, tövbə, itaət, müqəddəslik və s. kimi cəhətlərə diqqət yetirir. Tanrının qəlbimizdə görmək istədiyi nəticələr baxımından özümüzü yoxlamağımız yaxşıdır, hərçənd nəticələri çox vurğulamaq bizi səhv istiqamətə yönəldə bilər. Bu kitabda biz belə nəticələrin möhtəşəm Səbəbini — Rəbb İsanın Özünü düşünürük. Burada məsihçi həyatının təcrübələrini sadalamağa ehtiyac yoxdur; İsanı görmək kifayətdir. Məsihçi həyatının hər bir cəhəti yalnız Onu görməklə bizdə gerçəkləşir. O, hamımızın axtardığı Xeyir-duadır, asanlıqla əldə edilən və xeyir-duaya aparan Yoldur. Əgər biz həyat təcrübələrinin müəyyən cəhətlərini vurğulasaq, bu bizim üçün bir düstura çevriləcək və bizi yalnız boyunduruq altına salacaq.

Lakin İsa hər cür köləlik boyunduruğunu bizdən götürərək Müqəddəs Ruhun tərəvəti ilə Ona xidmət etməyimiz üçün bizi azad etmək istəyir. Biz bunu yalnız Rəbbə baxmaqla əldə edə bilirik və Müqəddəs Ruh da məmnunluqla ümitsiz ürəklərə bu azadlığı bəxş etmək istəyir.

Yeganə arzumuz budur, biz İsanı görmək istəyirik,
Ona baxarkən qüvvət, sevinc və həvəs əldə edirik;
Biz Rəbb İsanı ölüb dirilən, vəsatət edən görmək istəyirik.
Fani dünya ilə vidalaşib göylərdə Rəblə görüşmək istəyirik.

“Biz İsanı görmək istəyirik” kitabı “Qolqota Yolu” kitabının davamı deyil, çünki bu kitab çox əvvələ, nəticələrdən heyranedici ilk Səbəbə qayıdır. Bu kitablar, şübhəsiz ki, məsihçi həyatında baş verənlərdən bəhs edir. İnsanın qəlbi həmişə ilk növbədə nəticələrlə maraqlanır. Əgər qəlbimiz lütfdə böyümək istəyirsə, geriye — Səbəbə, yəni İsayə dönməli olacaq. Bəziləri düşünə bilər ki, bu məsələlər kitabda kifayət qədər əhatə olunmayıb və bir düstur xarakteri daşıyır. Bu o deməkdir ki, yazıçılar özləri təcrübələrində çox geri, yəni Rəbb İsanın Özünə qayıtmalıdırlar.

Beləliklə, əlinizdəki kitabın əsas mövzusu İsadır. Lakin bu kitabın belə bir mövzunu tam izah etdiyini söyləyə bilmərik. Oxucu bu kitabda hələ toxunulmamış bir çox məsələlərlə qarşılaşa bilər. Ancaq dediyimiz kimi, imanlı üçün İsanı görmək və Onu görməkdə davam etmək kifayətdir. Biz İsanı görərkən Rəbb bizim diqqət mərkəzimizdə olacaq və lazım olan şeyləri düzgün görə biləcəyik.

Növbəti səhifələrdə iki söz təkrarən qeyd olunur və onlar xüsusi mənada işlədilib. Biz fəsillərdə fikir ardıcılığını saxlamaq üçün iki sözün mənasını burada izah etməyi münasib gördük.

Birincisi, “lütf” sözüdür. İnsanlar bunun müəyyən vaxtlarda Allahdan aldığımız xeyir-dua olduğunu deyirlər.

Biz bu sözü Əhdi-Cədiddəki mənasına əsasən istifadə etməyə çalışdıq. Lütf sözü Əhdi-Cədidə qurtuluşumuz və Allahın bizimlə olan bütün münasibətləri barəsindədir, çünki Kəlamda belə yazılıb: “İman vasitəsilə deyil, lütf ilə xilas oldunuz”. Bunun mənasını həm şüurumuzda, həm də həyatımızda dərk etməyimiz çox vacibdir. Əgər lütf sözünün mənasını anlamasaq, hər şeyi itirmiş olacağıq. Əhdi-Cədidə lütf Allahdan aldığımız hər hansı xeyir-dua və ya təsir deyil, əksinə Allahın insana olan münasibətidir. Lütf Allahın bizə verdiyi, amma layiq olmadığımız ilahi məhəbbət və yaxşılıq hesab olunur. Romalılara 11:6-da deyilir: “Əgər bu, lütf ilə oldusa, daha əməllərlə deyil; yoxsa lütf daha lütf olmaz.” Lütfün əsas məgzi layiq olmadığımız ilahi xeyirxahlıqdan ibarətdir. Əgər Allahın bizdən razı qalması üçün nəse ediriksə, Allah tərəfindən xeyir-dua almaq üçün hansısa bir xasiyyətə malik olmağı düşünürüksə, onda lütf artıq lütf deyil. Lütf bizdən necə varıqsa eləcə Allah qarşısına gəlməyimizi istəyir. O bizə imkan verir ki, yaxşı xasiyyətimiz, xoş davranışımız, tərifəlayiq heç bir şeyimiz olmadan, dərin ehtiyac içində, günahlarını səmimi olaraq etiraf etmiş bir halda Tanrının yanına gələk və Ondan xeyir-dua alaq.

Su boşluqları doldurduğu kimi lütf də ehtiyaclarımızı təmin edir. Biz özümüzdə heç bir yaxşı keyfiyyət olmadığını anladıda və günahlarımızı etiraf etdikdə Allah fəqirlərə kömək edəcək. Əgər bizim Allahdan alacağımız xeyir-dualar, kim olduğumuzdan və ya etdiyimiz əməllərdən asılıdırsa, onda tək-tək xeyir-dua alacağıq. Lakin alacağımız xeyir-dualar əməllərimizlə deyil, Allahın lütfü ilə ölçülərsə, onda O, üzərimizə bol xeyir-dualar tökəcək. Əhdi-Cədidə lütf çox vaxt bolluqla əlaqələndirilir. Bizim işimiz ömrümüzün sonunadək Allahın lütfündə yaşamaq və günahkar olduğumuzu qəbul etməkdir ki, lütf ehtiyaclarımızı təmin etsin.

Həyatda topladığımız var-dövlət tükənərkən,
 Atamız Öz bəxşislərini yenicə verməyə başlayır.
 Onun sevgisi sonsuz, lütfü ölçüyə gəlməz.
 Qüdrəti isə insanlar üçün sərhəd tanımaz;
 Çünki Tanrı İsadakı ucu-bucağı olmayan sərvətindən
 Durmadan hey paylayır, paylayır!

Deməli, bu lütfdür və bu Allahdır! Görün bu bizə Onun haqqında nə qədər füsunkar bir görüntü verir!

Bu kitabda işlənən ikinci söz “oyanış” sözüdür və onun izahına çox ehtiyac yoxdur. Oyanış sözünün geniş yayılmış mənası bir çoxlarının xilas edildiyi və Kilsənin qurulduğu Müqəddəs Ruhun möhtəşəm hərəkətində işlənilir. Biz bu kitabda oyanış sözünü imanlıların həyatında Allahın gördüyü iş kimi qeyd edəcəyik. Belə ki, məsihçilik həyatında enişin olduğunu etiraf edən, Allahın onunla işləməsinə razılıq verən, İsanı hər bir ehtiyacı kimi görən hər bir imanlının həyatında oyanış baş verir. Hətta ən möhtəşəm oyanış hərəkətlərinin əsasında məhz insanın həyatında ruhani oyanışı durur. Bu hərəkətlər, yəni oyanış ruhani həyatın getdikcə daha çox insanlara açılmasıdır, elə deyilmi? Allah oyanışı yaşamış imanlıların parlaq şəhadətlərindən başqalarına da təsir etmək üçün istifadə edir. Aydındır ki, birinci növbədə biz özümüz oyanışı yaşamalıyıq və sonra ətrafımızdakılara şəhadət etməliyik. Bu zaman biz həyatımızın Müqəddəs Ruhun ümumi hərəkətinə qoşulması üçün Allaha etibar edə bilərik.

Qoy Allah hər bir oxucunun həyatında vaxtilə yunanların Filipə dedikləri xahişi həyata keçirsin: “Ağa, biz İsanı görmək istəyirik” (Yəhya 12:21)

Roy və Revel Həşn

1 - C İ F Ə S İ L

Tanrını görmək — Həyatın məqsədi

Məqsədim Tanrının Özüdür. Nə sevinc, nə sülh, nə də xeyir-dua deyil, lakin Tanrının Özüdür.

Həyatın məqsədi nədir? Çoxları bu suala cavab tapmaq istəyir. Razi sala bilməyən daxili çalışmalar, məramlar və istəklər bizi fərqli istiqamətlərə çəkib aparır. Biz başqalarına həsədlə baxırıq, onların həyatlarının bizimkindən daha dolğun və daha məmnun olmasına inanırıq. Düşünürük ki, bu mükafatı əldə etsəydik və ya bu məmnunluğu yaşaya bilsəydik, həqiqətən də, biz həyatdan razı qalardıq.

Ancaq bu mükafatları və ya məmnunluqları əldə edərkən, əvvəlkindən daha xoşbəxt olmadığımızı görəndə məyus oluruq və biz yaşa dolduqca daha çox peşman oluruq. Özümüzə belə bir sual veririk: “Həyatın məqsədi nədir? Bu məqsədi necə tapa bilərəm? Tapsam belə, onun doğru olduğuna necə əmin ola bilərəm?” Bir çox insanlar — məsihçi olduqlarını iddia edənlər — hələ də bu suallara cavab tapa bilmirlər.

Müqəddəs Kitaba müraciət etdikdə, bu əsas suala aydın və sadə bir cavab tapırıq. Müqəddəs Kitab bəşəriyyətin yalnız bir məqsədinin olduğunu bildirir. Allahın Kəlamı cinsindən, yaşından, milliyyətindən və cəmiyyətdəki statusundan asılı olmayaraq bu məqsədin hər kəs üçün eyni olduğunu açıq şəkildə göstərir.

“İndi, ey İsrail, axı Allahın Rəbb səndən nə istəyir? Yalnız bunu istəyir: Ondan qorx, tamamilə Onun yolunu tut, Onu sev, bütün qəlbinlə və bütün varlığınla Allahın Rəbbə sitayiş et.” (Qanunun Təkrarı 10:12)

“Ey insan, Allah sənə yaxşı olanı bildirdi; Ədalət yaratmaqdan, məhəbbət göstərməyi sevməkdən, İtaətkarcasına Allahınla bir yol getməkdən başqa Rəbb səndən nə istəyir ki?” (Mikeya 6:8)

“...Allahın Rəbbi bütün qəlbinlə, bütün varlığınla, bütün düşüncənlə və bütün gücünlə sev. Bu, ilk əmrdir.” (Mark 12:30)

Müqəddəs Kitaba əsasən həyatın məqsədi Tanrını tanımaq, sevmək və onunla birlikdə yeriməkdir, yəni Allahı görməkdir. Həqiqətən də, keçmişdə insanlar “həyatın sonunu” “Tanrının Görüntüsü” kimi təsvir edirdilər. XVII əsrdə “Uestminster Etirafı”nı yazan imanlılar “İnsanın əsas məqsədi nədir?” sualına bu sözlərlə cavab verdilər: “İnsanın əsas məqsədi Tanrını izzətləndirmək və Ondan daimi zövq almaqdır”.

Lakin biz bu gün Tanrını görmək ehtiyacı haqqında çox eşitmirik. Biz keçmişdə yazılmışları oxuduqda bunun nə vəzlərdə və nə də İncilə əsasən yaşayış tərzimizdə vurğulanmadığını görürük. Keçmişdə, hətta ruhani qaranlıq vaxtlarda belə Tanrını həmişə görmək həsrəti ilə yaşayan insanların olduğunu görmüşük. Onlar yalnız bir amalla — öz Allahlarını tanımaqla yaşayırdılar.

Onlar bilirdilər ki, qəlblərindəki Rəbb üçün susuzluğu yalnız Tanrı yatıra bilər.

Allahı axtararkən bəziləri qeyri-adi yollarla səyahət etdilər. Biz onların çöllərdə və ya mağaralarda yaşadıklarını və ya monastıra çəkildiklərini görürük. “Müqəddəsliyə nail olmadan heç kim Rəbbi görməyəcək” (İbranilərə 12:14) kəlamına görə bəziləri müqəddəsliyi arzulayaraq, özlərini yerdəki hər şeydən məhrum etdilər. Digərləri isə özlərini işgəncələrə məruz qoymaqla bədənlərinin istəklərinə tabe olmadılar. Bəzən onlar fanatik olurdular, bəzən də özlərinə qapanıb düşüncə və hərəkətlərini götür-qoy edirdilər. Bu gün biz onların bir çoxunu qanunpərəst və tərki-dünyalığın əsarətində olan yazıq və yolunu azmış insanlar kimi rədd edərdik. Ancaq biz onlar haqqında düşünərkən, gəlin yadda saxlayaq ki, bu qəribə həyat təzi Allaha olan istək və Onu axtarmaqla bağlı olmuşdu, yəni Tanrını görmək üçün onlar şəxsi müqəddəsliyə can atırdılar.

Bu gün vəziyyət çox fərqlidir. Müqəddəs Kitabda yazılanları daha yaxşı başa düşdüyümüz üçün biz qədim dövrlərdə Tanrını axtaranların çoxuna yuxarıdan aşağıya baxırıq. Ancaq kədərli həqiqət budur ki, biz Kəlamı daha yaxşı başa düşsək də, biliyimiz Tanrını görmək üçün bir istəyə çevrilməmişdir. Bu gün Tanrı üçün ruhani susuzluq açıq-aşkar yox olmaqdadır və belə görünür ki, məsihçi həyatında Allahın Özünü tapmaq və Onu görmək məqsədindən daha da uzaqlaşmışıq.

Bu gün iki əsas fikir qarşıya çıxır.

Birincisi, Tanrını görmək üçün müqəddəsliyi önə çəkmək əvəzinə, Tanrıya xidmət etməyə diqqət yetiririk. Bu gün məsihçi həyatının mənasını Tanrıya bacardığımız qədər tam və səmərəli şəkildə xidmət etməkdə görürük. Tanrının niyyətini insanlara

çatdırmaq üçün ümid etdiyimiz üsullar bizim üçün vacib məsələyə çevrilib. Bu xidməti həyata keçirmək üçün bizə güc lazımdır; buna görə də Tanrını çox istəməyimiz və axtarmağımız əvəzinə, Ona daha səmərəli xidmət etmək üçün Allahdan güc istəyirik. Rəbbə xidmət etmək düşüncələrimizdə əsas yeri tutduğundan biz çox vaxt bir insanın Tanrı ilə düzgünlüyünü onun müvəffəqiyyəti və ya başqa sözlə desək, məsihçi həyatındakı işi ilə qiymətləndiririk.

İkincisi, insanın daxilində ruhani təcrübələri yaşamaq üçün artan bir həvəs var. Bir çox məsihçi aşağı səviyyədə yaşamaqdan razı qalır, amma yaxşı ki, digərləri məsihçi həyatlarının dərinliyi ilə maraqlanırlar. Ancaq bu maraq Tanrı ilə daha dərin münasibətlər qurmaq yangısından deyil, daxilində xoşbəxtlik, sevinc və gücdən gələn təcrübəni yaşamaq istəyindən qaynaqlanır. Ona görə də insan Allahla münasibətlərdən doğan təcrübələri yox, bütün bunları verən Tanrını daha çox istəyib axtarmalıdır. Biz Allahı deyil, “bu şeyləri” axtarıq.

Bunların heç biri Tanrının insan üçün təyin etdiyi böyük məqsədinə — Onu əbədi olaraq izzətləndirmək və Ondən daim zövq almaq niyyətinə uyğun deyil. Bu istəklər Tanrının ürəyini razı salmadıqları kimi, bizim də ürəklərimizi razı salmır.

* * * * *

Tanrı ilə görüşməyin nəyə görə həyatın əsas məqsədi olduğunu və Allahın nəyə görə bunu bizdən tələb etdiyini başa düşmək üçün diqqətimizi tarixin lap başlanğıcına yönəltməliyik.

Özlüyündə mükəmməl olan və heç bir ehtiyacı olmayan Tanrı belə görünür ki, yaratdığı varlıqlar olmadan Özünü natamam hesab edib və beləcə insan tarixi başlayıb. “Çünki hər şeyi Sən yaratdın, hər şey Sənin iradənlə var olub yarandı.” (Vəhy 4:11).

İnsan başqa heç bir məqsəd üçün deyil, yalnız bu məqsəd, yəni Allahın ondan zövq alması üçün yaradılmışdır. O, Allahın zövqü və sevgisinin məqsədi üçün nəzərdə tutulmuşdu. İnsan üçün bu ilkin ünsiyyətin əsasında bütünlüklə Tanrı dururdu. İnsan bilirdi ki, o, yalnız Tanrını məmnun etmək üçün yaradılmışdı və onun yeganə qayğısı İlahi sevgiyə cavab vermək — Onun üçün yaşamaq və iradəsini yerinə yetirmək idi. İnsan üçün öz iradə və istəklərini daim Yaradanın iradə və istəklərinə tabe etmək və tamamilə Ondən asılı olmaq bir sevinc idi. Tanrıya təslim olub yaşayarkən insanın hər bir ehtiyacını O təmin edirdi.

K.S. Lyuis insanın günaha batmazdan əvvəl Allahla ilkin ünsiyyətini belə təsvir etmişdi: “Mükəmməl dövrdə Tanrı bəşər övladına güc və sevinc verdi, insan da Yaradanına sevgidə və itaətkarlıqda ibadət etdi”. Həqiqətən də, belə mühitdə yaşayan insan özünü rahat hiss edirdi, yəni “xoşbəxt günləri”ni yaşayırdı; bu vaxt onun ruhu Tanrının Ruhu ilə ünsiyyət qurmağı bacarırdı.

Deməli, Tanrı ilə görüşüb canlı ünsiyyətdə olmaq həyatın ali məqsədi idi və bu heç də qəribə və qeyri-təbii bir şey deyildi. Biz insanlar elə məhz bunun üçün yaradıldıq və bu məqsəd yer üzündə mövcud olmağımızın yeganə mənası oldu.

Təəssüf ki, insanın Tanrı ilə sevgi dolu və itaətkar münasibəti uzun sürmədi. Günlərin bir günü günah insanı öldürmək üçün gizləncə bağa girdi və günün sərinliyindəki birgə gəzintilərə son qoyuldu. Şeytan bəşər övladına sadə bir qanunu pozmaqla öz məxluq mövqeyini tərk edib “Allah kimi” (Yaradılış 3:5) olmağı təklif etdi. İnsan da Tanrıdan asılı olmamaq üçün bilərəkdən buna razı oldu. İnsan həyatında özünü mərkəzə qoydu, halbuki o, əvvəllər Tanrını birinci yerə qoymaqdan məmnun idi. Bundan sonra o, qürurlu və təkəbbürlü bir varlıq oldu. Artıq insan Yaradanına könüllü təslim olmaq istəməyəcəkdi; bundan sonra

o, Tanrı üçün yaradıldığını da dərk etməyəcəkdi. Bundan əlavə Tanrı tərəfdən Onun insanla ünsiyyətinin təməli dağıldı, çünki Müqəddəs Allah müqəddəs olmayan insanla ünsiyyət qura bilməzdi. İşıqla qaranlıq, müqəddəsliklə günah arasında heç vaxt ünsiyyət ola bilməzdi. İnsan bunu anladı və nəticədə o, Tanrının hüznündən uzaqlaşaraq bağdakı ağacların arxasında gizlənməli oldu. Həyatının ilahi məqsədini itirən insan Tanrı ilə yenidən görüşmək üçün satın alınmalı idi. Allahın yeganə məqsədi dünyanı Rəbb İsa vasitəsilə xilas etmək idi.

İlk günahkar insanların törəmələri olaraq biz Allahla qırılmış ünsiyyətdə dünyaya gəlmişik. Biz Adəmin Tanrıya qarşı günah etdiyi həmin üsyankar təbiəti ilə doğulmuşuq. Kimsə demişdi ki, hamımız həyata mütəxəssis kimi başlayırıq və hərəkətlərimiz şəxsi maraqlarla idarə olunur. İnsanın Tanrının hakimiyyətinə olan üsyankar münasibəti Romalılara 3:11-də deyildi ki kimidir: “Dərk edən bir kəs yoxdur, Allahı axtaran yoxdur”. İnsan təbiəti Tanrıya qarşı çıxaraq Ona belə deyir: “Bizdən uzaq ol, Yolunu tanımaq istəmirik. Kimdir Külli-İxtiyar, biz Ona qulluq edək?” (Əyyub 21:14,15)

İnsan həyatının ilahi məqsədini beləcə itirmiş oldu. Əgər Allah insanı Ondən ayrı düşdüynə görə tərək edib bəşəriyyəti öz günahının nəticələri ilə təkbaşına qoysaydı, göydəki heç bir mələk Onu bu haqsızlığa, hətta rəhmsizliyə görə günahlandıra bilməzdi. Artıq Tanrı insana bolluca sevgi vermişdi, insan isə bu sevgini rədd etmişdi. Lakin Tanrı sevgisi o qədər böyük idi ki, insanın etdiklərinə baxmayaraq, onun şəfası üçün bir plan hazırladı və əlini ikinci dəfə, bu dəfə xilas etmək üçün uzatdı.

Tanrının nəyisə yaratması üçün yalnız bir söz deməsi kifayət idi və bunu da etdi. Lakin xilas etmək üçün Öz Oğlunun qanını tökmək məcburiyyətində qaldı. Allah günahımıza görə çəkməli

olduğumuz cəzanın, ölümün əvəzinə Oğlu İsa Məsihi çarmıxa göndərdi. Bu qurtuluş gözlənilməz bir vəziyyətdə çıxarılan qərar deyildi. Günah Eden bağına girən kimi, Allah ilanın (şeytanın) başını əzmək üçün gəlməli olacaq və dabanı sancılacaq Bir nəfərdən danışdı (Yaradılış 3:15). Yalnız bu Şəxs günahın və şeytanın gətirdiyi bütün ziyanı aradan qaldıracaqdı.

Bununla da bağdakı hadisələrin kədərli gedişatı Tanrını təəccübləndirmədi, çünki bu vəziyyəti həll etmək üçün artıq O bir Nəfəri hazırladığını söylədi. Müqəddəs Yazılar Onu “dünya yaranandan bəri kəsilmiş Quzu” adlandırır (Vəhy 13:8). Bütün bunları etməkdə Allahın məqsədi var idi. O, günaha batmış və nəticədə günahkar, qürurlu və təkəbbürlü təbiəti olan biz insanları Özü ilə ilkin münasibətlərimizə qaytarmaq istəyirdi. Eləcə də Tanrı biz günaha batan zaman itirdiyimiz itaətkarlığı və Onu birinci yerə qoymağı bərpa etmək niyyətində idi. Bundan sonra O bizdən, biz də Ondan zövq ala bilərik.

Əgər Allahın bizi yaratmasının və sonradan xilas etməsinin yeganə məqsədi Onunla ünsiyyət yaratmaq idisə, əmin ola bilərik ki, Onun bizimlə olan indiki münasibətləri heç bir başqa səbəblə bağlı deyil. Təyyarəni ixtira edən onu müəyyən bir yüksəklikdə uçmaq üçün düzəldibse, lakin sonradan onun yerdən qalxmadığını görərsə, təyyarənin uçması üçün o, hər cür səy göstərəcək. Tanrı da bizi Özünə qaytarmaq üçün hər cür səy göstərəcək.

Bu prosesin başlaması üçün biz ilk növbədə tövbə etməliyik, çünki Allaha dönməyimiz Onunla ünsiyyətə gedən yolun yeganə qapısıdır. Biz Allahın yoluna gəldikdən sonra O özümüzə yönəlmiş iradəmizlə məşğul olmağa başlayır. Bu proses “qanunsuz ələ keçirdiyimiz və uzun illər ərzində şişmiş və iltihablaşmış” iradəmiz üçün ağrılı olsa da, bizi itaətə və Tanrıya qaytarır. Biz Allahı axtarmayıb rədd etsək, onda Rəbb həyatımızda kədərə, əzablara,

sınaqlara, naxoşluğa, planların pozulmasına və uğursuzluğa yol verəcək ki, çətinliklərdə Ona ehtiyacımız olduğunu anlayaq. Bu cür əzab bizə cəza vermək üçün deyil, lakin bizi tamamilə bərpa etmək üçündür. Məhz Tanrının sevgisi bizi təvazökar edib Özünə tərəf, tövbə yerinə çəkir.

* * * * *

Yuxarıdakı müzakirələrə əsasən deyə bilərik ki, Allaha xidmət etməkdən zövq almaq üçün qarşımıza qoyduğumuz məqsədlər Allahın bizim üçün müəyyən etdiyi böyük məqsədə uyğun gəlmir.

Allaha xidmət və bu yolda diqqətimizi fəaliyyət göstərməyimizə yönəltməyimiz çox vaxt həqiqi məqsəddən, yəni Tanrının Özündən bizi yayındıra bilər. Zahirən Allaha və insanlara xidmət etmək üçün canımızı vermək qəhrəmanlıq kimi görünür. Biz düşünə bilərik ki, xidmətimiz Onu hiss etməyimizdən daha çox vacibdir. Allaha xidmətimiz təmənnasız olsa da, Tanrı ilə birgə addımlamağımıza diqqət yetirmək xudbinlik və özümüzü düşünməyimiz kimi görünür. Amma həqiqət isə bunun əksidir. Tanrıya olan soyuq münasibətimiz, qürurumuz və təkəbbürlü təbiətimiz Onu daha çox narahat edir. Məsihçi xidməti əslində bizim xudbin təbiətimizə toxunmur.

Bu səbəbdən elə bir kilsə və ya məsihçi təşkilatı yoxdur ki, orada təşkilatın irəliləməsinə mane olan acınacaqlı və həll edilməmiş ünsiyyət problemləri olmasın. Məsihçi xidmətləri bizə çox vaxt dünyada əldə edə bilmədiyimiz rəhbərliyi və vəzifəni verir. Bu səbəbdən də biz tez bir zamanda qürur və şöhrətpərəstliyin girdabına düşəcəyik. Başqaları ilə birlikdə işləyərkən istər-istəməz qəlbimizdəki bu gizli şeylər görünməyə başlayır. Ürəyimizdə olan inciklik, kobudluq, tənqid, qısqanclıq

və qəzəb aşkara çıxır. Tanrı üçün xidmət etdiyimizi deməklə özümüzü aldadırıq. Lakin başqalarının hərəkətləri, vəziyyətlər və ya xəstəlik bizim xidmətimizə əngəl yaradanda incikliyimiz və ya özümüdə yazığımızın gəlməsi xidmətimizin az hissəsinin Ona aid olduğunu ortaya çıxarır!

Bu vəziyyətdə xidmət edərək, özümüzün cavabını tapmadığımız bir sualı başqalarına verməyə çalışırıq. Faciə ondan ibarətdir ki, məsihçi xidmətimizin böyük bir hissəsi insanların ehtiyaclarını və problemlərini həll etməyə yönəlmişdir. Əslində bu problemləri və ehtiyacları həll etməyə çalışanların bəziləri bu cavabı tapa bilirlər. Biz məsihçi xidmətinin daha böyük sahələrinə olan həvəsimizdən əl çəkməliyik və Tanrını görməyə, eləcə də Ondakı həyatın əsas cavabını tapmağa diqqət yetirməliyik. O zaman dünyanın ən qaranlıq küncündə yerləşsək belə, dünya bu cavabı almaq üçün qapımızda yol açacaq. İnsanlara kömək etmək xidmətimiz Tanrı haqqında görüntümüzün təbii və birbaşa nəticəsi olur.

Bu o demək deyil ki, Tanrı Onun xidmətində bizim fəal iştirak etməyimizi istəmir. Əslində O, xidmət etməyimizi istəyir, lakin Onun məqsədi düşündüyümüzdən çox fərqlidir. Onun fikrincə, xidmətimiz istədiyimiz möhtəşəm məqsədlərə nail olmaq üçün bir vasitə deyil. Tanrı istəyir ki, xidmətimiz vasitəsilə bizi dulusçunun əllərində bir qab kimi formalaşdırsın. O, xasiyyətimizdə daim başqalarını yaralayan iti bir ucluğu görür. Tanrı qəlblərimizdə öz xeyrimizi güdməyi və qüruru hiss edir. Ona görə də O, həmin iti hissəni sürtüb hamarlamaq üçün kimisə bizimlə işləməyə göndərir və yaxud kimsə planlarımızı pozmağa və yerimizi tutmağa imkan verir. Əgər məqsədimiz yalnız xidmətdirsə, onda biz cürbəcür reaksiyalarla dolu olacağıq, müqavimət göstərmək, ayrılmaq və müstəqil işləmək istəyəcəyik. Nəhayət, biz diqqətimizi özümüdə tuşlamış olacağıq. Lakin Tanrının icazə

verdiyi şeyləri qəbul edib günahkar reaksiyalarımızdan tövbə etsək, Onun lütfünü və gücünü daha çox hiss edəcəyik. Bununla da yalnız Özü qəlbimizi razı salacaq.

Eyni şəkildə, ruhani təcrübələrin həddindən artıq axtarışı da əsl məqsədimizi tapmağa mane ola bilər. Həyatımızın məqsədini ruhani təcrübələrə yönəldəndə, ya şəxsi təcrübələrimizlə məşğul oluruq, ya da onlar bizdə çatışmır. Belə bir vəziyyətdə olan ruhani ac və narazı məsihçi ümid edir ki, hansısa bir vaiz bu sirri bilir və onun axtarışına başlayır. Beləcə bu cür məsihçilər bir konfransdan o biri konfransa gedir və xeyir-dua üçün yeni üsulları sınaırlar. Onlar xeyir-duanı əldə etdiklərini hiss edəndə qürurlanırlar, hiss etməyəndə isə ümitsizliyə düşürlər. Belə olanda məsihçi diqqətini özünə yönəltməklə məşğul olur. Bu cür davranış müxtəlif mövzularda və doktrinalardakı çoxsaylı təlimlərimizin qarışıqlığından yaranan bir çox çaşqınlıqlara gətirib çıxara bilər. Amma hər zaman qəlbimizi razı salan Şəxs yanımızdadır, O tanınmaq və sevilmək arzusundadır.

* * * * *

Deməli, həyatın məqsədi — Allahı görmək və bizi əvvəlki itaətli münasibətlərimizə qaytarmaq üçün Ona icazə verməkdir. Biz istərdik ki, Tanrı bizim üçün daha kiçik məqsədlə kifayətlənərdi. K. S. Lyuis demişdi: “Tanrının bizim üçün daha az izzətli və daha az tələbkar bir həyat yaratmasını arzulayardıq... Hərdənbir lütfü hiss etdiyimiz anları çıxmaq şərtilə bu, təkcə xidmətlərimizdən kənarda deyil, həm də arzularımızdan kənar olan bir izzət yüküdür” (K. S. Lyuis; Ağrı Problemi).

Biz bu ali məqsədə qarşı çıxmamalıyıq. Gil dulusçu ilə mübahisə etmir, çünki dulusçunun ona istədiyi hər hansı bir formanı verməyə haqqı olduğunu yaxşı bilir. Bizim ən böyük

uğurumuz yalnız Ona itaət etməyimizlə əldə edilir. Hər insanın qəlbində Tanrının yaratdığı bir boşluğun olduğu deyilir. Tanrının da qəlbində insan üçün boşluğun olması doğrudur. Məhz buna görə Tanrı bizi çox arzu edir və bizi bu qədər davamlı şəkildə izləyir. Bizimsə qəlbimizi dünyəvi şeylər, hətta xidmət belə heç vaxt məmnun edə bilməz. Daxilimizdəki Tanrı üçün olan boşluğu yalnız O Özü doldura bilər. Belə etsək, bəzilərimiz həyata yeni baxışlar əldə edəcək. Ən darıxdırıcı mühitdə belə həyat üçün yeni bir zövq alacağıq. Sizin “xidmət etməyiniz” deyil, “ruhani vəziyyətiniz” vurğulananda gərginlik azalır. Həyatda vəziyyətlər dəyişməyə bilər, amma biz dəyişiləcəyik.

Tanrı ilə ünsiyyətimizi birinci yerə qoyanda harda oluruqsa olaq, istər mətbəxdə, istərsə də xəstə yatarkən hər cür çətin və ağır vəziyyətdə Onunla ünsiyyət qura bilərik. Gördüyümüz hər bir iş, hətta ən yorucu işlər belə Tanrı və Onun izzəti üçün edilməlidir. Beləcə əvvəlki cəhdlər, əsarət və məyusluq yox olacaq. Allahımızla və özümüzlə sülh içində olacağıq.

Bunu anlayıram ki, Ona yox deyə bilmərəm
 Bircə bunu edirəm, Rəbbimə tərəf gedirəm
 Allahım və izzətim hər gün mənimlədir
 və orada izzət içində böyük mükafatım var.

Allahı İsa Məsihin simasında görmək

Ola bilsin ki, əvvəlki fəsildə yazılanlar bizi məyus edib. Məqsədimizin Tanrının Özü olması fikri ilə razıyıq, lakin O, uzaqda və dərkedilməz görünür.

Bu doğrudur. Tanrı Özünü bizə asanlıqla başa düşəcəyimiz bir şəkildə göstərməsə O dərkedilməzdir. Allahı öz fikirləri ilə tanımağa çalışan Əyyubun dostları onun məyusluğunu dinləməyə məcbur oldular: “Kəş biləydim Onu harada tapmaq olar” (Əyyub 23:3). Allahın yaratdığı möcüzələri belə, Onun haqqında kifayət qədər açıqlama vermir. Əyyub etiraf etdi: “Bunlar yalnız Onun etdiklərinin bir zərrəsidir, Ondən eşitdiyimiz çox zəif bir pıçıldır” (Əyyub 26:14). İnsanları öz ixtiyarlarına buraxarkən onların Tanrı haqqında saxta bilik əldə etmək ehtimalı daha yüksəkdir. Bu bilik insanları yalnız qorxu və əsarətə salır, eləcə də onları Tanrıya yaxınlaşdırmaqdan əvvəl Onu uzaqlaşdırır.

Ancaq yaxşı bir xəbər var. Məsihciliyin möhtəşəm və əsas həqiqəti budur ki, Tanrı Özü haqqında tam və son bir açıqlama vermişdir. Onun bu açıqlaması ən sadələvh və ən qorxaq adam

üçün başa düşülən, əlçatan və arzu olunandır. Tanrı günahlarımızı Öz üzərinə götürən və onları yuyan Oğlu Rəbb İsa vasitəsilə Özünü bizə göstərdi. Rəbb öz işini bitirdikdən sonra ucalarda Əzəmətli Olanın sağında oturdu.

İsanın şagirdləri də Tanrının dərkedilməzliyini anlaya bilmirdilər. Onlardan biri İsaya dedi: “Ya Rəbb, Atanı bizə göstər, bu bizim üçün kifayətdir”. İsa cavabında heyvətamiz sözlər söylədi: “Məni görən Atanı görmüş olur” (Yəhya 14:9). Daha sonra Paul Əhdi-Cədidə Kolosselilərə məktubunda eyni fikri bildirir: “Öz sevimli Oğlunun... görünməz Allahın surəti...” (Kolosselilərə 1:13-15). O, korinfilərə belə dedi: “Çünki ‘zülmətdən işıq parlayacaq’ deyən Allah ürəyimizə nur saçdı ki, İsa Məsihin üzündən saçıq Öz ehtişamını tanımağımızdan doğan nuru bizə versin” (2 Korinfilərə 4:6).

İşıq hansısa cisim üzərinə düşməyincə görünməzdir. Biz günəşin şüalarının otağa düşdüyünü zənn edə bilərik, amma bu belə deyil. Əslində parlaqlığı verən işığın havadakı hissəciklərdir və məhz bu hissəciklər işığın varlığını göstərir. Allah nur olsa da (1 Yəhya 1:5), cisim üzərində parlamayınca O, görünməz və dərkedilməzdir. Allahın nuru İsa Məsihin üzünə düşərək parlayır. Biz həmin üzə baxdıqda qəlbimizdə Allahın izzəti haqqında biliyin nuru, başqa heç yerdə görə bilmədiyimiz bir nur parıldayır.

Əhdi-Cədidin digər ayələrində Atanın Rəbb İsada Özünü zühur etməsinə dair üç gözəl təsvir verilib. Bir yerdə Ona “Kəlam” deyilir (Yəhya 1:1), çünki kəlam düşüncənin ifadəsidir. Başqa bir yerdə isə O, “Allahın izzətinin əksi və mahiyyətinin tam surəti” kimi təsvir olunur (İbranilərə 1:3). Bunu rezin möhür misalı ilə göstərə bilərik. Həmin ayədə Ona “Allahın izzətinin əksi” deyilir, çünki şüaların parlaqlığı günəşi ifadə edir və günəş barədə görə biləcəyimiz hər şey həmin şualardır. Bəli, kəlam düşüncənin oğlu, rezin möhürün

qoyduğu iz rezin möhürün oğludur. Şüalar günəşin oğlu olduğu kimi, İsa da Allahın Oğludur və Ona bərabərdir. Lakin heç vaxt Atadan müstəqil deyildir və Onu mükəmməl şəkildə bizim üçün ifadə edir. İsa bədən alıb yer üzünə gələndə bu xüsusiyyətləri əldə etməyib, O, dünya yaranmazdan əvvəl belə olub və dünyanın sonu gələndən sonra da belə olmaqda davam edəcək.

Sən Əbədi Kələmsən
 Atanın yeganə Oğlusan
 Göylərin Sevimlisi vasitəsilə
 Allah açıq-aşkar göründü və eşidildi
 Atanın izzətinin nuru
 Səndə kamil tərzdə ifadə olundu.
 Bütün ilahiliyə malik olaraq
 Sən əbədilik İlahisən.
 Mahiyyəti gizlədilmiş olanın
 Ölməzliyin həqiqi surətisən,
 Yaradılmamış nurun cəlalı,
 Allahın ürəyi aşkar olundu.

Allahı İsa Məsihin simasından başqa heç bir yerdə görə bilmərik.

Şair T. A. d'Obinye islahatçı Martin Lüterin tərcümeyi-halında Lüterin Tanrını tanımaq təşəbbüslərini təsvir edir. O deyir ki, Lüter "Tanrının gizli məclislərinə daxil olmaq, Onun sirlərini açmaq, görünməzi görmək və dərkedilməzi dərk etmək istəyərdi". İlahiyyatçı Ştaupits dostu Lüterin fikrinə düzəliş verdi. Ona gizli Allahı dərk etməyi deyil, İsa Məsihdə bizə açıqladıqları ilə kifayətlənməyi söylədi. Tanrı demişdi: "Mənim kim olduğumu və nə tələb etdiyimi Onda tapacaqsınız. Bunu başqa heç bir yerdə, nə göydə, nə də yerdə, onu aşkar etməyəcəksiniz".

* * * * *

Biz İsa Məsihin üzünə baxanda dəqiq nəyi görürük? Bu ayədə (2 Korinflilərə 4:6) nəinki “Öz ehtişamını tanımağımızdan doğan nuru”, həm də “İsa Məsihin üzündən saçan... nuru” görməyimiz barədə deyilir. Onda nəinki Tanrını, həm də Onun nümayiş olunan izzətini görürük. Bu, Tanrını izzətli edən şey haqqında yeni bir anlayış verir və bizə təəccüblü və qəribə görünür. Ona görə ki Allahın izzətini göstərən sima insanların vəhşilikləri ucbatından eybəcər, tanınmaz hala salınmışdı və Onun üzünə tüpürmüşdülər. Yeşayanın Rəbbin barəsindəki peyğəmbərlik sözlərində belə deyilir: “Onun görkəmi çox dəyişmişdi, zahirən insan surətindən çıxmışdı” (Yeşaya 52:14). Başqa sözlə, “döyülməkdən Onun görkəmi o qədər pozulmuşdu ki, artıq insan surətinə bənzəmirdi”. Beləcə O, tanınmaz hala salınmışdı. Ancaq siz mübahisə edə bilərsiniz ki, bu, izzət görüntüsü deyil, əksinə xəcalət və rüsvayçılıq görüntüsü idi!

Ancaq Tanrı bunu izzət hesab edir, çünki Tanrının izzət barədə ideyası bizim fikirlərimizlə üst-üstə düşmür. Biz həmişə Allahı özümüz kimi “Məni özün kimi sanırsan?” (Zəbur 50:21) saymaqla səhv edirik. Buna görə də Onun izzətinin insan izzəti ilə eyni olduğunu, sadəcə Tanrının izzətinin böyük miqyasda olduğunu düşünürük. İnsanın izzəti adətən özünü ucaltmaq və başqalarını öz iradəsinə tabe etdirmək bacarığı ilə səciyyələnir. Dünya bunu izzət, güc adlandırır. “Uğur qazananda təriflənsə də...” (Zəbur 49:18). Biz necə də istəyerdik ki, yüksək vəzifədə işləyək, masa arxasında oturub sadəcə bir düyməni basmaqla istədiyimizi insanlara əmr edək. İnsanın gözündə izzət həmişə onu ucaldan şeydir.

Lakin biz İsada görürük ki, Allahın izzəti tamamilə başqa mənədadır, yəni Özünü ucaltmaq və insanı özünə tabe etdirmək

yox, insan uğrunda Özünü alçaltmağa hazır olmaqdır. Deməli, bu izzət Ona qarşı çıxanları məhv edəcək bir gücdə özünü göstərmir, amma əksinə bu güc gizlənilir. Allahın izzəti tövbə edənlərə layiq olmadıqları təqdirdə lütf göstərməklə özünü nümayiş etdirir. Musa “Sənə yalvarıram, izzətini mənə göstər” deyəndə Allah belə cavab verdi: “Mən bütün xeyirxahlığımı Sənin qarşından keçirəcəyəm” (Çıxış 33:18,19). Tanrı “Bütün gücümü, əzəmətimi, müqəddəsliyimi sənin qarşından keçirəcəyəm” demədi, lakin “zəiflər, günahkarlar və layiq olmayanlar üçün olan bütün xeyirxahlığım sənin qarşından keçəcək” dedi.

Tanrı xeyirxahlığını göstərməklə (Əhdi-Ətiqdə izzət lütf adlanır) izzətini göstərirdi. Onun lütfü Onun izzətidir (Efeslilərə 1:6). Mələklərin üzlərini gizlədib heyranlıqla Allaha səcdə etməsinə səbəb budur. Bu izzət başqa heç bir yerdə deyil, tamlığı ilə yalnız İsanın simasında görünür. “Atanın izzəti ən mükəmməl şəkildə Onun Oğlunda görünür.”

Xilaskarın düşüncəsində əsas yer tutan izzət bu idi. Bir dəfə Rəbb İsa dedi: “Bəşər Oğlunun izzətlənmək vaxtı gəldi” (Yəhya 12:23). Bir neçə ayədən sonra O bu barədə danışanda yuxarı qaldırılacağı və bütün insanları Özünə çəkəcəyi zamanı nəzərdə tutur (Yəhya 12:32). İsa dəfələrlə demişdi: “Mənim vaxtım hələ gəlməyib”. İndi isə O deyir: “Vaxt gəldi”. Bütün bunları ilk dəfə oxusaydıq, şübhəsiz ki, bu yerdə belə deyərdik: “İzzət və bəraət zamanı Onun işindən daha dəyərli deyildi, çünki heç kəs bu alçaldıcı və çətin yolu Onun kimi səbirlə keçməmişdi!” Biz Onun padşahlıq taxtına deyil, camaat qarşısında rüsvayedicisi bir tərzdə dirəyə qaldırılmasından danışdığını biləndə təəccüblənirik! Rəbbin üsyankar insanı günahdan xilas etmək üçün çarmıxa getdiyini görürük! İsa deyir: “Bu Mənim izzətlənmək vaxtımdır, günahkarlara lütfümü verdim məqamdır”. İsa Məsihdə

Tanrının ən uca izzəti bizi böyük bir xoşbəxtliklə təmin edir. Allah necə də gözəldir!

Rəbb barəsindəki bu düşüncəmiz günahkar vicdanlarımızın bizə verdiyi anlayışdan nə qədər fərqlidir! Günahkar vicdan bizi hər zaman Ondan gizlənməyə vadar edir, sanki O, əlində böyük çubuğu olan Tanrıdır! Ona görə də Məsihin “Mən yerdən yuxarı qaldırılsam, [Allahın izzətini lütfidə bəyan edir] bütün insanları Özümə cəlb edəcəyəm” deməsi heç də təəccüblü deyil. Məhz Tanrının bu açıqlaması Onu təkcə başa düşülən deyil, həm də sonsuz dərəcədə sevilən edir.

Allahı görmək və Onu həqiqətən olduğu kimi tanımaq üçün İsa Məsihin üzünə baxmaq kifayətdir.

Məsihdə İlahiliyin şəfəq saçdığını görürəm,
O mənim üçündür!

Nə yaxşı ki, Tanrı axtarışımızı belə asanlaşdırır! Bizim filosof, ilahiyyatçı və hətta alim olmağımıza ehtiyac yoxdur. Biz Allahın izzəti barədə başqa formada məlumat əldə etməyə çalışmamalıyıq. Ata Allah haqqında bildiyimiz hər şey, hətta bir uşağın da anlaya biləcəyi qədər sadəliklə Rəbb İsada aşkar edilmişdir. Bunun mənası o qədər sadədir ki, aqlımız çox vaxt bizə mane olduğu üçün biz kiçik uşaqlar kimi olmasaq, bunu anlaya bilməyəcəyik.

Hər birimizin demək istədiyi bir fikir yunanların İsanın şagirdi Filipə dediyi cümlədə cəmlənir. “Ağa, biz İsanı görmək istəyirik!” Bu o deməkdir ki, biz İsanı gördükdə qəlbimizin bütün ehtiyacları ödənilir.

* * * * *

İndi biz “İsanı görməyin” mənasını özümüzdən soruşmalıyıq.

İsanı görmək Onu sehrli bir tərzdə və ya hər hansı bir görüntüdə görmək deyil. Birindən İsanı gördüyünü soruşduqda o belə cavab verdi: “Bəli, mən həmişə Rəbbin şəkillərini ağılımda təsəvvür etməyə çalışıram”. Bəzi insanlara görüntülər verilir, ancaq biz görüntü dalınca getməməli və bunları şişirtməməliyik. Paul görüntüdə gördüklərinə görə çox ehtiyatlı idi (2 Korinflilərə 12:1-5). Kiminsə İsanı görüntüdə görməsi onun Rəbbi daha yaxından tanımağı deyil; bəzən bu bizə mane ola bilər.

Bundan əlavə, biz düşünməməliyik ki, Məsihi və Onun sevgisini gözlə görülən bir tərzdə görməli və ya həqiqətdən nəzəri baxımda zövq almalıyıq. Müqəddəs Yazılarla bağlı Tanrıdan səbirlə hər gün açığlama almadan heç vaxt çox uzağa gedə bilməyəcəyik. Müqəddəs Kitabı öyrənmək o demək deyil ki, məsihçi görkəmi dəyişilmiş Rəbb İsanı görməkdən zövq alacaq.

İsanı görmək Onu indiki ehtiyaclarımızın təminatı olaraq qəbul etmək və imanla Ona sarılmaq deməkdir. İnsanlar Rəbb İsanı həmişə ehtiyac anında görürlər. O, Müqəddəs Yazılarda bizə nəzəri düşüncələrimiz və zövqlərimiz üçün deyil, günahkar, zəif və ümitsiz olarkən ehtiyacımız üçün təqdim olunur. Buna görə də Rəbbə ehtiyacın olduğunu bildirmək və günahları etiraf etmək İsanı görmək üçün hər zaman ilk addımdır. Etiraf edəndə Müqəddəs Ruh bizə Rəbb İsanı ehtiyacımızın təminatı olaraq göstərəcək. Biz İsanı əsasən Müqəddəs Yazılar vasitəsilə təsvir edirik, lakin çox vaxt kiminsə şəhadəti, ilahinin sözləri və ya belə bir vasitə olmadan Ruhun qəlbə toxunması ilə də Onu görə bilərik. Sonra insanın qəlbi Ruhun İsa haqqında açıqlarını imanla qəbul edir və gərginliklər, təqsir hissi, qorxu və kədər bizdən uzaqlaşır. “Dodaqlarımızdan gülüş tökülürdü, dilimizdən sevinc harayı yüksəlirdi” (Zəbur 126:2).

3 - C Ü F Ə S İ L

Bizə yalnız İsanı görmək kifayətdir.

İsanın Ata ilə bərabər olması barədə verdiyi ən təsirli bəyanatlardan biri, “İbrahim olmazdan qabaq Var Olan Mənəm” (Yəhya 8:58) deməsi idi. Bu ifadənin qrammatikamız ilə uyğunlaşmaması dərhal diqqətimizi çəkir. Rəbb İsa təkcə əvvəlcədən mövcud olduğunu bildirmək istəsəydi, şübhəsiz ki, “İbrahim olmazdan qabaq Var Olan Mən idim” deyərdi. Ancaq bunun əvəzində O deyir: “İbrahim olmazdan qabaq Var Olan Mənəm”.

Şübhəsiz ki, Məsih bizi Musanın yanan kol qarşısında Tanrıya baş əydiyi zamana qaytarır. Həmin vaxt Musa Tanrıdan soruşdu ki, onu İsrail övladlarının yanına göndərən Allahın adı nədir. Tanrının cavabı belə oldu: “Var Olan Mənəm”. Sonra O dedi: “İsrail övladlarına belə söylə: ‘Var Olan Mənəm’ deyən sizin yanınıza məni göndərdi... Atalarınızın Allahı Yahve məni sizin yanınıza göndərdi. Adım əbədi olaraq budur. Qoy Məni nəsildən-nəslə belə xatırlasınlar” (Çıxış 3:14,15). Bundan sonra Allahın şəxsi adı Yahve oldu. Bu söz də “Mənəm” ibrani sözünün köküdür və eyni mənanı daşıyır.

Rəbb İsa yəhudilərə bu fikri bildirəndə Əhdi-Ətiqdəki “Mənəm” olduğunu deməyə cürət etdi, çünki yəhudilərin ataları həmin “Mənəm” deyən Allahla əhd bağlamışdılar. İsa daha da ətraflı danışaraq xəbərdarlıq etdi ki, onların əbədi taleləri Məsihi qəbul etmələrindən asılıdır. Onlara dedi: “Əgər inanmasanız ki, O Mənəm, günahlarınız içində öləcəksiniz” (Yəhya 8:24)¹

İsanın Özü barədə dediyi Yahve adı, yəni “Var Olan Mənəm” iki mənə daşıyır. Birinci mənası zamandan kənar Əbədi Olandır. Onun üçün nə keçmiş, nə də gələcək var; hər şey indiki zamandır. Aydın ki, “İbrahim olmazdan qabaq Var Olan Mənəm” ifadəsində zaman formaları qrammatik baxımdan qarışıqdır. Şübhəsiz ki, əbədiyyətdə həyat belədir, yəni ora fərqli bir səltənətdir və orada hər şey keçmiş zamanda deyil, indiki zamandır. Bu səbəbdən fransız dilində olan Müqəddəs Kitab Yahve adını həmişə “L’Eternel”, yəni Əbədi Olan kimi tərcümə edir.

Əbədi Olanın zaman baxımından bizimlə necə bağlı olduğu bir oxucunun kitabdakı hadisələrlə əlaqəsi ilə göstərilə bilər. Kitabdakı hekayədə hadisələr ardıcılıqla verilir. Səhifələr vərəqləndikcə müəyyən hadisələr keçmişə, digərləri bu günə, bəziləri isə gələcəyə aid olur. Ancaq oxucu tamamilə başqa bir zamanda qalır. Kitabda hansı səhifəni açsa da, oradakı hadisələrin hamısı indiki zamandır, yəni əslində oxuduqları anda baş verir. Bu misal Rəbbimiz İsa, Əbədi Olan, Var Olan Mənəm barəsində necə də gözəl bir nümunədir! Həyatlarımız keçmişə və gələcəyi ilə birlikdə indiki zamandır, yəni dünənlərimiz də, sabahlarımız da hamısı Onun üçün indiki zamandır.

1 “O” şəxs əvəzliyi, Müqəddəs Kitabın Kinq Ceyms tərcüməsinin Səlahiyyətli versiyasında kursivlə yazılmışdır. Bu o deməkdir ki, yunan dilində həmin əvəzlik yazılmayıb və buna görə də həmin əvəzik yazılmaya bilər. Bu, “Mənəm” adına diqqəti cəlb edir.

Ancaq bizim üçün daha vacib olan fakt budur ki, Yahve adı yalnız Allahın əhd bağladığı İsrail övladları ilə ünsiyyətdə istifadə edilir. Başqa millətlər üçün O, yalnız Allah idisə, seçdiyi xalq üçün həmişə Yahve idi². Bu adın onlar üçün xüsusi bir məna kəsb etməsi Tanrının Musaya dediyi sözlə aydın olur: “Sonra Allah Musaya dedi: ‘Mən Rəbbəm (Yahveyəm)’. Mən İbrahimə, İshaqa və Yaquba Külli-İxtiyar Allah adı ilə göründüm, ancaq Rəbb (YAHVE) adı ilə Özümü onlara tanıtdırmadım”(Çıxış 6:2-3). Aydınadır ki, bu ad onlara yeni və dəyərli bir açıqlama çatdırmaq məqsədini daşıyırdı. Bu açıqlama nədən ibarətdir?

Bu xüsusi açıqlama Allahın bizə olan lütfüdür. “Var Olan Mənəm” yarımçıq bir cümlədir. Bu cümlədə nitq hissəsi olan tamamlıq yoxdur. Var Olanın kimliyi bilinmir. Müqəddəs Kitabı oxuyarkən Onun “Mən xalqımın ehtiyac duyduğu hər şeyəm” dediyi ilə qarşılaşmağımız necə də gözəldir. Burada cümlə tamamlanmamış halda saxlanılmışdı, çünki insanın çoxlu və müxtəlif ehtiyacları ortaya çıxacaqdı!

İnsanın ehtiyacından başqa Allahın bu böyük adı qapalı bir çevrədedir və “Var Olan Mənəm” ifadəsi Tanrının dərkedilməz olduğunu bildirir. Ancaq insan ehtiyac və əziyyətlə üzləşdikdə O, həmin şəxsin ehtiyac duyduğu hər şey olur. Nəhayət, bu cümlədə feil tamamlığı tapır və cümlə tamamlanır. Amma əsas budur ki, Tanrı aşkar edildi və tanındı!

2 Təəssüflər olsun ki, Kinq Ceyms tərcüməsində demək olar ki, həmişə “Rəbb” sözünü işlətməklə “Yahve” adının istifadəsini geniş surətdə gizlədir — şübhəsiz ki, bu yanaşma yəhudi ənənəsindən götürülmüşdür. Həmin ənənəyə görə Yahve adı müqəddəs olduğu üçün onu yazmaq məsləhət görülmürdü. Bu versiya bizə kömək edir ki, orijinalda Yahve adının yazıldığı parçalarda “RƏBB” sözünün bütün hərflərini böyük hərflə yazaq. “Allah” sözü də böyük hərflərlə yazıldıqda eyni yanaşma “ALLAH” sözünə də aid edilir. Buna diqqət yetirin.

Bizim sülhə ehtiyacımız varmı? O, “Mən sizin sülhünüzəm” deyir. Gücümüz çatmayanda “Mən sənin gücünəm”, ruhani həyatımız olmayanda “Mən sənin həyatınam”, müdrikliyimiz çatmayanda “Mən sənin hikmətinəm” söyləyir və s.

Tanrı ehtiyac duyduğunuz hər şeyi imanınıza görə ödəyə bilər. Üstəlik, bu imtiyazı biz Ondan istəmirik, əksinə Özü onu bizə verir. O bizi ruhlandırır ki, hər xahişimizi önünə gətirək. “İndiyə qədər Mənim adımla heç nə diləmədiniz. Diləyin, alacaqsınız, ta ki sevinciniz kamil olsun” (Yəhya 16:24). Su boşluqları doldurduğu kimi, Yahve də həmişə insanın ehtiyacını ödəmək üçün onu axtarır. Ehtiyac olan yerdə Allah var. Kədər, iztirab, bədbəxtlik, çaşqınlıq, ağılsızlıq, əsarət olan yerdə “Var Olan Mənəm” orda olur və insan Ona icazə verərsə, onun kədərini xoşbəxtliyə çevirər.

Deməli, aclar çörək axtarmır, Çörək acları axtarır; kədərlilər sevinc axtarmır, lakin Sevinc kədərliləri axtarır; boşluq dolğunluq axtarmır, lakin Dolğunluq boşluğu axtarır. İsa ehtiyacları təmin etməklə bərabər insanın ehtiyac duyduğu hər şey olur. O, əbədi olaraq “xalqımın ehtiyac duyduğu yeganə şey” olaraq qalır.

Bütün bu yaxşılıqlar ilə əhatə olunduqda özümüzdən soruşmalıyıq: “Ondan bu səxavəti gözləməyə nə haqqımız var?” Günaha batmazdan və günahın dünyaya girməsindən əvvəl də insanın Tanrıdan belə bir tələbi yox idi. Üsyan edib günaha batan, ciddi ehtiyacları və bədbəxtlikləri günahının nəticəsi olan insan necə də acizdir.

Dostlar, lütfün mənası budur, lütf Allahımızın təbiəti və xasiyyətidir. Lütf həmişə özünə ehtiyac cəlb edir. Bu, Allah tərəfindən sonradan düşünülmüş bir fikir deyil. Lütf Onun Özünü aşkar etmək üsuludur. Ehtiyacımız xaricində O, dərkedilməz “Var Olan Mənəm”dir. Ancaq biz ehtiyacımızı ödəməyə Ona icazə

verdikdə əslində Tanrının kim olduğunu görürük. Məhz buna görə də Tanrı ilə bağlı məsələlər haqqında nəzəri anlayışlar heç vaxt Onu görmək və tanımaq üçün yol deyil. Ehtiyaclarımızla Onun qarşısına gəldiyimiz zaman Özünün dediyi kimi, “Yahve olduğumu biləcəksiniz”.

Əhdi-Ətiqin bəzi yerlərində “Yahve” adı qeyd olunur ki, onu ehtiyacımıza tətbiq edək. Onun tamamlanmış adını yaratmaq üçün bəzən Yahve adının başqa bir sözlə birləşməsinə rast gəlirik. Bir vaxt İsrail övladları səhrada yol gedərkən onlara qarşı duran qüvvələr üzərində qələbə çalmaq və bu məqsədlə ruh düşkünlüyünü aradan qaldırmaq üçün bir bayrağa ehtiyac duyduqlar. Onlar amaleqlilər üzərində qələbədən sonra bir qurbangah qurdular və adını “Mən sənin bayrağınam” mənasını verən Yahve-Nissi adlandırdılar (Çıxış 17:15). Bu savaş sadəcə onların deyil, Tanrının savaşı olduğu üçün Allahın adına bu sözü əlavə etdilər.

Başqa bir yerdə Gideonun öz həyatı üçün qorxduğunu oxuyuruq, çünki o, Yahvenin mələyini üzbəüz görmüşdü. Sonra Yahve ona dedi: “Salamat qal, qorxma, ölməyəcəksən”. Sonda Yahvenin, hətta Gideon kimi bir günahkar üçün sülh olduğu aşkar oldu. Gideon bu yeni açıqlamanı xatırlamaq üçün Yahve üçün bir qurbangah qurdu və onu “Yahve-Şalom” adlandırdı, yəni “Mən sənin sülhünəm” (Hakimlər 6:23-24).

Başqa bir yerdə Yeremya gələcək Məsih haqqında belə deyir: “Onun dövründə Yəhuda xilas olacaq, İsrail əmin-amanlıqda yaşayacaq. Onu ‘Rəbb salehliyimizdir’ (yəni, Yahve-Tsidkenu) çağıracaqlar” (Yeremya 23:6). İsrail xilas olacaq və sağ-salamat yaşayacaq, çünki Yahve onların tərəfində duracaq. Onlara qarşı irəli sürülən bütün ittihamlara Rəbb cavab verib zəminlik edəcək və onların salehliyi olacaq.

Beləcə Əhdi-Ətiqdə Yahvenin³ yeddi gözəl adı var, yəni bizi ruhlandırmaq üçün “Var Olan Mənəm” ifadəsindəki tamamlanmamış hissə doldurulub. Bu mürəkkəb adları öyrənmək necə də gözəldir! Amma bu məsələ mövzumuzun əhatəsindən kənardır, çünki məqsədimiz diqqətimizi Yahvenin ən yüksək adına, yəni YEŞUAYA (İSAYA) yönəltməkdir. Bu ad İSA kimi yazılmış olsa da, Yeho-Şua⁴ birləşməsinin ixtisar olunmuş formasıdır, bu da “Mən sənin Xilasınam” deməkdir.

Yahve adı “Mən sənin ehtiyac duyduğunam” fikrini nəzərdə tutursa, onda Tanrı bir günahkar kimi əsas ehtiyacımıza da cavab verəcək. Biz günahımıza görə Onun müqəddəs qanununa əsasən ədalətlə ittiham olunuruq və öz seçdiyimiz yolda bədbəxtlik və aclıq içində əziyyət çəkirik. Yahvenin digər mürəkkəb adları xalqın günahlarını bağışlaması ilə əlaqəli deyil. Ancaq Yahve adı İsada xalqının günahları üçün onların yeganə və ən böyük ehtiyacına çevrilir.

Tanrı İsanı göndərmədən xalqının digər ehtiyaclarını ödəyə bilərdi. Əhdi-Ətiqdə O, belə etdi və bunu bizim zamanımızda da davam etdirə bilərdi. Ancaq xalqının günahını yumaq işinə gəldikdə bunu İsa etməli idi. Başqa yol yox idi. Yer üzündə

3 Qalan dördü bunlardır: Yaradılış 22:14 (Yahve-İre, Rəbb hazırlayar); Çıxış 15:26 (Yahve-Rafa, şəfa verən Rəbb Mənəm); Məzmur 23:1 (Yahve-Ra-ah, Rəbb mənim çobanımdır); Yezekeel 48:35 (Yahve-Şamma, Rəbb oradadır). Bəzi hallarda Kinq Ceyms Allahın ibrani adını qeyd etməyib, yalnız ingilis dilinə tərcüməsini verib.

4 Əslində, “İsa” adı yunan dilində olan “Yesus” adından götürülüb, ibranicə isə İsanın adı “Yehoşua”dır. Bu adın ilk hərfləri “Yah” “Yahve” sözünün qısalmış formasıdır və “Yahve qurtuluşdur” tam adını vermək üçün “qurtuluş” mənasını verən ibrani adı ilə bağlıdır. “Yeşua” “Yehoşua”nın qısalmış formasıdır. Buna görə də Yehoşua, Yeşua və İsa eyni addır. İlk iki ad ibrani dilindəki, sonuncu isə yunan dilindəki formasıdır. Bu, İbranilərə 4:8-ci ayədə Yeşuanın niyə İsa adlandırıldığını izah edir

günahın əvəzini ödəmək üçün heç kim yaxşı deyildi. Beləcə, Tanrı İsanı bizdən əsirgəmədi. Allah bizi o qədər sevdi ki, Oğlunun qanı ilə günahımızı tamamilə yudu. Tanrı Öz izzətinin şəfqətini və Öz şəxsiyyətinin surətini bizə göndərdi. Dirilmiş bir Xilaskar olaraq Rəbb İsa xalqının ehtiyac duyduğu yeganə çıxış yoludur. Günahlı təbiətimizə görə göylərə gedənə qədər Ona ehtiyacımız olacaq.

İndi deyə bilərik ki, ehtiyac olan yerdə Allah olduğu kimi, günah olan yerdə də İsa var. Nəyəsə ehtiyac duymaqda səhv bir şey yoxdur və anlayırıq ki, bəşəriyyətin ehtiyacı Tanrının diqqətini çəkir. Ancaq bəşəriyyətin günahı, şübhəsiz ki, mühakimə istisna olmaqla, Onu cəlb etmir. Allahın, İsanın kim olduğunu və lütfün nə olduğunu bilmək möhtəşəm bir həqiqətdir. Günahın olduğu yerdə həmişə İsa da var: İsa günahı bağışlamaq və günahın gətirdiyi bütün zərərləri bərpa etmək istəyir. O, insanın uğursuzluğundan heç də sarsıntı keçirmir. Əksinə Rəbb bu işlə məşğul olur və nə etməli olduğunu bilir, çünki hər şeyin cavabı Ondaadır.

İsa haqqında düşünərkən günahımıza görə gəlməli olan Şəxs barədə düşünməliyik. O, başlanğıcdan sona qədər günah məsələsinin həllidir. Ancaq Allah günahımızı aradan qaldırmaq üçün İsanı göndərməklə bərabər digər ruhani, mənəvi və maddi ehtiyaclarımıza da cavab verdi, çünki Kəlamda belə yazılıb: “Onunla birgə bütün şeyləri də bizə lütf etməyəcəkmik?” (Romalıları 8:32). İsa bununla Yahvenin Əhdi-Ətiqdəki mürəkkəb adlarının bütün mənalərini Özündə cəmləyir. Rəbb Özünün daşdığı sonuncu mürəkkəb adında, İsada (Mən sənin xilasınam) bütün xasiyyətlərini göstərir.

Bütün bunlar göstərir ki, uzun illər xilas olmağımıza baxmayaraq günahkar olduğumuzu boynumuza almalıyıq. Bunu təkcə nəzəri bir şəkildə deyil, Müqəddəs Ruhun idarəçiliyi ilə etməliyik. Sonrakı səhifələrdə biz buna təkrarən qayıdacağıq,

çünki özümüzü günahkar görməsək, İsanın gözəlliyindən zövq almayacağıq (Yeşaya 53:2). Müqəddəs Avqustin demişdi: “Özünüzü günahkar kimi görmək qurtuluşun başlanğıcıdır”. Əlavə edib deyə bilərik ki, özümüzü günahkar kimi görməyə davam etmək xilasın davamıdır. Məsihçi olduğunu söylədikdən uzun illər sonra günahlarını görən bir afrikalı belə şəhadət etdi: “Günahlarıma görə İsanı tanıyana qədər Onu heç vaxt görməmişdim”.

“İsanı görmək istəyirik” fikri bizim kitabımızın mövzusudur. İsanı görmək təkcə Onun haqqında ümumi məlumat əldə etmək deyil, bu, şəxsi və təcrübəyə əsaslanan bir şeydir. İsanı görmək dedikdə günahkar, uğursuz, yoxsul və zəif bir insan kimi ehtiyaclarımda Onu imanla görmək və belə vəziyyətdə Onu həyatıma dəvət etməkdir. İsanı belə bir tərzdə görmək və istəmək xudbinlik deyil. Mənim günahlı vəziyyətimdə yalnız İsayə ehtiyacım olduğunu dərk etməklə Rəbb Özünü mənə göstərir və tanıdır.

İsa Məsih mənim üçün göndərildi,
 Bircə Ona möhtacam;
 Yalnız Ona yalvarıram,
 Mənə lazım olan yeganə şey Odur;
 Hikmət, salehlik və güc
 Müqəddəslik Ondadır,
 Qurtuluşuma tam arxayınam;
 Mənə lazım olan yeganə şey Odur.

4 - C Ü F Ə S İ L

İsanı Həqiqət olaraq görmək

Biz artıq gördük ki, İsa Məsih bizə lazım olan hər şeydir. Bəs onda bizim ilk və əsas ehtiyacımız nədir? Bu — özümüz və Allah haqqında həqiqəti bilməkdir. Bunu bilməsək, xeyallar aləmində yaşamağa davam edəcəyik və lütfi kəlamı bizə çatmayacaq. Günahkarların xilasında olduğu kimi, özümüz və Tanrı haqqındakı həqiqəti anlamayınca və yaşadığımız xeyalları məhv etməyincə bir məsihçi tək irəliləyə bilməyəcəyik. Özümüz haqqında həqiqəti görməyincə İsa Məsihin simasında Allahın lütfünü də görə bilmərik.

Bu fəsildə danışacağımız “həqiqət”, xüsusən həvari Yəhyanın yazılarında vacib sözdür. Onun Müjdəsində və üç məktubunda “həqiqət” sözü qırx iki dəfə işlədilən əsas sözlərdən biridir. Yəhya həqiqəti şeytandan olan yalanla qarşı-qarşıya qoyur. O yazır ki, şeytan “həqiqətə sadıq qalmadı, çünki onda həqiqət yoxdur. Yalan söyləyəndə öz xasiyyətinə görə söyləyir, çünki yalançıdır və yalanın atasıdır” (Yəhya 8:44). Bu sözün mənasını Yəhya bizim üçün aydın izah edir. Bu həqiqət məsihçi doktrinasının əsas mənasında həqiqət deyil, lakin dürüstlük və reallıq mənasında həqiqətdir; məsələlərin əslində olduğu kimi açıqlanmasıdır.

Şeytanın ən böyük silahlarından biri həmişə yalançı təbliğatdır. Bu yolla o, insanlara itaətsizlik etməyi öyrədir. O, cənnət bağında insanların ətrafında yalanlar şəbəkəsi toxudu və həmin vaxtdan bəri bu işlə məşğuldur. Düşmən insana yalan danışdı və “Yox, əsla ölməzsiz (Yaradılış 3:4), sizinlə hər şey qaydasındadır. Narahat olmağa əsas yoxdur, siz o ağacdən yesəniz cəzalanmayacaqsınız” dedi. Şeytan Allahın ağac barədə qoyduğu qadağanın əsas səbəblərini insana izah edərkən Allah haqqında da yalan danışdı. O dedi: “Allah bilir ki, o meyvələrdən yediyiniz gün ...xeyirlə şəri bilərək Allah kimi olacaqsınız” (Yaradılış 3:5). “O sizin Özü kimi tanrı olmağınızı istəmir; O sizi aşağı tutur.” Düşmən insanı dilə tutdu, Allaha isə böhtan atdı. Faciə ondan ibarət idi ki, insan həmin yalana inandı və ona uyğun hərəkət etdi və bəşərin günahə batması faciəli nəticələrə gətirib çıxardı.

Düşmən olan şeytan bu gün də haqqımızda yalanlar şəbəkəsini toxuyur. O deyir ki, biz yaxşı insanıq və sadıq məsihiyik və həyatımızda narahat olmağa heç bir əsas yoxdur. Düşmən hələ də Tanrının o qədər də müqəddəs olmadığını, güzəştə getmədiyini, bizi sevmədiyini və bizimlə ədalətli davranmadığını söyləyir. Dəhşətli olan isə bizim hələ də ona inanmağımızdır. Nəticə budur ki, biz məsələləri olduğu kimi görmürük və indi özümüz haqqında xəyallar aləmində yaşayırıq.

Ancaq bunlara görə bütünlüklə şeytanı günahlandırmamalıyıq. Bizim ürəklərimizdə onun könüllü bir müttəfiqi var. Yəhyanın birinci məktubunun ilk fəslində ətrafımızdakı xəyallar aləminin qurulmasında üç addımı görürük. İlk addım 1 Yəhya 1:6-cı ayədə “yalan danışırıq və həqiqətə əmək etmirik” sözləri ilə verilmişdi. Başqa sözlə, özümüz haqqında həqiqət olmayan təəssürat yaradırıq. Yalan danışmasaq da, yalanda yaşayırıq. Bəzilərimiz bəlkə də illərdir bunu edirik; hiyləgərlik edirik, maska taxırıq. Təəccüblü deyil ki, Kəlamda deyilib: “Pislik edən hər kəs nura nifrət edər,

əməllərinin üzə çıxmaması üçün nura tərəf gəlməz” (Yəhya 3:20). Bizim özümüz barədə gizlətmək istədiyimiz çox şey var.

Növbəti addım 1 Yəhya 1:8-ci ayədə “özümüzü aldadırıq və daxilimizdə həqiqət yoxdur” sözləri ilə verilmişdir. Bu o deməkdir ki, uzun müddət o qədər yalan danışmışıq ki, artıq öz yalanımıza inanmağa başlamışıq. Biz başqalarını aldatmaqla başlayırıq və özümüzü aldatmaqla bunu bitiririk. Nəhayət, özümüzü təqdim etdiyimiz bir insan olduğumuza inanırıq. “Heç kimə heç vaxt pislik etmədiyimizə” və digər insanları kimipaxıl və ya qürurlu olmadığımıza, eləcə də özümüzü həqiqətən Rəbbə həsr etdiyimizə əminik.

Başqaları kimi olmadığına görə Allaha minnətdarlıq edən farisey doğru danışdığını düşünürdü. Lakin hər kəs kimi, o da tamahkar, ədalətsiz və zinakar idi, çünki ürəyi onu aldatmışdı. Farisey də bizim kimi xəyallar aləmində yaşayırdı.

Üçüncü addım 1 Yəhya 1:10-cu ayədə verilmişdi: “Onu yalançı yerinə qoyuruq”. Bütün bunlar bizi o yerə gətirib çıxarır ki, Tanrı bizə günahlarımızı və həqiqi mənliyimizi göstərəndə dərhal “Yox, ya Rəbb” deyirik. Biz Tanrının səhv etdiyini düşünürük; O, yanlış adamı ittiham edir. Əlbəttə ki, hamımız nəzəri olaraq günahkar olduğumuzu etiraf edirik. Amma vəz və ya dostumuz vasitəsilə Allah bizə qəlbimizin “hər şeydən hiyləgər” (Yeremya 17:9) olduğunu göstərəndə Onunla razılaşmırıq. Halbuki, Allah günahımızı göstərəndə günah etmədiyimizi deməyimiz Onu yalançı çıxarmaqdır. Bu, korluğun ən son həddidir; biz həmin vəziyyətdə olarkən Allah bizim üçün çox şeylər etməyəcək. Biz nəinki Tanrıya, həm də özümüzlə yad olmuşuq.

Aydındır ki, bizim ilk və əsas ehtiyacımız özümüzü tanımaq və həqiqəti Allahın gördüyü kimi görməkdir.

* * * * *

Məhz bu məqamda İsa Məsih bizim böyük ehtiyacımız olur, çünki O deyir: “həqiqət... Mənəm” (Yəhya 14:6). Bu, İsanın “Mənəm” dediyi ilk ifadədir. Biz özümüz və Allah haqqında bütün həqiqətləri İsa Məsihdə gördüyümüz kimi görməkdir.

İsa sadəcə həqiqəti öyrətdiyini, həqiqətin sanki Ondan kənar olduğunu demir. O Özü həqiqətdir və Onu görmək həqiqəti görmək deməkdir. Bəs İsanı həqiqət olaraq harada görə bilərik? Biz həqiqəti Qolqota çarmıxında aşkar edirik. Biz həmin çarmıxda günah, insan və Allah haqqında bütün həqiqətləri görürük.

Allahın zəngin və şirin lütfünü göstərən səhnə insana kim olduğunu aşkar edir. Əgər lütf Qolqotadan gəlsə, deməli həqiqət də oradan gəlir, çünki “lütf və həqiqət isə İsa Məsih vasitəsilə gəldi” (Yəhya 1:17).

Gəlin bunları izah etməyə çalışaq. İnsan əziyyət çəkdiyi xəstəliyin şiddətini ilk dəfə həkimin narahatlığından və çoxlu dava-dərmanın təyin olunmasından bilir. Hələ cinayətinin üstü açılmayan qanunu pozan şəxs başqa bir insana verilən ağır cəza barədə oxumaqla qanunun onun cinayətlərinə nə qədər ciddi yanaşdığını görür. Üsyankar oğul anasının həyatda ona görə çəkdiyi əzab və kədəri görməklə öz pis yollarının əsl mahiyyətini dərk etməyə başlayır.

Beləliklə, eyni tərzdə İsa çarmıxdan bizə belə deyir: “Burada sənin üçün çəkməli olduğum rüsvayçılığa görə öz vəziyyətinə bax”. Müqəddəs İsa bizim günahlarımızı daşıyarkən Atası tərəfindən mühakimə edildisə və əzab çəkdiyi anda Allah Onu tərk etdisə, görün bizim əsl vəziyyətimiz nə yerdədir ki, bu cür sərt mühakiməni gətirdi!

Müqəddəs Kitabda deyilir ki, Məsih “günahlı cismın bənzərində” göndərildi (Romalıları 8:3), yəni çarmıxda O, surətimizdə olan bir insan kimi oldu. Ancaq İsa bu surətdə olduğu anda “Ey Allahım, Allahım, niyə Məni tərək etdin?” (Matta 27:46) deyər yüksək səslə qışqıranda Allah bizi necə görürdü? Aydınır ki, Allah İsanı tərək edərəkən Öz Oğlunu tərək etmirdi. Allah bizim bənzərimizi geyinən Oğlu — bizi tərək etdi. Obrazı qarşı edilən hərəkətlər həmin obrazı təmsil edən şəxsə qarşı edilmiş hərəkətlər kimi qiymətləndirilir. Allahın qəzəbi altında əziyyət çəkən bu atılmış şəxs biz özümüzük. Hamımız haqqında, istər məsihçi, istərsə də qeyri-məsihçi olsun, burada görünən bir çılpıq həqiqət var. Tanrının insanı necə qiymətləndirməsini başqa yerdə yox, məhz çarmıxda olan İsadı görə bilərik. Bizim özümüzə bağlı bütün boş xəyallarımızı dağıtmaq kifayətdir.

Ancaq nəinki özümüz, həm də Allah və Onun bizə olan sevgisi haqqında həqiqət İsa Məsih vasitəsilə gəldi. Öz günahkar vicdanlarımıza qalsa, Allahın bizə qarşı olduğunu, bizi cəzalandırmaq üçün əlində böyük çubuq tutduğunu söyləyərək. Biz düşünürük ki, Allah bizim üçün inanılmaz dərəcədə yüksək əxlaqi standartlar qoyur və buna görə də onları pozanda Allah bizi ittiham edir. Bu düşüncə tərzi ilə bizi Allaha heç nə cəlb etmir. Amma Rəbb İsanın çarmıxı bütün bunların yalanını ifşa edir və bizə Allahı olduğu kimi göstərir. O, bizi düşündüyümüz tərzdə günahlarımıza görə mühakimə etmədi, əksinə bizə görə Öz Oğlunu ittiham etdi. “Belə ki Allah insanların təqsirlərini onların əleyhinə qoymayaraq dünyanı Məsihdə Özü ilə barışdırmaqda idi. Barışdırma sözünü də bizə əmanət etdi” (2 Korinflilərə 5:19). Allahın əlində olan böyük çubuq əlində Allahın bizə sarı uzadılmış sevən əlidir. Bizə görə tanınmaz hala salınmış İsa Məsihin simasında görürük ki, Allah günahkara qarşı deyil, amma onun tərəfindədir. Tanrı insanın düşməni yox, Dostudur; O, Məsihdə yeni və əlçatmaz standartlar qoymadı, lakin hər bir standartı

pozanlara bağışlanma, sülh və yeni həyat verdi. “Musa vasitəsilə Müqəddəs Qanun verilmişdi; İsa Məsih vasitəsilə lütf və həqiqət gəldi. Bir yazıçı çarmıxı “heyrotəmiz səxavət” adlandırmışdı. Çarmıx nəinki günahkar vicdanlarımızı heyrotə gətirir, həm də ürəyimizi əridir və özünə cəlb edir, eləcə də səmimiyyət və tövbə ilə Onun yanına qayıtmağa səsləyir. Biz bilirik ki, orada bizi yalnız mərhəmət gözləyir.

* * * * *

Ruhani həqiqətin Əhdi-Ətiqdəki kimi heç bir təsviri yoxdur; orada dini ayinlər və tarixi faktlar çoxdur. Həqiqətdən də, ayinlərin çoxu yalnız Əhdi-Cədid həqiqətini göstərmək üçün təşkil edilmişdi.

Rəbb İsanı bizə göstərmək üçün Əhdi-Cədidin istifadə etdiyi Əhdi-Ətiq təsvirlərindən biri İbranilərə 13:11-13-də bəhs edilən nümunədir. “Çünki baş kahin günah qurbanı olan heyvanların qanını Müqəddəs yerə gətirir, cəsədləri isə düşərgənin kənarında yandırılır. Bunun kimi İsa da Öz qanı ilə xalqı təqdis etmək üçün şəhər darvazasının kənarında əzab çəkdi. Buna görə Onun gördüyü təhqiri daşıyaraq düşərgənin kənarına çıxıb Onun yanına gedək.”

Həvari Paulun “düşərgənin kənarında” ifadəsi ibrani məsihçilər üçün nə mənə kəsb edirdi? Bu ifadə onlara xalqın səhrada olduğu günləri xatırladacaqdı. Onlar mərkəzində müqəddəs çadır olan möhtəşəm və nizamla təşkil olunmuş düşərgəni təsəvvür edirdilər. Allahın göstərişinə əsasən nizamla qurulmuş düşərgənin ətrafında hamıya məlum olan “düşərgənin kənarı” adlı boş torpaqlar yerləşirdi. Bu yer onların düşüncələrində müəyyən insanlar üçün nəzərdə tutulmuşdu.

Yadellilər düşərgənin kənarında yaşamalılı idilər; onlar “İsrail vətəndaşlığından kənar, Allahın vədinə əsaslanan Əhdlərə

yad” (Efeslilərə 2:15) idilər. Adətən belə insanların düşərgədə yaşamasına icazə verilmirdi.

Düşərgənin kənarında cüzamlılar da yaşayırdılar. Dəhşətli yoluxucu xəstəliklərinə görə cüzamlılar düşərgəyə buraxılmırdı və onlar qayğıdan və başqalarının əldə etdiyi bütün zövqlərdən məhrum idilər.

Həmin yer qanunu pozanlar və cinayətkarlar üçün həm də qorxunc edam yeri idi. Musanın qanununa görə, zina edənlər, şənbə gününü pozanlar, bütperəstlər və qatillər daşqalaq edilməli idi. Bu edam hökmü düşərgənin kənarında icra edilirdi.

Ancaq Paul bu ayədə bizə həmin yerin, bəlkə də, ən dəhşətli hissəsini təqdim edir. Həmin yer günah üçün qanı Müqəddəs yerə səpələnmiş heyvanların cəsədlərinin yandırdıqları yer idi. Bu qurbanları təqdim edənlərin günahları rəmzi olaraq qurbanın üzərinə qoyulurdu, sonra isə Allah üçün, eləcə də insan üçün tamamilə iyrənc olan heyvan cəsədləri günaha görə lənətlənmiş tullantı kimi yandırılırdı. Hər gün tüstü düşərgədən kənara çıxırdı və həmin yeri üfunət qoxusu bürüyürdü.

Ümumiyyətlə, düşərgənin kənarındakı ərazi xoş bir yer deyildi. Bu yer yadellilər, cüzamlılar, cinayətkarlar və günaha görə lənətlənmişlər üçün nəzərdə tutulmuşdu. Ancaq Müqəddəs Yazılarda deyilir ki, Rəbb İsa öz qanı ilə insanları təqdis etmək üçün çarmıxını daşıyaraq düşərgənin kənarındakı o yerə getdi. İsanın çarmıxa çəkildiyi yerin adı “Kəllə yeri” (Matta 27:33) adlanırdı, köhnə düşərgənin kənarında baş verənlərlə əlaqəli bir mənası var idi. Ancaq İncildə deyilir ki, Onun getdiyi yer günahlarımıza görə cəza çəkməli olduğumuz yer idi və ona görə də biz belə deyirik: “O mənim əvəzimə getdi!” Amma İsanın bizim əvəzimizə getdiyi həmin yer barədə düşünəndə bizə çox

təsir edir. Məhz o zaman günahlı vəziyyətimizin, eləcə də Allah qarşısında əsl xasiyyətimizin nə olduğunu görürük. Bunu başqa cür görə bilməzdik.

İsa qərib olduğu yerə, hətta Atasının — Tanrının tərk edildiyi yerə bizə görə getdi. Orada çarmıxda asılaraq yüksək səslə qışqırdı: “Ey Allahım, Allahım, niyə Məni tərk etdin?” Başlanğıcdan bəri günah insanı Allahdan uzaqlaşdıran bir əməldir, amma günahın son cəzası olaraq Allah günahkarı tərk edir ki, bu da cəhənnəm deməkdir. Bu yer İsa Məsihin çarmıx yeridir. Məhz bu yerdə Allah Onu tərk etdi. Həmin yer bizim üçün cəza yeri olduğundan Tanrı bizim əvəzimizə Öz Oğlunu ora göndərdi. İsanın Öz üzərinə götürdüyü lənət bizimki idi. Allah bizə görə Onu tərk etdi. Əgər Məsih bizim yerimizi tutarkən Allah Onu tərk etdisə, əsl vəziyyətimiz Allah qarşısında necə olmalıdır? Görün Allah qarşısında qorxulu vəziyyətimizlə bağlı Qolqotadan necə də gözəl bir həqiqət işıq saçır!

Sonra İsa daha da irəli getdi və cüzamlılar kimi bizim üçün ayrılmış yeri tutdu, sanki Özü onlardan biri oldu. Doğrudan da, bu barədə Müqəddəs Yazılarda deyilir: “Biz isə Onun Allah tərəfindən cəzalandırıldığını, vurulub izzətə çəkdiyini zənn etdik (Yeşaya 53:4). İbrani alimləri “cəzalandırıldı” sözünü cüzam ilə cəzalandırılmaq mənasını irəli sürürlər. Bütün Müqəddəs Kitabda cüzam günahın bir nümunəsidir. Cüzam yüngül simptomlarla başlayan bir xəstəlikdir, əvvəlcə nəzərə çarpmır, lakin sonradan dağıdıcı bir bədheybətə çevrilir. Xəstəni eybəcər hala salaraq sonda öldürür.

Günah həyatımızda başladığı zaman kiçik görünə bilər, amma bu, həm Tanrı, həm də insan üçün olduqca iyrənc bir şeydir və sonda günahkarı Allahdan əbədi olaraq ayırır. Başqa bir insandan danışarkən onun barəsində istifadə edilmiş “cüzamlı” ifadəsi necə

də iyrənc səslənir! Rəbb İsanın tutduğu və günahkarın layiq olduğu həmin yer, yəni bir “cüzamlı”nın yeri Allahın gözündə iyrəncdir. Soruşa bilərsiniz ki, O, nə üçün bu qədər rəzil bir yeri tutdu? Cavab budur ki, İsa bizim vəziyyətimizi gördüyündən belə hərəkət etdi və bizi xilas etmək üçün həmin yeri tutmalı oldu.

Buna görə də bir “cüzamlı” olaraq düşərgədən kənarda çarmıxda asılan İsa mənim günahlı vəziyyətimi göstərir. Başqa sözlə, “cüzamlı”lardan biri olduğumu anlayanda İsanın mənim əvəzimdə tutduğu yeri dərk edirəm. Görün bu gün nə qədər çirkinlik, əxlaqsızlıq və pozğunluq bir çox insanın həyatını ləkələyir və onlar bunu yaxşıca gizlədə bilirlər! Ancaq məhz İsanın çarmıxında bütün bunlar açıq şəkildə görünür!

Həyatımızda günah üzərində qələbənin nəticələrini başqalarında olduğu kimi hiss etməsək də, Qolqota bəyan edir ki, qələbə mahiyyətə qəlbimizdədir və ən azından rüşeym formasındadır.

Sonra Məsih cinayətkarların daşlandığı yerə getdi. Yəhudilər Pilata dedilər: “Əgər bu Adam cinayətkar olmasaydı, Onu sənə təslim etməzdik” (Yəhya 18:30). İsa yataqda rahat şəkildə ölmədi; O, çarmıxda həyatını qurban verdi. Çarmıxda ölmək rüsvayçılıq gətirən bir cəza idi, çünki bu yalnız cinayətkarlar üçün nəzərdə tutulmuşdu. Rəbb əzab çəkərkən hər iki tərəfində cinayətkar var idi və hamı düşünürdü ki, O da cinayətkardır. İnsanlar “Onun Allah tərəfindən cəzalandırıldığını, vurulub izzətə çəkdiyini zənn etdilər”, çünki onlar hesab edirdilər ki, İsa etdiyi pis əməlinə görə cəzalandırılır. Sanki hamı Ondan “üz döndərdi”.

İsa isə heç bir söz demədi. Biz İsanın yerində olsaydıq belə deyərdik: “Mən səhv hərəkətimə görə çarmıxa çəkilməmişəm — başqalarının günahlarına görə buradayam”. Amma İsa susdu və imkan verdi ki, Onun həqiqətən də cinayətkar olduğunu

düşünsünlər. Məsih “üsyankarlara tay tutuldu” (Yeşaya 53:12) və bu cür ölümə hazır idi, çünki O bizim əvəzimizə çarmıxdə əziyyət çəkməyi qərara almışdı. Müqəddəs Kitab bizə Allahın nəzərində hamımızın günahkar olduğunu söyləyir. “Qardaşına nifrət edən hər kəs qatildir” deyə yazılıb (1 Yəhya 3:15). Qardaşına qarşı həqiqi sevgisi olmayan insanın ürəyində nifrət var və nifrət qatillikdir. Müqəddəs Yazılardan yenə də oxuyuruq: “Mənsə sizə deyirəm ki, qadına şəhvətlə baxan hər adam artıq ürəyində onunla zina etmiş olar” (Matta 5:28). Allah şəhvətli düşüncənin zina ilə eyni olduğunu söyləyir. Müqəddəs Kitab öz həyatımızdakı günahlarla bağlı heç nə deməsə də, günahlarımızın olduğunu bilirik, çünki Qolqotada İsanın bizim üçün ölməsi açıq şəkildə günahkar olduğumuzu dünyaya göstərdi.

Qurban kəsilmiş heyvanların cəsədlərinin günahdan lənətlənmiş tullantı kimi yandırıldığı kimi İsa da düşərgədən kənarda öldü. İsa Məsihin bizim üçün çarmıxdə ölməsinin mənavi dərinliyini heç bir söz təsvir edə bilməz. Günaha görə lənətlənmiş tullantı kimi orada İsanın öldüyünü söyləmək heç də şişirtmə olmazdı, çünki Tanrının nəzərində biz günaha görə lənətlənmiş tullantıyıq. Orada İsanın xeyir-dualı bədənindən günahımızın tüstüsü və pis qoxusu ətrafa yayıldı. Biz bir-birimizdə özümüz barəsində səmimi və ruhani məsihçi təəssüratını yarada bilərik, amma etiraf etməliyik ki, çarmıxın önündə biz belə bir insan deyilik. Qolqotada çılpaq həqiqət hər zaman çarmıxdan bizə baxır, bizi səmimi olmağa və həqiqəti qəbul etməyə çağırır.

Qolqotanın bizə göstərdiyi də məhz budur. Bunlar yalnız keçmişdə deyil, bu gün də kim olduğumuzun təsvirləridir. Neçə illər yetkin məsihçi olduğumuzu düşünsək də Qolqotada bu gün bizə günahı göstərmək üçün yeni bir şey var. Çünki günah səkkizayaq dəniz heyvanı kimidir. Onun ayaqları hər yerdədir və min formaya düşərək ələ keçməkdən yayınır. Günahın sezilməyən

formalarını görmək və bizi xilas etməyə qadir olan İsanın gücünü aşkar etmək istəyiriksə, hər gün duada olmalıyıq:

Məni qəlbisıniq saxla,
Qoy daim Sənin öldüyün çarmıxa baxım.

Çünki bir günahkar kimi İsaya olan ehtiyacımı yalnız orada görürəm.

* * * * *

Biz özümüz və Tanrı haqqında bu həqiqətə nə cavab verməliyik? Allahın bizdən gözlədiyi cavab bir insanın təbii olaraq düşünə biləcəyindən çox fərqlidir. Bu cavabı Yəhya 3:20-də görə bilərik: “Pislik edən hər kəs nura nifrət edər, əməllərinin üzə çıxmaması üçün nura tərəf gəlməz”. Bu o deməkdir ki, günahımızı gizlədəndə nurdan, yəni bizi ifşa edəcək hər şeydən qaçıırıq. Daha sonrakı ayə belə davam edir: “Həqiqətə əməl edənsə nura tərəf gələr ki, əməllərini Allah naminə etdiyi bəlli olsun”. Düşünə bilərdik ki, “pislik edən hər kəs nura nifrət edər” ifadəsindən sonra “yaxşılıq edən nura gələr” yazılmalı idi. Şübhəsiz ki, pislik etməyin əksi yaxşılıq etməkdir! Amma burada iki əks fikirdən söhbət getmir. Allahın dediyi budur ki, həqiqəti həyatda tətbiq edən insan nura tərəf gəlir.

Allah bizdən pislik etməyin əvəzində yaxşılıq etməyi söyləmir, O, həqiqəti tətbiq etməyimizi, yəni pisliliyin əvəzində səmimi olmağımızı istəyir. Tanrı pislik etdiyimiz yerdə yaxşılıq etməyimizi, şər olduğumuz yerdə xeyirxah, tənqid etdiyimiz yerdə dost olmağımızı istəmir. Biz heç bir tövbə etmədən (əvvəllər tövbə etmişdik), qəlbimizi təmizləmədən və ürəyimizdə sülh olmadan da bütün bunları edə bilərdik. Allahın istədiyi şey həqiqətdir, yəni səmimi tərzdə tövbə etmək və günahı etiraf etməkdir.

Bu bizi bağışlanmaq üçün İsa Məsihin çarmıxına aparacaq və lazım gəldikdə üzr istəmək üçün haqsızlıq etdiyimiz şəxsə yönəldəcək. Bu zaman özümüz barədə həqiqəti təvazökarlıqla qəbul edəndə Allahla və insanlarla sülh tapacağıq, çünki orada İsa ilə görüşəcəyik. Beləcə günahımız üçün çarmıxdakı Onun bitmiş işinə güvənəcəyik. Dünyada yaxşılıqlar etməyimiz yox, günahlarımız haqqında “həqiqətə əməl etmək” bizi Məsihin qanı vasitəsilə Allah, eləcə də insanlarla barışdıracaq.

Gəlin bu gün İsanı Həqiqət olaraq alqışlayaq. Onun sizə göstərdiyi ilk şeydən başlayın. Bunu oxuyarkən belə, həmin ilk şey, yəqin ki, indi beyninizdədir. Allahın nuruna itaət etməyin mükafatı olaraq sonrakı günahların üzərində daha çox nur olacaq. Tanrı bir anda hər şeyi bizə göstərmir, çünki biz buna dözə bilmərik. Ancaq O, bunu tədricən edir, çünki hər dəfə həqiqətə əməl etmək kimliyimizin daha da aşkar olmasına gətirib çıxarır.

Acı həqiqəti bəyan edən çarmıx günahın aradan qaldırılması üçün vasitədir. Hansısa bir xəstəliyin müalicəsi olduğunu bilsəm, bu xəstəliyin məndə olduğunu eşidəndə buna dözə biləcəyəm. Günah və mürdərliyi yumaq üçün bir çeşmənin olduğunu biləndə günahımla bağlı nurla üzləşə bilərəm. Ən gözəl şey budur ki, Rəbb İsanı Həqiqət olaraq sevəndə Onun hər bir münasibətdə dəyərli olduğunu görəcəyik. Bizi Allahdan qorxudan yalnız qaranlıq və aldadıcı ürəklərimizdir. Tanrı istəyir ki, biz Həqiqətdən qorxmayaq və Onu qəbul edək. Allahın bizə verdiyi Müqəddəs Ruh “bizi hər Həqiqətə yönəltmək” üçün İncildə üç dəfə “Həqiqət Ruhu” kimi qeyd edilib. Əllərimizi Ona uzadıb belə deyə bilərik: “Ya Rəbb, Sənin gördüyünü və göstərmək istədiyini mənə göstər. Mən onları qəbul edəcəyəm. Nə özümü müdafiə edəcəyəm, nə də mübahisəyə girişəcəyəm. Əgər Sən bunu deyirsənsə, onda bunun həqiqət olduğunu bilirəm”

İsanı Qapı kimi görmək

Rəbb İsanı özümüz və günahlarımız haqqında möhtəşəm Həqiqət olaraq gördükdən sonra, biz İsanı başqa tərəfdən görməyə hazırıq. Müqəddəs Ruh çox istəyir ki, təqsirkar ürəklərə İsanı Qapı kimi göstərsin. Bu günə qədər qəlblərimizdə hiss edirik ki, Müqəddəs Tanrıdan tamamilə kənarda qalmışıq. Əgər biz həmişə belə olmuşuqsa və uzun müddət görmədiyimiz günahlarımız varsa, onda Allahın niyə bizdən bu qədər uzaq göründüyünə, qəlbimizin soyuq olduğuna və məsihçi xidmətimizin çətin və bəhrəsiz olduğuna təəccüblənməyin. Ünsiyyətimizdə və kilsələrimizdə hökm sürən ruh düşkünlüyünün səbəbini daha dərindən axtarmağa ehtiyac yoxdur. İnsan yalnız günahları üzündən özünü qanuni olaraq kənarlaşdırılmış kimi görmür, o həm də zəifliyini bilə-bilə, qəlbində bir sual doğur. Görəsən belə ürəyi olan insan üçün Allaha gedən yol varmı?

Burada Rəbb İsa bizə Özünü əsas ehtiyacımız kimi təqdim edir və bizi digər “Mənəm” sözü ilə qarşı-qarşıya qoyur. O deyir: “Qapı Mənəm, kim Məndən girərsə, xilas olar, girib-çıxar və özünə otlaq tapar” (Yəhya 10:9). Əgər aldananlara həqiqəti görmək

lazımdırsa və kənarlaşdırılanlar bir qapı tapsalar, daha onlar heç nə axtarmalı deyillər, çünki İsa aldananlar üçün həqiqətdirsə, kənarlaşdırılanlar üçün qapıdır. Məsih yolunu azmışlar üçün qurtuluş, məsihçi üçün oyanış qapısıdır və hər cür xeyir-duadır. Üstəlik, O, müqəddəslər üçün əlçatan olduğu kimi, ən zəiflərə və uğursuzlara da çox yaxındır.

Rəbb İsanın Qapı olduğunu söyləməsi Allahdan bizi ayıran divarın olmasını göstərir. Həqiqətən də, aramızda kim bununla rastlaşmayıb? Bu divar ən ciddi mənəvi səylərimizin qarşısında durdu və bütün qərarlarımızı pozdu. Dua etməyə gedirik, amma Allahla aramızda bir divar var. Ondan kömək istəyirik, amma divar yenə də bizə mane olur. İbadətimizdə Tanrının hüsurunu hiss etmirik. Yalnız Allahı ciddi surətdə axtarmayanlar belə bir maneənin olmadığını deyə bilərlər.

Müqəddəs Kitab bizə bu maneənin mahiyyətini açaraq söyləyir ki, insanı Allahdan ayıran yalnız günahdır (Yəşaya 59:2). Günah dedikdə, hamımıza xas olan xudbinlik və Allahdan asılı olmamaqdır ki, bu da hamımıza aiddir. Nəticədə biz bir çox günahlar üçün yol açırıq. Çünki “öz ürəklərimizin istəklərinin və arzularının dalınca gedərək” “Onun müqəddəs qanunlarını pozmuşuq”. Günah həmişə bizimlə Allah arasında bir divar tikir.

Lakin bu divar həmişə orada olmayıb. İnsanın ilk günahı nəticəsində bu divar ortaya çıxdı. Yalnız bundan sonra insan Allahdan gizlənmək istədi. Bundan sonra Allah həyat ağacına gedən yolu qorumaq üçün keruvlarını və odlu qılıncını qoydu (Yaradılış 3:24). O vaxtdan bəri hamının atası olan Adəm itmiş oğul kimi odlu qılıncın o biri tərəfində Allahdan ayrı düşmüş “uzaq ölkədə” məskən saldı və bütün övladları da orada dünyaya gəldilər. İnsanlar gözləri açılana qədər Tanrının onlara verdiyi tək Qapını görmək üçün əks tərəfdə qalırlar.

Bir gün toplantıdan sonra məsləhət otağında bir qadınla danışdım. Qadın mənə dedi ki, on altı yaşlı oğlu İsanı qəbul etmək üçün qarşıya çıxanda o da oğlu ilə bərabər qarşıya çıxaraq tövbə edib. Mən soruşdum: “Bəs siz İsanı qəbul edərək günahlarını etiraf etdiniz?” Qadın da belə cavab verdi: “Bilirsiniz, mən həmişə məsihçi olmuşam”. Bunu söylədiyi anda bildim ki, o heç vaxt məsihçi olmayıb. Heç kim “həmişə məsihçi olmayıb”, əksinə həmişə günahkar olub. Rəbbin lütfü ilə xilas olana qədər insan həmişə günaha görə Allahdan ayrı düşüb. İnsanın dindarlığı isə onu bərpa edə bilmir.

Gəlin günahın bizi Allahdan ayıran gücünün yalnız Məsihi şəxsən tanımayanlara aid olduğunu düşünməyək. İlk dəfə qapıdan keçib Allaha tərəf dönən biz məsihçilər çox yaxşı bilirik ki, günah hələ də bizimlə Allah arasında divar qura bilər. Birinci dəfə tövbə edəndən sonra günah hələ də nəzərə çarpmayan formalarda bizə yol açar bilər və nəticədə özümüzü Allahdan uzaqda görə bilərik. Bu günahlar qısqanclıq, inciklik, özünə yazığı gəlmək, dünyaya bağlılıq formasında ola bilər. İtmiş oğul məsəlində olduğu kimi “o ölkədə böyük bir aclıq oldu” (Luka 15:14), bizim də həyatımızda aclıq baş verir. Həmin zaman biz ehtiyacımızı hiss edirik. Bu, “çörək və suyun qıtlığı deyil, Rəbbin sözlərinin qıtlığı olacaq” (Amos 8:11).

Hamımız Rəbbə qarşı qəlbimizin soyuqluğunu, Müqəddəs Kitaba qarşı maraqsızlığı və günahın bizimlə Allah arasında qoyduğu divara görə həyatımızda baş vermiş məğlubiyyətləri görmüşük? Mən demirəm ki, Allahın yeni doğulan övladı etdiyi yeni günaha görə Allahın ailəsindəki yerini itirir. Amma onun səmavi Atasını ilə ünsiyyəti pozulur və tövbə edəne qədər “aclıq” qəlbində kök salır.

Ancaq “aclıq” dövründə məsihçi çox vaxt onu Allahdan ayıran günahları görmür. Nəticədə o, yalnız qıtlığın səbəbləri ilə deyil, özü ilə mübarizə aparmağa çalışır. Belə məsihçi daha çox dua etmək və ya Allaha daha sədaqətlə xidmət etmək barədə qərar verə bilər. İtmiş oğlun etdiyi kimi, “o ölkənin sakinlərindən birinin yanında iş tapa” (Luka 15:15) bilər və kədərli qəlbinə bir az rahatlıq gətirmək üçün dünyaya qoşula bilər. Lakin bütün bu söylər həmişə nəticəsiz qalacaq. Allah bu təcrübədən istifadə edərək ona göstərəcək ki, əsas günah aradan qaldırılmalıdır.

Təəssüf ki, bir insan onu Allahdan ayıran günahları dərk etdikdən sonra Tanrıya və sülhə qayıtmaqda olsa, diqqətini günah etməməyə yönəldir. Əslində düşüncədə bu araşdırmaları aparmaq artıq gecdir, çünki günah artıq içəri girib və öz ziyanını vurub. Əgər günah üzərində “qələbə çalsaq” və bir daha belə günah etməsək də, bu heç vaxt bizə rahatlıq və sevinc bəxş etməyəcək. Sadə həqiqət budur ki, günahda yaşadığımız vaxtlarda “İsa qəlbimizi razı salır” və “O qələbə verir” kimi sözlər işə yaramır. Biz yalnız Atanın evinə qayıtdıqdan sonra bütün bu xeyir-dualar bizi gözləyir.

Biz burada necə geri dönəcəyimizi bilmədiyimiz üçün tərəddüd edirik; yəni düşünürük ki, günahın qoyduğu bir çox maneələri necə keçmək olar. Biz bunu bilsəydik, həqiqətən də qəlbən xoşbəxt olardıq. Həyatımıza günah gəlsə də, bizi ümitsizlik və ruhun ölümü ilə məğlub etməzdi, çünki yenidən azadlığa və sevincə qayıtmaq yoluna gələrdik və mümkün qədər tez bundan istifadə edərdik. Şübhəsiz ki, birinci növbədə biz qarşımızdakı qapını görməliyik.

Rəbb İsanın bizimlə yenidən görüşdüyü məqam budur. Məsihdən qapı göstərməyi xahiş edən insana O əslində belə deyir: “Əgər Məni tanısaydın, Qapını da tanıyardın. Məni görə,

Qapını görür. Mən Qapıyam, kimsə Məndən daxil olarsa, xilas olar". İsa bizə yalnız Qapını göstərmir; O Özü Qapıdır. Bu qapı Tanrıya arxasını çevirən və yolunu azmış dünyaya Allahın sevgi hədiyyəsidir. Sülhə və barışığa aparan bu Qapı bizi heç vaxt məyus etmir, amma bunun üçün biz İsaya sarı dönməli və Rəbbin bizə yaxın və əlçatan olduğunu görməliyik. Məhz O, belə bir Qapıdır. Ehtiyac duyduğumuz bu Qapıdan daxil olmaq üçün nə hazırlıq, nə də hansısa digər addımlar atmaq lazımdır. Sadəcə İsaya yaxınlaşmaqla biz bir ruhani vəziyyətdən digərinə keçirik, çünki O, həm bizə lazım olan xeyir-duadır, həm də bizi bu xeyir-duaya aparan Qapıdır. Məşhur bir ilahidə İsa qapı kimi belə təsvir olunur.

İsa Sənin yanına gəlirəm! Sənin yanına gəlirəm!
 Əsarətimdən, kədərimdən və qaranlığımdan
 Sənin azadlığına, sevincinə və nuruna gəlirəm!
 İsa Sənin yanına gəlirəm! Sənin yanına gəlirəm!

Bu təsvir bizə Məsihin Xoş Xəbərinin əsas sözünü çatdırır. Müjdə bizi Məsih kimi olmağa deyil, əksinə Məsih vasitəsilə xilas olmağa çağırır. Müjdədə bizə nümunə deyil, bir qapı təqdim olunur. Dəfələrlə Paulun məktublarında "Rəbbimiz İsa Məsih vasitəsilə" (Romalılara 6:23 və buna bənzər ayələr) ifadəsi qeyd olunur. Həvari Allahın bizə verdiyi xeyir-duadan və ya yaxşılıqdan həmişə bəhs edərkən "Rəbbimiz İsa Məsih vasitəsilə" ifadəsini əlavə edir. Doğru deyilir ki, içəri girə biləcəyiniz açıq bir darvaza və ya qapı yoxdursa, dəbdəbəli bir bağın və yaxud gözəl bir evin nə faydası var? Məhz məyus olmuş məsihçilər belə düşünürlər və deyirlər: "Tanrı ilə bu gözəl ünsiyyət haqda danışmaq normaldır, amma mənim kimi bir adam ora necə daxil ola bilər? Mən çox cəhd etmişəm". İsa məmnunluqla bizə söyləyir: "Mənim vasitəmlə ora daxil ola bilərsiniz! Mən Qapıyam". İstər xilas, istər qələbə, istərsə də ürəyin rahatlığı və ya oyanış olsun Allahın bizə verdiyi

elə bir xeyir-dua yoxdur ki, Oğlundan başqa hər hansı digər yol ilə onları əldə etmək mümkün olsun.

* * * * *

Əgər biz həqiqətən Rəbb İsanı Qapı kimi görmək və onun xeyirxahlığını əldə etmək istəyırıksə, Onun haqqında əsas dörd şeyi anlamalıyıq.

Birincisi, İsanı geniş açılmış bir Qapı kimi görməliyik! Onu bundan başqa bir formada görmək necə də asandır! Biz çox vaxt İsanı standartları, məsuliyyətləri təyin edən və onlara uyğun yaşamayanda bizi tənqid edən biri kimi görürük. Belə halda biz Musanın dövründəki kimi qanunla yaşayıyıq və bu bizi ümitsizliyə salır. Əgər biz Onu bir Qapı kimi görürüksə, onda yalnız bağlı bir Qapı kimi görürük. “Qanun Musa vasitəsilə verildi” və hamımızı ittiham etdi, amma “lütf və həqiqət İsa Məsih vasitəsilə gəldi” (Yəhya 1:17). Əgər lütf ona layiq olmayanlara Allahın xeyirxahlığıdırsa, deməli İsa günahkarların daxil ola biləcəyi açıq bir Qapıdır. İsa çarmıxda “Tamam oldu” deyərək başını əyib ruhunu tapşırıqdan (Yəhya 19:30) sonra bu qapı açıldı. Gəlin Qolqotada nəyin tamamlandığını aydınlaşdıraq. Ən Müqəddəs yer ilə məbədin qalan hissəsi arasındakı pərdə o anda yuxarıdan aşağıya qədər iki yerə bölündü. Bu yolla insanla Allah arasındakı günahın yaratdığı sədd aradan götürüldü və günahkar adam üçün Qapı açıq elan edildi. İndi bizim “İsanın qanı sayəsində Ən Müqəddəs yerə daxil olmağa cəsarətimiz çatır” (İbranilərə 10:19-20), çünki İsa Məsihin qanı ilə günahlarımıza görə veriləcək bütün cəzalar çarmıxda aradan qaldırıldı. Bunu həqiqətən gördüyümüz zaman hər kəsin, hətta özünü çox ittiham edənlərin belə ora daxil olmağa cəsarəti var.

Bu o deməkdir ki, indi insanla Allah arasında heç bir sədd yoxdur. Sədlər dedikdə insanın soyuqluğu, imansızlığı və digər

günahlar başa düşülür. İnsan bu günahları etiraf edəndə Qapıya layiq görülür, çünki Qapı məhz bu cür günahları olan insanlar üçün nəzərdə tutulub. Biz bu günahlara qalib gələ bilmərik, lakin bunları günah kimi etiraf edərək İsanın yanına gətirə bilərik. Beləliklə, divar İsada açıq bir qapıya çevrilir və bununla da biz Allahla barışaraq ünsiyyət qururuq.

İkincisi, bu Qapını yalnız bir az uğur qazanmış bizlər üçün yox, eləcə də hamı üçün, yəni uğursuzluğa düşmüş şəxslər üçün açıq olaraq görməliyik. Əhdi-Cədidəki yəhudilər inanırdılar ki, əgər qeyri-yəhudi sünnət olunarsa və yəhudi olarsa, onda onlar üçün də qurtuluş var. Onlar inana bilmirdilər ki, qeyri-yəhudilər yəhudi olmadan necə xilas ola bilərlər. Bu mübahisə bütün illər boyu Paulu rahat buraxmırdı. O təkid edirdi ki, qeyri-yəhudi qeyri-yəhudi kimi, günahkar da günahkar kimi xilas ola bilər, belə ki, İsa Məsihin qanından başqa heç nə insanı Allaha yaxınlaşdırma bilməz (Qalatiyalılara 2:14-16 və s.). Başqa sözlə, həvari israr edirdi ki, Məsih hamı üçün açılmış qapıdır.

Biz məsihçilər nəzəri olaraq “cəmiyyətdən kənardakılar” ilə bağlı Paulun verdiyi göstərişlərə qayıtmağı düşünürük. Lakin öz böyük ehtiyaclarımızı və uğursuzluqlarımızı düşünəndə, Allahın bizi istifadə etməsi üçün dua edib Ondan oyanış diləyəndə qapını özümüz üçün adi səviyyədən daha yüksək səviyyəyə qoyuruq. Burada təbii olaraq düşünürük ki, uğursuz adam uğursuzluğuna görə deyil, daha yaxşı məsihçi olmasına görə xeyir-dua ala bilər. Buna görə də özümüzlə belə bir düşüncə ilə yanaşmağa çalışırıq. Yəni Qapını özümüzdən əlçatmaz səviyyəyə qoymaqla uğur qazandığımızı düşünürük, çünki fikirləşirik ki, bu bizə kömək edir. Qapı hər zaman hər vəziyyətdə, yəni hər cür rüsvayçılıq və uğursuzluqla üzləşdikdə hamı üçün açıqdır. Lakin bu zaman əsl vəziyyətimizi etiraf etməyi bacarmalıyıq ki, İsaya iman gətirə bilək.

Bəzən oyanış üçün verdiyimiz qurbanlardan danışırıq və bu cür danışanda nəyi nəzərdə tutduğumuza diqqət yetirməliyik. Əgər biz oyanışın dəyərini çox qaldırısaq, bunu adi insanlardan uzaqlaşdırıb bilərik. Bəlkə də bu, Allaha bəraət qazandıрмаğa çalışmağımızın bir yoludur, yəni demək istəyirik ki, Öz xalqının ehtiyac duyduğu oyanışı O, hələ verməyib. Ancaq bu, Tanrının işlərinə səhv yanaşma və Onun kilsəsinə qarşı edilən qəddarlıqdır. Şübhəsiz ki, oyanışı əldə etmək üçün qurbanlar var, ancaq bu bütün gecəni dua etmək və ya böyük qurbanlar vermək deyil, sadəcə qürurdan əl çəkib təvazökarcasına günahdan tövbə etməkdir. Qapı xilas və hər hansı digər xeyir-dua üçün açıq olduğu kimi oyanış üçün də sadə bir formada açıqdır.

Tövbə edərək Onun yanına gələndə biz Oyanışa qərar vermiş oluruq, çünki İsa Özü Oyanış olduğu üçün həm də ona aparan sadə Qapıdır. Kimsə deyə bilər ki, bu oyanış, haqqında yazılmış və bu gün ehtiyac duyulan geniş yayılmış və möhtəşəm bir oyanış deyil. Amma biz deyə bilərik ki, belə bir hərəkət həmişə bu formada baş verib — Tanrıya icazə verməliyik ki, insanla Özü məşğul olsun və sonra həmin insan öz şəhadətini danışsın. Tanrının bizə istədiyimiz kimi oyanış verməməsinin səbəbi budur ki, biz oyanışı imanla deyil, qanuna əməl etməklə axtarıyıq (Romalılara 9:32). Biz hamı üçün əlçatan səviyyədə olan qapını itirmişik və həm də şəxsən özümüzdə oyanışın olmasına can atmaqdan daha çox başqalarında “oyanış” gözləmişik. Belə bir vacib məqamı qeyd edim ki, həyatlarında oyanış olan insanlar daha çox İsa haqqında danışmağa üstünlük verirlər.

Möhtəşəm həqiqət budur ki, necə və harda olmağımızdan asılı olmayaraq Məsih bizə əlçatandır. Allah Onu günahkarlar üçün bacardığı qədər əlçatan etdi. Bu mövzuda həvari Paula qulaq asın. «Amma imanla gələn salehlik barədə belə deyilir: “Ürəyində demə ki, ‘Kim göylərə, yəni Məsihi endirməyə çıxacaq?’ ya da

‘Kim dibsiz dərinliyə, yəni Məsihi ölülər arasından qaldırmağa enəcək?’” Bəs onda nə deyilir? “Kəlam sənə çox yaxındır, o sənin dilində və ürəyindədir”. Biz elə həmin iman kəlamını vəz edirik» (Romalıları 10:6-8).

Söhbət yüksəkliklərə çatmaq üçün dartınmaqdan və ya süni şəkildə özümüzü dərinliyə endirməkdən getmir. İsanın qanı günahkara günahkar kimi, uğursuz müqəddəsə də uğursuz bir müqəddəs kimi təqdim edildi. Bunun üçün hər kəs özünü olduğu kimi görməli və necə olduğunu etiraf etməlidir. Ona görə də İsa ilə ünsiyyət qurmağımız üçün lazım olan kəlam ağzımızda və ürəyimizdədir, bu kəlam sadə etiraf və iman sözüdür.

Belə yanaşma nəticəsində biz çarmıxda açılan gözəl Qapını digər tərəfdən də görürük. Bu qapı əlçatan səviyyədədir, aşağıda yerləşir, yəni içəri girmək üçün tövbə edib başımızı aşağı əyməliyik. Müqəddəs Yazılarda “dikbaş” xəstəliyi barədə dəfələrlə xatırlanır. Bu cür ifadə tərzinin insanın iradəsi və inadı barədə danışmağın məcazi bir üsuludur, xüsusən də təqsirini etiraf etmək istəmədiyini göstərir. Bəzən kimsə sizi ittiham edəndə və buna qəzəbləndiyiniz zaman boynunuzun, hərfi mənada desək, dik olduğunu hiss edə bilərsiniz! Boynumuzu belə bir vəziyyətdə görmək o deməkdir ki, biz günahımızı etiraf etmək istəmirik, onda həmin Qapıdan heç vaxt içəri girə bilmərik. Beləcə biz başımızı qapının çərçivəsinə vurmuş oluruq! İsa başını çarmıxda bizim üçün əydi (Yəhya 19:30) və bizi təmizləmək, bizə barışıq gətirmək üçün Onun axıdılmış qanının gücünü görmək istəyiriksə, onda özümüzü mühakimə edib günahlarımızı etiraf etməklə başımızı aşağı əyməliyik.

Çox vaxt Allaha tövbə etmək və səhv etdiyimiz üçün başqasından üzr istəmək tərzimiz göstərir ki, özümüzü, həqiqətən də, mühakimə etməmişik. Bunun yalnız uğursuz bir xəta

olmasını və bu məsələdə öz həqiqi mənliyimizlə xasiyyətimizə uyğun hərəkət etdiyimizi düşünürük. Necə də özümüzü aldadırıq! Həqiqət budur ki, çarmıxda bizim üçün asılan həmin Şəxsin bizə bildirdiyi kimi deyil, öz həqiqi mənliyimizə uyğun hərəkət edirik. Bəzən bir şeyi başqa bir şeylə yanaşı qoyarkən “Beləliklə, mənim həqiqətən kim olduğumu görürsən” deyə əlavə etməliyik. Bizim İsadən daha yaxşı olmadığımızı etiraf etmək üçün başımızı aşağı ayməliyik. Onda biz həqiqətən də Onu bir qapı kimi tapırıq.

Sonra biz bu Qapının dar Qapı olduğunu anlamalıyıq. “Amma həyata aparan qapı dar və yolu ensizdir” (Matta 7:14). Əvvəlcə çarmıxa gedən yol geniş görünür və hamımız birlikdə gedə bilərik. Amma o tövbə yerinə yaxınlaşdıqca yol daralır. Hamımızın yan-yanə getməsi üçün yer yoxdur. Artıq izdiham içində itə bilmərik. Digərləri geridə qalır. Nəhayət, Qapıya, İsanın Özünə yaxınlaşanda hətta iki nəfərə, sənə və o birinə yer olmur. Əgər içəri girmək istəsən, tamamilə tək dayanmalı olacaqsan. Başqasını gözləmədən özün tək tövbə etməlisən. Amma biz tövbə edən birisi olmaq istəmirik. Şeytan yanımızdakı digərinin səhv olduğunu söyləyir və bununla da digəri birinci tövbə etməyə nə qədər biz də tövbə etmək istəmirik. Ancaq adamlar bu yolla heç vaxt Qapıdan keçə bilməzlər! Əslində isə sən birinci olaraq tövbə etməlisən ki, sanki sən dünyada yeganə günahkarsan. Digər şəxs səhv ola bilər, amma onların səhvlərinə (küsünüklük, tənqid və ya bağışlamamazlıq) sizin reaksiyalarınız da səhvdir və Allahın nəzərində daha çox günah sayılır. “Qonşunu özün kimi sev” əmri “Allahın Rəbbi bütün qəlbinlə sev” (Matta 22:37) əmrindən sonra gələn ikincisidir və ürəyinizdəki bu reaksiyalar isə sevgi deyil.

Biz günahkar olaraq İsanın yanına gəldiyimiz zaman O, Xilaskar kimi heç vaxt bizi darda qoymur. Əgər bizi qaranlıqdan, məğlubiyyətdən işığa və azadlığa aparan Rəbbi əsl

Xilaskar kimi görə bilmiriksə, deməli biz qəlbən sınıb özümüzü günahkar görmürük.

* * * * *

İndi Yəhyanın Müjdəsi 10-cu fəsildə Tanrının bizə verdiyi son təsvirə baxacağıq — bu dəfə daha çox Qapı haqqında yox, tez-tez gözdən qaçırdığımız yol haqqında oxuyacağıq. O dedi: “Qoyun ağılına qapıdan girməyib başqa yerdən aşan oğru və quldurdur” (Yəhya 10:1). Bu sözün birinci şərhı yalançı müəllimə aiddir, belə ki, yalançı müəllim çoban kimi qoyun ağılına girmək istəyir, lakin məqsədi özünü zənginləşdirmək və qoyunları məhv etməkdir. Çətinliklə və yavaş-yavaş divara qalxaraq qoyun ağılına girməyə çalışan bu adama baxanda özümüzü görə bilərik. O, dırmaşarkən əl və ayaq barmaqlarını yarıqlara qoyaraq yuxarı qalxır, hərdən aşağı sürüşür və yenidən dırmaşmağa başlayır. Belə bir adam təkrar uğursuzluqlardan sonra heç vaxt yuxarıya dırmaşıb qoyun ağılına girə bilməyəcəyinə görə ümitsizliyə düşür. Ancaq hər zaman aşağıda onun üçün qapı açıqdır. Lakin o, ya qapını görmür, ya da bundan istifadə etmək istəmir. Bəlkə də həmin adam barəsində ikinci fikir doğrudur, çünki o, yalançı çoban kimi qapıdan içəri girə bilmədi. Lakin o tövbə edən bir quzu kimi qapıdan girə bilərdi.

Bu təsvir xilas, günahlardan təmizlənmə, oyanış və ya ehtiyaclarımız kimi məsələlərə görə tez-tez etdiyimiz kobud səhvə bənzəyir! Biz Qapıdan girmirik, ancaq başqa bir yolla dırmaşmağa say göstəririk. Məsələn, özümüzü inkişaf etdirməyə, hər şeyi yenidən başlamağa, daha çox ruhani vaxt keçirməyə və daha çox şəhadətlik etməyə çalışırıq. Biz qalib kimi yaşamağın standartını özümüzədən yuxarıda görürük və düşünürük ki, bu və ya digər yolla buna nail olsaq, Allahla ünsiyyətdə olacağıq və Onun Ruhu ilə dolacağıq. Məhz bu cür yanaşma hər zaman bizi məğlub edir.

Biz həm də fikirləşirik ki, çox çalışaq, Rəbb İsa bizim üçün qapı kimi açıq olacaq və Onun çarmıxı qarşısında başımızı əysək, ora girə biləcəyik. Bizim yuxarı qalxmaq üçün istifadə etdiyimiz bütün fərqli yollar əməllərimiz vasitəsilə Allaha çatmaq olduğuna görə bizə heç vaxt rahatlıq verməyəcək (Efeslilərə 2:8-9).

Sual oluna bilər ki, yuxarıda qeyd olunanları etmək səhvdir? Əlbəttə yox; bunların hər biri məsihçinin həyatında mühüm rol oynamalıdır. Amma Allah bizdən nəyəsə görə tövbə etməyimizi istəyirsə, bunlar dəyərsiz olur. Tövbə edilməmiş günah bütün ruhani işlərimizi sıfıra endirir, yazıldığı kimi “Qurbanlarınız çoxalıb, Mənə nə? ..Əlləriniz qanla doludur” (Yeşaya 1:11,15). İnsan qəlbi özünü alçaldıb günahlarını etiraf etməkdənsə, nə qədər baha başa gəlsə gəlsin, Allah üçün işlər görməyi üstün tutur. Buna görə də insan həmişə əməllər yolu ilə getməyə meyllidir; insan qapıdan keçmək üçün başını aşağı əymək istəmir. Məhz bu səbəbdəndir ki, Tanrı əməllərlə xilas olub günahlardan təmizlənmək yolunu rədd etmişdir; əməl yolu çox vaxt tövbəni əvəz etmiş kimi görünür. “Sən qurbanlardan zövq almazsan, yoxsa kəsərdim. Yandırma qurbanlarından razı qalmazsan. Allaha məqbul olan qurban sınmış ruhdur, Sən sınan və peşman olan ürəyə xor baxmazsan” (Zəbur 51:16,17). Bu ruh həmişə qapı vasitəsilə öz yolunu tapır.

Allahın əməl yolunu rədd etməsində başqa bir səbəb budur ki, əməl yolu Məsihi bizim üçün təsirsiz edir (Qalatiyalılara 5:4). Paul dedi: “Əgər salehlik (və ya başqa bir xeyir-dua) qanun vasitəsilə qazanıla bilsəydi, deməli Məsih boş yerə öldü” (Qalatiyalılara 2:21). Məsihçi xidmətimdə nə qədər gərgin çalışsam da, səylərimlə divarın üstündən keçmək üçün nə qədər mübarizə aparsam da, lütfdən, Tanrıdan və mənim üçün açılan Qapıdan bir o qədər uzaqlaşmış oluram. Əslində bu “öz salehliyimi qururam” deməkdir və Məsihin qiymətli qanı ilə günahdan təmizlənməyimə imkan vermirəm.

Bundan əlavə, belə səylər heç vaxt qəlbimizdə sülh yaratmır, biz sadəcə ümitsizliyə qapılıırıq, çünki divarın zirvəsinə çatdığımızı heç vaxt hiss etmirik. Lakin İsayə və çarmıxdə bitirdiyi işə baxdıqda ümitsizliyimizdən və yüklərimizdən azad oluruq, əvəzində ürəyimizə rahatlıq, sevinc və Allaha həmd ruhu gəlir. Biz öz səylərimizdən əl çəkərək Onun mıxlanmış ayaqlarının qarşısına gələndə uzun müddət itirdiyimiz sülhü və qəlb rahatlığını bir neçə saniyə içində qazanırıq. Həqiqətən də, İsanı görmək yüklərimizi itirmək və günahlardan paklanmaq deməkdir.

6 - C I F Ə S İ L

Sina

Sina yoxsa Qolqota?

Əvvəlki fəsildə danışdığımız Qapıdan, yəni İsadən keçmək sadə bir məsələ kimi görünə bilər, amma bu belə deyil. Günahımızı və Allahdan ayrıldığımızı anladıqdan sonra sülh və azadlıq tapmaq istəyəndə şeytan xırda çətinliklərlə irəliləyişimizə mane olacaq. Belə halda Qapıya yaxınlaşanda ürəyimizdə gedən bəzi döyüşlərdə qalib gəlməliyik.

Biz vicdanımızla günahı dərk edəndə sanki iki tərəf — şeytan və Müqəddəs Ruh burada mübarizə aparır. Bir tərəfdən şeytan irəliyə keçib bizi Sinaya aparmağa çalışır ki, ittiham edib əsarətə salsın. Digər tərəfdən Müqəddəs Ruh bizi Qolqotaya aparıb qapıdan keçirərək sülh və azadlıq gətirmək istəyir.

Sina və Qolqota iki əhdi təmsil edir. Birincisi, Sina dağında verilmiş “əsarətə aparan” qanun əhdidir (Qalatiyalılara 4:24). İkincisi, Rəbb İsanın ölümü ilə bizim üçün möhürlənən Qolqotanın lütf əhdidir. Şeytan bizi qanun əhdinə, Müqəddəs Ruh isə lütf əhdinə aparmağa çalışır. Əslində seçimimiz sadə və aydın görünə bilər, amma həyatda isə belə deyil. Şeytan yalandan öz səsinə

Müqəddəs Ruhun səsinə oxşatmağa çalışır, nəticədə təlim keçməmiş məsihçi elə düşünür ki, bu səs onu ittiham və əsarət yerinə aparan Allahdır və buna görə də ona qulas asır.

Sina dağı Allahın On Əmrinin verildiyi tarixi yerdir (Çıxış 20). Allah buluddan və alovdan on dəfə danışdı və hər dəfə insan üçün — “Sən etməlisən” və “Sən etməməlisən” formasında əmrlər elan etdi. Orada insanın Allahla münasibətlərini idarə edəcək əsas qanun əhdi verildi. Sadə dillə desək, bu əhd “bunu et və sən yaşayacaqsan” və “bunu etmədikdə sən öləcəksən” formasında yazılmışdı. Bu əhd hələ də insan qəlbinin çox asan başa düşdüyü və vicdanının çox tez cavab verdiyi bir əhddir. Gündəlik həyatda bu qanun əhdi bizim üçün hər bir insanın müxtəlif mənbələrdən əldə etdiyi biliklər nəticəsində yaratdığı əxlaq və dini normalar sistemini təmsil edir.

Uğursuzluq hissi vicdana təsir göstərəndə şeytan dərhal bizi Sina adlandırdığımız qanuna aparmağa çalışır ki, orada qəbul etdiyimiz, lakin əməl etmədiyimiz standartlara əsasən bizi ittiham etsin. Əxlaqi və ruhani standartlarımız nə qədər yüksək olursa, şeytanın bizi ittiham etməsi üçün bir o qədər çox imkan yaranır. Haqlı olaraq şeytana “bacı-qardaşlarımızı təqsirləndirən ittihamçı” deyilir (Vəhy 12:10). O bizi nəinki Allah qarşısında, həm də məsihçini onun özü qarşısında ittiham edir. O, həqiqi və ya xəyali bütün fikirləri yada salaraq məsihçini qanunu pozduğuna görə mühakimə edərək onda özünü ittiham hissi yaradır. Bu, psixiatrın nevroz xəstəsində “günahkarlıq kompleksi” olaraq təyin etdiyi diaqnozdur. Təəssüf ki, sağlam düşüncəli bir çox məsihçi adətən bunu özü ilə daşımalı olur. Bütün bunların mənbəyi şeytandır və onun ittihamlarına güc verən mənbə məhz qanundur. Bu, Paulun sözlərinə aydınlıq gətirir. “Günah isə gücünü Qanundan alır” (1 Korinfilərə 15:56).

Şeytanın ittihamlarının məsihçiyə iki təsiri var. Birinci təsir budur ki, məsihçinin özünü müdafiə edir. Romalıları 2:15-də “düşüncələri də onları gah ittiham, gah da müdafiə edir” ifadəsini oxuyuruq. İttiham qarşısında özümüza bəraət qazandırmaq və günahsız olduğumuzu iddia etmək təbii reaksiyadır və şeytanın bizdən istədiyi də məhz budur. Şeytan ittihamları ilə bizi təhrik edir ki, biz öz salehliyimizə və günahsızlığımıza əsaslanaraq Allahın qarşısında dayanmağa çalışaq. Lakin bu səhv bir addımdır. Tanrının günahkarlara vermək istədiyi hər şey bir şərtədən asılıdır, O istəyir ki, insan həqiqətən də günahının nə olduğunu dərk etsin. İnsanlar bunu anlamadıqda onlar özünü günahlandırır, digərləri isə özünə bəraət qazandırır və beləliklə, Allahın lütfündən və sülhündən daha da uzaqlaşır.

Əyyubun dostları da onu belə ittiham etmişdilər. Onlar sınaqların Əyyubun səhvlərinə görə başına gəldiyini deyəndə o məcbur olub günahsız olduğunu bildirdi. Belə halda Əyyub Allahın ona qarşı vuruşduğunu gördü. Əməlisaleh bir insan olsa da, Əyyub yenidən Allahla sülhdə olmaq üçün günahkar olduğunu qəbul edərək sınımalı idi.

Şeytanın ittihamlarının ikinci təsiri bizi öz söylərimizə güc verməyə vadar etməkdir. O bizi məcbur edir ki, öz gücümüzlə mübarizə aparaq və nəyəsə nail olaq. Şeytan bizi kifayət qədər dua etmədiyimizə, başqalarına Məsih barədə danışmadığımıza, Allaha əlimizdə olanlardan kifayət qədər vermədiyimizə və ya həlim olmadığımıza görə ittiham edir. Beləcə o istəyir ki, bütün bunları öz gücümüzlə etməyə cəhd göstərək. Bu ittihamda şeytanın əsas məqsədi bizi öz gücümüzlə çalışmağa sövq etməkdir. O istəyir ki, biz açıq Qapıdan girmək əvəzinə xeyir-duaya (divar hündür olduğu üçün dırmaşmaq çətindir) çatmaq üçün “başqa bir yolla divara dırmaşmağa” çalışaq. Şeytan bütün bunları bizə Allahın səsi kimi təqdim edir. Ancaq o, “yalançıdır və yalanın atasıdır”

(Yəhya 8:44). Onun ittihamları həqiqətə və Allahın qanununa əsaslanmış kimi görünə də, onlar yarı həqiqətdir və buna görə də daha təhlükəlidir.

Şeytan vicdanımızın uğursuzluqla üzləşməsinə çalışdığı kimi, Müqəddəs Ruh da onun əleyhinə çalışır. Amma O, şeytandan fərqli cür iş görür! Rəbbin Ruhu günahı və bizi Qolqotaya, Qapımız olan İsayə doğru aparır. Orada Müqəddəs Ruh bizə göstərir ki, bu günah Rəbb İsanın çarmıxda ölümü ilə həll edilirdi. Şeytan bizə nə ittihamlar yağdırsa da hamısı Rəbb İsa tərəfindən yoluna qoyuldu. Bizim haqqımızda söylədiyi ən pis ittiham belə İsanın üzərinə qoyulan günahların ağırlığı ilə müqayisə edilə bilməz. Özünü ittiham edən insan yalnız çarmıxda bağışlanma, paklanma və rahatlıq tapır. Beləliklə, günahkar olduğumuza görə şeytanın bizi ittiham etməsi yalnız yarı həqiqətdir. Həqiqətin digər yarısı budur ki, İsa bizim üçün öldü və bizim üçün tam bir iş gördü. Bu barədə şeytan bizə heç vaxt danışmır. Bunu yalnız Müqəddəs Ruh bizə deyir. Həqiqətən də, Müqəddəs Ruh “yaxşılıq hamısına təsəlli vermək”dən (Yeşaya 61:2) çox məmnundur. Belə etməklə Rəbbin Ruhu bizə İsa və Onun qanı haqqında yeni bir təsəvvür verir və bu gün də O, Allahın hüsurunda bizim üçün vəsatət edir.

Bu açıqlama imanlı insana iki cür təsir edir. Bunlar şeytanın ittihamlarının yuxarıda qeyd olunan iki təsirinin tam əksidir. Birincisi, imanlı öz günahını sərbəst şəkildə etiraf edir və özünü mühakimə edir. Əgər şeytanın ittihamları məsihçinin özünü müdafiə etməsinə və salehliyinə arxalanmasına gətirib çıxardısa, onda Allahın Qolqotada lütfü imanlının öz günahını etiraf etməsinə səbəb oldu. İmanlı ittihamın həqiqi və ya saxta olduğunu müəyyənləşdirməkdə çətinlik çəkmir; Məsihin qanı vasitəsilə gələn cavab hər iki halda eynidir. Üstəlik, imanlı özünü hansısa bir məqamda günahsız hesab etsə də, bir çox başqa məqamlar vardır ki, orada günahkar sayılır. Tamamilə Haqlı Olan Rəbb tamamilə

haqsız olan insan qismində imanlı üçün çarmıxdə öldüsə, deməli o, hansısa məqamda günahsızlığını sübut etməməlidir. Beləliklə, məsihçi tövbə edərkən qəlbi sınır və onda peşmanlıq hissi yaranır ki, bunu da Allah çox qiymətləndirir. Qəlbi belə vəziyyətdə olan insan xilasa yaxınlaşır və Allah ona lütf verir.

İkincisi, Qolqotanı görüb onun mənasını anlamaq insanı günahını etiraf etməyə gətirib çıxarır, həm də o artıq özünü düzəltməyə çalışmır. Bəlkə də Yeşaya kitabındakı ayə çarmıxa gəlməyimizin təsirini çox gözəl tərzdə ifadə edir: “Mənə tərəf dönüb rahatlıq tapanda xilas olarsınız” (Yeşaya 30:15). Yeşaya kitabının 30-cu fəslə İsrailin düşmənlərinin şimaldan hücum edərkən ciddi bir vəziyyətdə olduğu dövrü təsvir edir. Bu vaxt İsrail digər millətlərlə, xüsusən də Misirlə ittifaq qurdu və elçilərini oraya göndərdi. Yeşaya bu məsələyə Allahın münasibətini bildirir: “Rəbb bəyan edir: ‘Bu dikbaş övladların vay halına, Mənim niyyətlərimi yox, öz niyyətlərini qururlar’” (Yeşaya 30:1). “Misirin köməyi boş və faydasızdır” (Yeşaya 30:7), çünki onların çətin vəziyyətinin səbəbi Rəbdən uzaqlaşmaq idi. Məhz bu səbəbdən Allah onları alçaltmaq və səhvlərini onlara başa salmaq üçün Babil ordularını üzərlərinə göndərdi. Buna görə də onları tövbə edərək Rəbbə dönməyə çağırırdı.

İnsanlar buna belə cavab verə bilərdi: “Rəbbə qayıtmaq çox yaxşıdır, amma düşmənlərimiz tərəfindən mühasirəyə alındığımız bir vəziyyətlə bunun nə əlaqəsi var?” Yeşaya, şübhəsiz ki, deyərdi: “Əslində çox əlaqəsi var, çünki bütün mövcud problemlərinizin kökü Allahla olan səhv münasibətlərinizdir”. Amma onlar sual verə bilərdilər: “Bəs Babil orduları ilə nə etməliyik?” Yeşaya belə cavab verərdi: “siz bu barədə narahat olmayın, Allah tövbə edən və Onun bərpaedici lütfünə arxalanan şəxsləri heç vaxt darda qoymaz”. Bu ayədə bu fikir öz əksini tapır, “Mənə tərəf dönüb rahatlıq tapanda xilas olarsınız” (Yeşaya 30:15) .

Bu kəlam bizim üçün də qüvvədədir. Biz tövbə etdikdən sonra rahatlına bilərik, çünki İsa çarmıxda bizim üçün mükəmməl bir iş gördü. Biz görürük ki, İsanın qiymətli qanı ilə etiraf etdiyimiz günah aradan qaldırıldı və Allah qarşısında bizim üçün mükəmməl bir salehlik təmin edildi. Biz artıq rahatlına bilərik, çünki insanlar qarşısında müqəddəs olduğumuzu bilirik. Həqiqətən, həm Allah, həm də insanlar qarşısında İsadən başqa heç bir salehliyin olmadığını anladığımızda sülh tapırıq. Amma özümüzə haqq qazandıraraq boş yerə səy göstərməyimizlə nə əldə edə bilərik. “Başqaları məni uğursuz hesab edirsə, düz fikirləşir, amma mən İsanın çarmıxda tökülən qanı ilə bağışlanmışam” deyə bilərik. Nəhayət, biz şeytana Quzunun qanı və öz şəhadət sözlərimiz vasitəsilə qalib gəldik (Vəhy 12:11) və qəlblərimiz günahdan azaddır. Biz Allahın qarşısında dururuq və bu sözləri deyirik:

“İsanın qanından başqa heç nə mənə
salehlik verə bilməz”.

Bundan əlavə biz tövbə etdikdən sonra günahımızın nəticələri barədə narahat olmaya bilərik. Biz tövbə edəndə qədər düşdüyümüz vəziyyətə görə özümüz məsuliyyət daşıyıyıq. Lakin tövbə edib təqsirimizi boynumuza aldıqdan sonra İsa dəyərli qanı ilə bizə görə Allahın qarşısına çıxır və Məsihə görə Ata dolaşmaq vəziyyəti yoluna qoyur. Bu iş artıq tamamlanıb və artıq rahatlına bilərik. Allah İsanın qanı vasitəsilə tövbə edəndə əvvəlcə sülh verir, sonra isə vəziyyətlə məşğul olur. Kiminsə dediyi kimi “Allah dolaşılıq yaradanı bağışlayır və dolaşılıqlığı aradan qaldırır”, daha doğrusu, bu vəziyyətdən Öz yaxşı məqsədi üçün istifadə edir.

Yeremya dulusçunun işini seyr edərkən ona lütf barədə bir görüntü verildi (Yeremya 18:1-6). Dulusçu əlindəki qabın istədiyi kimi olmadığını görəndə onu kənara tullaya bilərdi. Lakin dulusçu həmin qabdan başqa qab düzəldir. Həqiqətən də, özümüzü Tanrı

qarşısında alçaldanda O bizim korlanmış qablarımızı yenidən düzəldir. Bu korlanmış qab bizim bütöv həyatımız, həyatımızın bir günü, kiminləsə korladığımız mürəkkəb vəziyyətlər və ya münasibətlər ola bilər. Biz çarmıx qarşısında tövbə etdikdən sonra rahatlanarkən və Allahın lazım bildiyi hər hansı bir addımı atarkən O, həyatımıza yeni bir məqsəd gətirir. Tanrı bizim qarmaqarışıqlığımıza nizam gətirir və biz Ona həmd edirik. Rəbbin gətirdiyi yeni məqsəd bizi tərbiyələndirmək üçün ola bilər. Amma lütf bizə əminlik verir ki, bu, Allahın yaxşılıqlarından biri olacaq və buna görə də rahatlanırıq.

Beləliklə, Məsihin qanının gücü yalnız günahımıza yox, həm də günahımızla əlaqəli vəziyyətimizə təsir göstərir. Məsihin qanı əzab çəkmiş, peşman olan qəlbə sonsuz rahatlıq və əmin-amanlıq gətirir, həm də insanın qəlbi narahatlıqlardan dinclik tapır. Bu da möcüzəli Allahın lütfünü bəyan edir.

* * * * *

Bu rahatlıq özümüzdə çatışmayan xüsusiyyətlərə də aiddir. Müqəddəs Ruh kimisə sevmədiyimizi, hansısa bir məsələdə imanımızın çatışmadığını və ya dua etmədiyimizi bizə söyləyir. Şeytan istəyir ki, biz öz gücümüzlə bunları həyata keçirək və sonra bizi günahlandırın. Lakin Müqəddəs Ruh bizə səhvlərimizi göstərməklə Qolqotaya aparır ki, orada biz bunlara görə tövbə edək və bundan sonra rahatlanacağıq.

Lakin çox vaxt biz sanki bu ayəni “Mənə tərəf dönüb problemi həll edəndə xilas olarsınız” kimi oxuyuruq. Kimisə sevmədiyimizi biləndə onu daha çox sevməyə çalışırıq. Hansısa məsələdə imanımızın olmadığını bilirik, amma daha çox etibar etmək üçün mübarizə aparırıq. Kifayət qədər dua etmədikdə dualarımıza nə qədər vaxt ayıracağımıza dair qərarlar veririk. Məsələ burasındadır

ki, bunların hamısı bizim öz qərarımızdır və bu, Məsihin işi deyil. Biz bilməliyik ki, “cisimimizdə heç bir yaxşı şey yoxdur”, buna görə də belə işlərdən səmərə əldə etməyəcəyik.

Lakin Müqəddəs Ruh istəyir ki, biz daha yaxşı olmağa çalışmayaq, əksinə mövcud olan günah üçün dərin tövbə edək. O bizdən kimisə daha çox sevməyimizi yox, lakin həmin adama qarşı olan paxıl və tənqidi münasibətə görə tövbə etməyimizi istəyir. Biz tövbə etdikdən sonra Müqəddəs Ruh bizi günahların təmizləndiyi çarmıxda dinclik və əmin-amanlıq tapmağa dəvət edir.

Günahkar kimi həmin yerdə dincəldiyimiz zaman İsa digər insana olan sevgisini qəlbimizə qoyur, bəzən bizi digər insanın yanına göndərir ki, onunla münasibətləri düzəldək. Bununla da həmin insanlara qarşı münasibətdə O bizə dözümlülük bəxş edir. Biz narahatlığımızı etiraf etdiyimiz o yerdə, Tanrı bizə öz imanını, “Allahın Oğluna olan imanı” verir (Qalatiyalılara 2:20). Beləliklə, qələbəyə doğru “başqa bir şəkildə yuxarı qalxmaq” əvəzinə Onun çarmıxı qarşısında baş əyib tövbə edərək qapıdan içəri giririk. Bu yolla “Artıq mən yaşamıram, Məsih məndə yaşayır” həqiqətini tapırıq, çünki biz Onun məhəbbətini, səbrini və zəfərini əldə edirik. Biz “Mənə tərəf dönüb rahatlıq tapanda xilas olarsınız” ayəsini həyatda təcrübədən keçiririk.

Bu yerdə “Mənə tərəf dönüb rahatlıq tapanda xilas olarsınız” ayəsi üçün bizə bir misal kömək edəcək. Ruhani oyanış mərkəzi olmuş Şərqi Afrikanın müəyyən bir yerində ruhani soyuqluq dövrü gəlmişdi və bir zaman sevincə şəhadətlik edən toplantı üzvləri artıq yoxa çıxmış kimi görünürdü. Məsihçilər bunu bildirdilər, amma ruhani soyuqluq davam edirdi. Sonra məhəbbətlə dolu olan və “hər şeyin cavabını bildiyini” düşünən bir afrikalı məsihçi gəldi. O, məsihçilərə dedi: “Siz ruhani soyumusunuz. Heç təəccüblü deyil ki, yanınızdakı qəsəbədə bütperəstlik baş alıb gedir, sizsə

orada Müjdəni yaymaq üçün heç nə etmirsiniz”. Həmin məsihçi imanlıları orada açıq havada görüşlər keçirməyə çağırırdı.

Yerli qrupdakı bir ruhani rəhbər böyük hikmətlə ona belə cavab verdi: “Tamamilə düz deyirsən — biz ruhda soyumuşuq. Bunu anlayıb Allaha etiraf etmişik. Lakin xeyir-duanı geri qaytarmaq üçün biz heç bir hərəkət etməyəcəyik, hətta küçədə də Müjdəni bölüşməyəcəyik. Biz tövbə edib İsanın çarmıxı altında günahkar olaraq o vaxta qədər rahatlanacağıq ki, Allah bizimlə yenidən görüşmək istəyəcək”. Şübhəsiz ki, tezliklə Allah onlarla görüşdü və Müqəddəs Ruh onların arasında yenidən işləməyə başladı. Onların hər biri İsa ilə yenidən görüşdükləri üçün Onu izzətləndirdilər. Bu məsihçilər Allahın Ruhu ilə o qədər dolmuşdular ki, həmin büt-pərəst qəsəbəyə alış-veriş etmək üçün gedəndə mağazalarda və başqa yerlərdə insanlara İsadan danışırldılar. Çox keçmədən xeyli adam xilas oldu və o yerdə lütf öz işini görməyə başladı. Beləliklə, onlar tövbə və rahatlanmanın faydasını aşkar etdilər, çünki bu addım İsanı onların arasına gətirdi. Bu məsihçilər İsanın çarmıxdakı tamamlanmış işinin onlar üçün təsirini gördülər.

* * * * *

Müqəddəs Ruh şeytandan fərqli tərzdə işləyir. Şeytan yalnız ümitsizlik, əsarət gətirmək üçün bizi ittiham edirsə, Müqəddəs Ruh yalnız təsəlli, azadlıq və istirahət gətirmək üçün bizi məzəmmət edib səhvlərimizi göstərir. Bu həqiqəti dərk etməklə şeytanın ittihamı ilə Müqəddəs Ruhun məzəmməti arasındakı fərqi öyrənə bilərik. Əgər məzəmmət zəhlə tökürsə, yəni təqsiri göstərməklə bitmirsə, aydın şəkildə deyil, qeyri-müəyyən və ümumi bir məzəmmətdirsə, onda bir qayda olaraq bu şeytanın ittihamıdır. Əgər məzəmmət aydın və dəqiqdirsə, biz “Bəli” deməyə hazırıqsa, sülh və rahatlıq üçün tövbə etmək istəyiriksə,

deməli bu lütəkar Müqəddəs Ruhun səsidir. Beləliklə, Rəbbin məzəmmətini qəbul edib Qolqotaya dönə bilərik.

Qanun altında on dəfə qamçı alıb öyrənməkdənsə
Həqiqətə baş əymək daha asan yoldur.
Qanunla nə qədər çalışsam da, mənə həyat vermir.
Qanun qışqıraraq “Sən! Sən!! Sən!!!” deyib məni ittiham
edir.

Ümidsizlikdə mübarizə yenə gərginləşdi,
“Ey yazıq adam” deyib fəryad etdim,
Ruhum “Mən! Mən!! Mən!!!” deyib ağlayarkən
Tövbə edib qurtuluş əldə etmək istədim.

Nəhayət, mübarizəmin bitdiyi gün gəldi,
Ayaqlarım titrəyə-titrəyə, ağlayaraq
“ONU! ONU!! ONU!!!” deyib
Mənim üçün ölən Şəxsin Dirəyinin qarşısına gəldim.

7 - C İ F Ə S İ L

İsanı Yol olaraq görmək

Rəbb İsanın Qapı kimi təsviri məsihçi həyatının başlanğıcıdır. Günahını dərk edib Allaha dönərək qurtuluş tapmaq istədikdə insan bu hissəyə diqqət yetirməlidir. Əvvəlki fəsildə Qapının bu təsviri imanlının ehtiyacları ilə bağlı idi. Bunun səbəbi insanın uzun müddət çox soyuq və məğlubiyyətdə olmasıdır. Nəhayət, onun Rəblə münasibətini düzəlib bol həyata qədəm qoyması vacib bir məqam olur. Qapı vasitəsilə aşkar edilən lütf bundan sonra əbədi olaraq bu insan üçündür. Onun xeyir-duaya qədəm qoyması “Rəbbimiz İsa Məsih vasitəsilədir” və bu proses tövbə və imanla müşayiət edilməlidir. Oxucu bu fəsli oxuduqdan sonra Qapı barədəki təsviri ya məsihçi həyatının başlanğıcındakı, ya da sonrakı çətinliklərinə tətbiq edəcək. Bundan sonrakı yazılar Qapıdan daxil olan məsihçinin həyatı və əldə etdiyi lütfə necə yaşaması barədə olacaq.

Bəs Qapının o tayında nə var? Müqəddəs Yazılarda Qapı bizi bir evə və ya bağa aparan qapı kimi təsvir oluna bilərdi. Əgər belə təsvir olunsaydı, düşünərdik ki, Rəbb İsa bizi xilas, sülh və müqəddəslik olan bir yerə gətirib orada saxlayacaq. Biz həmin

Qapıdan içəri girdikdən sonra oradakı gözəlliklərdən zövq alıb heç bir iş görmədən yaşayacağımızı fikirləşərdik.

Lakin Müqəddəs Yazılar evə və ya bağa aparan yox, Yola aparan Qapını təsvir edir. Rəbb İsa dedi: “Amma həyata aparan qapı dar və yolu ensizdir” (Matta 7:14). Belə görünür ki, Qapı bizi bir Yola — həqiqətən də irəliyə uzanan baş yola aparır. Biz Yolun üzərində gəzirik və burada hərəkətdə oluruq. Belə vəziyyətdə hər şey davamlı və indiki zamandır, dəqiqələr bir-birini əvəz edir. Bizim Yolda getməyimiz bir addımın ardınca o biri addımı atmağımızdır.

Əhdi-Cədidə məsihçi həyatı Yolda addımlamaq kimi təsvir edilir. İncildəki məktublarda Məsihdə yaşamağımızın davamlı olduğunu ifadə edən çoxlu yazılar var. Bu barədə məktublarda keçmiş deyil, həmişə indiki zamanda danışılır, yəni Məsihin mənim üçün illər əvvəl etdikləri deyil, indi və bundan sonra nə etdiyi vurğulanır. Biz indiki zamanda və bundan sonra İsa vasitəsilə Allahla sülhdə və canlı ünsiyyətdə olmalıyıq. Burada keçmişdəki həyat təcrübələri bizə kömək etmir. Biz Qapıdan içəri girdik və bu keçmişdə qaldı və indi həyatda davam edib yeni addım atmalıyıq. Biz xilasımız və ya xeyir-dualarımız barədə şəhadətlik edə bilərik. Amma Allah bizim keçmiş düşüncələrdə qalmağımızı deyil, indiki zamanda hər şeydə Ona ehtiyac duymağımızı və hər an Onunla birlikdə yaşamağımızı istəyir.

Biz soruşa bilərik ki, Allahla bu cür davamlı ünsiyyətdə necə gəzmək olar? Bizim kimi insanlar düşdüyümüz vəziyyətlərdə Allahla davamlı bir ünsiyyətdən necə zövq ala bilərlər? Qəlbimizdəki pis meyllər və ətrafımızdakı günahlar, şübhəsiz ki, keçilməz bir bataqlığı xatırladır. Bizim göylərə gedən yolda bu şeylərlə mübarizə apardığımızı soruşmaq, əlbəttə ki, ələ salmaq kimi görünür.

Əgər mübarizə olmasaydı, onda qələbə mövzusu da olmazdı. Bizim belə addımlamağımız Yolun — magistral bir yolun olmasını tələb edir. Ölkənin inkişafı üçün ilk növbədə magistral yollar çəkmək lazımdır. Bu cür yollar olmasa ən bahalı avtomobillər belə dəyərsizdir. Bu eynilə yeni həyatımıza da aiddir. Bizim Allahla müntəzəm addımlamağımız üçün maneəsiz bir Yola ehtiyacımız var. Bizim kimi ağılsız, tərəddüd edən insanların sülh və əmin-amanlıqda addımlamağı üçün düz bir Yola ehtiyacımız var.

Allah bizim üçün hər şeyi təmin edib. Bizim üçün girməyə Qapı qoyan Allah, oradan girdikdən sonra ehtiyaclarımız üçün çıxış Yolu da təmin etmişdir.

Amerikanı ziyarət edərkən çox vaxt böyük ödənişli yollarda, xüsusən də Nyu-Yorkdan Çikaqoya qədər gedən yolda maşın sürürəm. Həmin yol təxminən 1300 km-dir və heç bir kəsişmə və ya işıqforu olmayan ayrılmış bir magistral yoldur. Bu, mühəndislik möcüzəsidir. Bataqlıqların olduğu yerdə avtomobil yolu onların üzərindən, dağların olduğu yerlərdə tunellərdən, meşələrin olduğu yerdə meşənin içindən və güclü çayların olduğu yerdə isə körpülərdən keçir.

Bir dəfə bu ödənişli yolda maşın sürərkən sürətli və rahat səyahətimizi qədim vaxtlarda yeni yaşayış qurmaq üçün üstüörtülü faytonlarda Amerikanın qərbinə yollanan ilk səyahətçilərin uzun və əzablı səfəri ilə müqayisə etdim. Mənim üçün yarım gün davam edən səyahət onlar üçün həftələr və aylar çəkmişdi, çünki onlar yolda iqlim təhlükələri ilə üzləşib düşmənlər Amerika hinduları ilə mübarizə apararaq çətin və bilmədikləri ərazidən keçirdilər. Mənim üçün belə bir magistral yolun açılmasına çox sevindim! Elə fərqli də bunda idi.

Eyni şəkildə, İncildə də, Allah insanlara daha yaxşı bir yol vermişdi ki, qarşılaşacağımız bütün çətinliklərdən və təhlükələrdən asanlıqla keçə bilək. Bu avtomobil yolu qurtuluşumuzun bir hissəsi kimi Əhdi-Ətiq peyğəmbəri vasitəsilə qabaqcadan bildirilmişdi. Yeşaya bunu görüntüdə görüb yazdı: “Orada bir yol olacaq, O yol «Müqəddəs yol» adlanacaq. Murdar adam oradan keçməyəcək, O yol qurtuluş tapanların yoludur. Ora ilə gedənlərdən heç biri, hətta ağilsızlar da keçsələr, əsla yolunu azmayacaq” (Yeşaya 35:8).

Bəs Allahın verdiyi yol nədir? Bu sadəcə Rəbb İsanın Özüdür. O dedi: “Yol... Mənəm. Mənim vasitəm olmadan heç kim Atanın yanına gələ bilməz” (Yəhya 14:6). “Qapı Mənəm” deyən, indi “Qapının o tərəfində olan Yol Mənəm” deyir. Qapı da, Yol da həmin xeyir-dualı Şəxsdir. Biz təkcə tövbə edib Qapıdan, yəni İsadən keçmirik, həm də başladığımız yeni ruhani həyatımızda davamlı bir qurtuluş, sevinc və güc əldə edərək yaşayırıq.

Erkən dövrün məsihçiləri iman həyatlarını bu cür təsvir edirdilər. Onlar Həvarilərin İşləri kitabında Rəbb İsada tapdıqları həyatı “İsa yolu” adlandırırdılar. Həvarilərin İşləri kitabında ən azı altı dəfə “İsa yolu” ifadəsi işlənib (Həvarilərin işləri 9:2; 19:9, 23; 22:4; 24:14, 22)¹. Bu imanlılar üçün İsa təkcə Qapı deyil, həm də müntəzəm olaraq sevə-sevə getdikləri Yol idi.

Günahkarın həyatında İsa Məsih olmadığına görə divarla üz-üzə dururlar, müqəddəs insan isə bataqlıqlardan keçmək üçün mübarizə aparmalı olur. Həm divar, həm də bataqlıqlar günahı göstərir. Günahkarın Qapıdan keçməsinə, müqəddəsin də irəliləməsinə günah mane olur. Günah insanın qəlbinə yol tapırsa, onda o, Allahla ünsiyyətdə olub bu Yolda necə gəzə bilər?

1 Yenidən İşlənmiş Versiya bu ayələrdə “bu Yolu” Kinq Ceyms tərcüməsindən daha aydın şəkildə işlədir.

Günahkarın Qapıya, müqəddəs insanın isə günah bataqlıqlarından keçərək rahatlıq və sevinclə addımlayacağı bir Yola — magistral Yola ehtiyacı var. İsa Məsih giriş Qapısı olduğu kimi, O həm də istirahət, sevinc və qüdrət Yoludur.

Lakin İsanın Qapı olduğunu gördüyümüz kimi, Onun Yol olduğunu da görməliyik. İsanın Qapı adlandırılması Onun həyatı və təliminə görə deyil, çarmıxı, qanı və günah üçün tamamladığı işə görə idi. İsanın qanı və tamamladığı iş Onu bizim üçün Yol edir. Məsihçi həyatı qurtuluşla başlayır və bütün yol boyu bu qurtuluşla davam edir. Günah mövcud olmazdan qabaq Allah bu Yolu təyin etmişdi.

Bizim ən pis günahlarımız belə Allahı təəccübləndirmir. Onda həmişə istənilən günahın həlli var. Həqiqətən də, Yolun özü günahın cavabıdır. Günahını dərk edən məsihçi ümidini itirməməli və ruhdan düşməməlidir, çünki günahını etiraf etdiyi anda o, günahdan təmizlənir və Allahla ünsiyyəti bərpa olur. Allah insana öz günahlarını göstərəndə dərhal etiraf edərsə, bilməyərəkdən etdiyi günahlarına görə özünü Yoldan çıxmış hesab etməməlidir.

Buna görə də bu yolu Qan Yolu adlandırma bilərik. İbranilərə 10-cu fəsildə Allahın hüsurunun olduğu Ən Müqəddəs yerə aparan yeni və canlı yolun — İsanın qanı olduğu açıq şəkildə bildirilmişdir (İbranilərə 10:19-22). Buna görə də günahkarlar cəsarətlə bu yola yaxınlaşmaq üçün dəvət olunurlar, çünki İsanın qanı məhz belələri üçündür. Yeşaya Müqəddəs Yol haqqında danışarkən bu Yolun rahatlığı barədə peyğəmbərlik etmişdi: “Orada bir yol olacaq, O yol ‘Müqəddəs yol’ adlanacaq. Murdar adam oradan keçməyəcək, O yol qurtuluş tapanların yoludur” (Yeşaya 35: 8, 9). Burada “Müqəddəs Yol” əvvəlcə qorxulu görünə bilər və “murdar adam oradan keçməyəcək” ifadəsinin bizə aid olmadığını düşünə bilərik.

Bəs ordan kim keçəcək? Həmin ayədə “murdar adam” və ya “nadir hallarda murdar olan adam”dan deyil, “xilas edilmişlərdən”, yəni dəfələrlə günahla murdar olanlardan, Məsihin qanı ilə satın alınıb müntəzəm olaraq paklananlardan danışılır. Bu, günahkarlara hər gün, hər saat Allahla ünsiyyətdə olmaq şansı verir və bütün sıxıntıları və yükləri qəlbimizdən götürür. “Amma O, nurda olduğu kimi biz də nurda gəziriksə, ...Oğlu İsanın qanı bizi hər günahdan təmizləyir.” (1 Yəhya 1:7)

Bu yol təkəcə qan yolu deyil, həm də Tövbə Yoludur. İsanın qanı Onu bizim üçün Qapı edirsə, deməli Yol da edir. Qapıdan daxil olmaq üçün tövbə edib iman etdiyimiz kimi Yolla getdiyimiz zaman da daim tövbə edib iman etməliyik. Xilas olmayanlar və xilas olanlar üçün ayrıca iki yol yoxdur. Hər ikisinə təqdim olunan Şəxs xeyir-dualı Rəbdir və hər ikisindən də tövbə tələb olunur. İsanın qanı hamıya eyni cür tətbiq olunur. Əgər Onun qanı günahların yuyulmasını təmin edirsə, deməli, biz də günahlarımızı etiraf etməliyik, çünki yalnız İsanın qanı ilə etiraf olunmuş günahlar bağışlanır.

Rəbb İsa “Yol Mənəm” deyəndə “Həqiqət və Həyat” sözlərini də əlavə etdi. Bu iki söz bir-birindən fərqli fikirlər deyil, əksinə hər ikisi “Yol” sözünə işarə edir. Bu sözlərlə İsa “Həqiqət və Həyat Yolu olan Mənəm” demək istəyir. Beləliklə, həqiqət nuru həmişə bu magistral Yolda parlayır, özümüz və günahımız haqqında həqiqəti daim bizə göstərir. Həqiqət nuru ürəklərimizdəki düşüncələrimizi, reaksiyalarımızı, ağzımızdan çıxan sözlərimizi və əlimizin işlərini işıqlandırır günahı üzə çıxaracaq. Nur günahları ifşa edəndə Allahla razılaşmalı və tövbə etməliyik. Yəhya bunu “O, nurda olduğu kimi biz də nurda gəziriksə,” formasında ifadə edir. Əgər Allahın nuru altında Ona “bəli” deməyə hazırıqsa, onda “bir-birimizlə ünsiyyətimiz var və Oğlu İsa Məsihin qanı bizi hər günahdan təmizləyir”. Lakin Rəbbə “bəli” deyib tövbə etmək

istəmiriksə, deməli daha İsa ilə birgə addımlamırıq. Beləliklə də, biz magistral yoldan çıxıb qaranlıq yola giririk və burada artıq növbəti günahı görə bilmirik. Biz həmin qaranlıq yolla getməyə davam etsək, yenidən bataqlıqlarda mübarizə aparmalı olacağıq. Şükür Allaha ki, biz istənilən vaxt həmin Yola qayıda bilərik. Biz ilk dəfə Qapıdan içəri keçmək üçün iman edib tövbə etdiyimiz kimi bu dəfə də eyni işi görməliyik və beləliklə, biz Onun nuruna çıxırıq. “Amma günahlarımızı etiraf ediriksə, Allah sadıq və ədalətli olduğu üçün günahlarımızı bağışlayacaq və bizi hər haqsızlıqdan təmizləyəcək” (1 Yəhya 1:9).

Yeşayanın “Müqəddəs yol” barədə ifadə etdiyi fikir məhz budur. Bunu Müjdənin müqəddəsliyi adlandıra bilərik. Bu ifadənin əsas mahiyyəti günah işlətməyimiz deyil, lakin günaha batarkən dərhal özümüzü ittiham edib onu İsaya etiraf etməyimizdir. 1 Korinfililərə 1:30-cu ayədə deyilir ki, “O bizim üçün... müqəddəslik oldu”. Məsih bizim üçün bizdə olmayan müqəddəslik oldu. Biz həm də özümüzdə olmayan bir gücə və müqəddəsliyə sahib olduğumuzu görürük. Ancaq bütün bunlar qəlbimizdə yaşayan Rəbbə məxsusdur. Buna görə də qələbə həmişə tövbə edəndən sonra gəlir. Həqiqət budur ki, günahı günah olaraq qəbul edib Rəbb İsaya etiraf etməliyik ki, daha uzun müddətli məğlubiyyətə düşər olmağa. İsa bizi təkcə təmizləyib xilas etmir, həm də Ona güvəndiyimiz üçün qələbəmiz olur. Bu oyanış deyilsə, bəs nədir? Həqiqət Yolunun Həyat Yolu olduğu təsdiqləndi.

Ən əsası, bu yolda İsanın Özünü ilə addımlamaqdır. Yeşayanın magistral yol barədə peyğəmbərliyinin əsas ifadəsi budur: “O onlarla olacaq” (Yeşaya 35:8-ci ayədən həsiyə). O həm Yolun özüdür, həm də bu Yolda bizimlə yanaşı gedir, bütün işlərimizin məsuliyyətini çiyinlərində daşıyır. İsa ilə birgə alış-verişə və ya işə yollana bilərik, Onunla evdəki ən darıxdırıcı işləri görə bilərik. Rəblə birgə peşəməzlə bağlı ən böyük məsuliyyətləri

üzərimizə götürə bilərik. Əgər İsa ilə birgə addımlayarkən günahlarımızdan təmizləniriksə, onda gün ərzində dəfələrlə Ondan göstəriş və kömək istəyəcəyik və sevgisinə görə həmd edəcəyik. Həyatımızın heç bir anında Ondan ayrı olmamalıyıq. Rəbbin hüsuru sülhlə gördüyümüz hər bir işə nüfuz etməlidir. Hər hansı bir səbəbdən sülhümüz pozulanda günahın gəldiyini bilirik. Belə halda biz tövbə etməliyik, çünki qəlbimizdəki Müqəddəs Ruhun sülhü etdiyimiz və ya düşündüyümüz hər şeyə hakimlik edir (Kolosselilərə 3:15).

Bir dostumun gözəl və ruhlandırıcı şəhadətliyi yadıma düşür. O, müjdəçi idi və çox vaxt kilsədə özü vəz etdiyi üçün həyat yoldaşının yanında oturmurdu. Bir bazar günü o vəz etmədiyi üçün kilsədə arvadı ilə yanaşı oturmaq istədi. Xanımı evlərində yuxarı otaqda getməyə hazırlaşır və bu zaman müjdəçi düşündü ki, arvadının hazırlaşmağı çox uzun çəkəcək. Onun hövsələsi daraldı və arvadına qışqırdı:

“Orda nə edirsən? Mən burada nə qədər gözləyəcəyəm?”

Xanımı da cavab verdi:

“Yaxşı, oldu, gəlirəm! Belə səbirsiz olma!”

Onlar kilsəyə gedərkən yolda danışmadılar, çünki bir-birlərinə deyəcəkləri söz yox idi! Sonra Rəbb müjdəçi ilə danışdı və əsas Yoldan çıxdığını ona göstərdi. Dostum orada tövbə etdi və arvadına tərəf dönərək dedi:

“Əzizim, üzr istəyirəm, sənin üstünə qışqırdım. Xahiş edirəm, məni bağışla. Belə etməli deyildim”.

Xanım kişinin əlini sıxdı. Amma aralarında hələ də sükut hökm sürürdü. Sonra nəhayət xanım danışdı:

“Səndən incidiyimə görə üzr istəyirəm. Mənim də bağışlanmağa ehtiyacım var”.

O gün nə baş verdi? Onların hər ikisi əsas Yoldan çıxmışdı və hərəsi öz yolu ilə gedərək Rəbb İsanı tərk etmişdilər. Ancaq İsa əvvəlcə əri, sonra da arvadı Özüne tərəf çağırdı və cütlük Rəbbin qarşısında görüşdülər. Hər üçü birlikdə əsas Yolla kilsəyə getdilər. O gün İsa onlara belə xeyir-dua verdi!

* * * * *

Qapı hadisələrin başlanğıcından, Yol isə davam edən hadisələrdən danışır. Hər ikisində Rəbb İsa təmin edir.

Qapıdan içəri keçdikdən sonra əsas budur ki, bu yolda davamlı olaraq addımlayacaq. Bu yolla biz ömrümüzün sonunadək addımlayacağıq. Amma ən böyük çətinliyimiz elə bu yolla getməyimizdir. Qapıdan girmək asan görünə də, Yolla addımlamaq çox çətin görünür. Allahla qurduğumuz təzə və canlı ünsiyyəti qorumaq və Onun sülhünü qəlbimizdə saxlamaq asan deyil. Hər gün İsa ilə birgə addımlamaq üçün lütf tapmaq, dua etmək, Müqəddəs Kitabı oxumaq, ibadət etmək, Məsih üçün güclü şəhadətçilər olmaq və Onun müqəddəsliyini göstərmək çətinləşir.

Axı niyə belə olmalıdır?

Bu çətinliklər əsasən İsanı Yol olaraq görmədiyimizə və başqa şeyləri özümüz düzəltməyə çalışdığımıza görə yaranır. Bəziləri məsihçi həyatında duanın ən vacib şey olduğunu düşünürlər. Başqaları Müqəddəs Kitabı öyrənməyi, digərləri ünsiyyət qurmağı, bəziləri Müjdəni bölüşməyi, başqaları kilsə mərasimlərində iştirak etməyi, bir başqaları isə məsihçilərə kömək etməyi vacib hesab

edir. Biz düşünürük ki, əgər bunları etsək, həqiqətən də dolğun məsihçi həyatı yaşayacağıq. Beləcə insanlar özləri üçün yol seçirlər.

Bəziləri üçün seçdikləri bu Yol onların “sevimli” doktrinalarıdır. Müxtəlif kilsələri ziyarət etdikdən sonra bir çoxumuza poçtla məktublar göndərilir. Məktubda yazılan fikirlər çox vaxt hansısa bir doktrina barəsində olur, çünki onu yazan şəxsin fikrincə, kilsədə oyanış və xeyir-dua gətirə biləcək məhz bu məqam çatışmır. Bəzi məsihçilər ömür boyu xüsusi bir doktrinanı irəli çəkirlər. Bu onların seçdikləri Yol olur və beləliklə, Rəbb İsa kölgədə qalır.

Ancaq bunların heç biri Yol deyil, ona görə də Yol kimi təqdim olunan istənilən bir şey məsihçi həyatını çətin və səmərəsiz edir.

Birincisi, bu yollar heç biri günahı həll etmir və bildiyimiz kimi günah hər zaman məsihçilərin problemi olaraq qalır. Şeytan qəlbimizi yanlış hisslərə yönəltməyi bacarır. Dua, müjdəçilik, ünsiyyət, kilsəyə getmək və sair günahı təmizləmir və günahkarın vicdanına sülh gətirmir. Günaha məhəl qoymayan və onu aradan qaldırmağa çalışmayan heç bir yol məsihçi üçün Yol ola bilməz.

İkincisi, bizim bu yollarla gedərkən onlara verdiyimiz dəyərdir. Əslində bu işləri həyata keçirmək elə də asan deyil. Biz onları lazımınca yerinə yetirə bilmirik, vicdanımız əziyyət çəkir və sülhümüz olmur. Əgər bu işləri istədiyimiz kimi etdiyimizi düşünürüksə, onda qürurlanmağımız bütün yaxşılıqları ləğv edir.

Bu yollar nəinki bizi sülhə gətirmir, həm də əməllərlə ruhani həyatımıza zərər verir. Biz özümüz üçün qoyduğumuz standartlara çatmayanda və işlərimizi yerinə yetirə bilməyəndə vicdanımız ittihamla yüklənir. Biz də ağır yük altında ah çəkərək addımlayırıq.

Paul “Beləcə anladım ki, mənə həyat verməli olan bu əmr (əgər yerinə yetirə bilsəydim) mənə ölüm gətirdi” deyərkən buna işarə edirdi (Romalıları 7:10). “Duaya inanıram” və ya “Müjdəni bölüşməyə inanıram” deyən imanlı bu şeylərə inandığına görə lənətlənəcək və gec-tez məğlubiyyətə uğrayacaq. Belə halda həmin yollar onu yalnız ittiham edəcək və əsarətə salacaq. Qanundan gələn əməllər nə qədər çox olarsa, onların hamısı həmişə lənət altındadır. “Qanun kitabında yazılan hər şeyə riayət etməyən, onu təsdiq etməyən hər kəsə lənət olsun” (Qalatiyalılara 3:10). Biz yalnız İsa vasitəsilə lənət qazanmadan işlər görə bilirik, çünki O, Qolqotada “bizim uğrumuzda lənətlənərək” bizi seçdiyimiz yolların lənətindən qurtarmağa gəldi (Qalatiyalılara 3:13).

Rəbb İsa Özü Yoldur. Başqa yolla getmək yıxılmaq və ümitsizliyə düşər olmaqdır. Bu o demək deyil ki, biz belə işləri görməməliyik. Məsihiçilərin həyatında bu işlər önəmli yer tutmalıdır. Lakin bu işləri dəfələrlə görməyimiz o demək deyil ki, onlar Yoldur, çünki Rəbb İsa Özü Yoldur. Büdrəyən ayaqlarımız üçün başqa bir Yol yoxdur.

Kimsə deyər bilər ki, bunlar Yolun özü deyil, sadəcə həqiqi Yola, Məsihə gedən bir yoldur. Lakin Rəbbə gedən yol yoxdur, çünki Məsihin Özü Yoldur. Yola, yəni Məsihə aparan başqa yola ehtiyacımız yoxdur. Bu kiçik yollar bizi məğlubiyyətə aparır, çünki bizi əsl Yola gətirib çıxarmır.

İngiltərədəki dəmir yollarını salınarkən bəzi şəhər sakinləri dəmir yolları onların ərazilərindən keçməsinə istəmədilər. Çünki camaat qatarların mühərriklərindən çıxan qığılçımların mülklərini yandıracağından qorxurdular. Ona görə də dəmir yolu stansiyaları şəhərin kənarında tikildi və bu da sonrakı nəsil üçün böyük narahatlıq yaratdı. Daha sonralar onlar ana xəttə qoşulan əlavə bir xətt çəkməli oldular.

Məsih adlandırdığımız Yol isə belə deyil. Bu Yol günah şəhərinin xarabalıqlarından keçir və oraya, hətta Allahın övladları da düşürlər. O, bizim üçün hər vəziyyətdə — duasız və məğlub olduğumuz vəziyyətdə də əlçatandır. Biz vəziyyətimizi olduğu kimi qəbul edib günaha görə tövbə etməliyik. Belə halda Allahın lütfü köməyimizə çatır, biz paklanıb bərpa oluruq və bundan sonra Yolumuza qayıdırıq. Həmin Yolda qəlblərimiz məhəbbətlə dolur və Allaha həmd oxuyuruq. İndi tapdığımız lütf haqqında başqalarına Müjdəni bölüşmək üçün dua və İncilə can atırıq. Beləliklə, dua etməyimiz, Müqəddəs Kitabı öyrənməyimiz və öz seçdiyimiz lütf və müqəddəs həyat yolu da Məsihə gedən Yol deyil. Biz düşdüyümüz vəziyyətdə İsanı tapanda dərhal anlayırıq ki, bu seçdiyimiz yollar sadəcə Məsihə gedən Yol kimi görünürmüş.

İllinoys ştatının Çikaqo şəhərindən olan möhtərəm Uesli Nelson “Captivated by Christ (Məsihin Əsiri)”² kitabında yazır:

“Qoyunlar çobanı tapmaq üçün sakit axan suların yanına gəlir. Çoban Özü onları sakit axan suların yanına aparır. Məsih istənilən vəziyyətimizdə köməyimizə gəlir. İsa Özü Allahın müxtəlif ibadət formalarına gedən Yoldur. O, hər birimizin ruhani ehtiyaclarına uyğun olan ibadət formalarına və Allahla şəxsi ünsiyyətə bizi yönəldir”.

İsanın yeganə Yol olduğunu görməsək, ruhən soyuyanda və günahımıza görə Allahla ünsiyyətdən kənarlaşanda çarəsizlik və ümitsizlik hissi ilə dolacağıq. Geriyə, xeyir-dua yoluna qayıtmaq qeyri-mümkün görünəcək. Əslində geri qayıtmaq asan deyil. Günah işlətmək üçün məhdudiyyətsiz gücümüz olsa da, günahın gətirdiyi qaranlıqdan özümüzü çıxarmaq üçün gücümüz əsla yoxdur. Özümüzü qurtarmaq üçün əlimizdən gələn yalnız gücsüz

2 “Məsihin əsiri”. ABŞ-dakı “Christian Literature Crusade” tərəfindən nəşr edilmişdir.

olduğumu Ona bəyan etməkdir. Məhz bu çarəsiz vəziyyətdə olan insanlar üçün bu Yol düşünülmüşdür. Bu Qan Yoludur və bir insan öz günahını etiraf etdikdən sonra dərhal bərpa olur. Biz düşünürük ki, özümüzü daha yaxşı aparsaq və ya nəyəsə nail olsaq, onda geriye, Allahın yoluna qayıdacağıq. Lakin bilməliyik ki, bu yol bizi ümitsizliyə gətirib çıxaracaq. Bu istiqamətdə nəse etməyə çalışmazdan əvvəl biz artıq məğlub olmuşuq, çünki öz söylərimizlə heç vaxt buna nail ola bilməyəcəyik. Ancaq İsanın tamamlanmış işinin Yol olduğunu görsək və günahımızı etiraf etsək, onda imanla Rəbbə dönəcəyik, bununla da məğlubiyyətə uğramayacağıq və Allahla ünsiyyəti bir daha itirməyəcəyik.

Elə çıxır ki, biz neçə illər ərzində arabani atın qarşısına, yəni səbəbi deyil, nəticələri qarşıya qoymuşuq. Lütfün hökm sürməli olduğu yerdə əhəmiyyətsiz işlərimizi qoymuşuq. Qapıdan, yəni İsadən keçəndən sonra üzləşdiyimiz bütün çətinliklərin səbəbi də elə budur. Biz İsa ilə deyil, əməllərlə yaşamağa çalışırıq, çünki biz Onu Yol olaraq görmürük.

Biz daim Rəbbə sədaqətli bir həyat yaşamalıyıq, dualarda vaxt keçirməli və Onun Kəlamı ilə qidalanmalıyıq. Əgər bu cür yaşamırıqsa, deməli biz ruhani cəhətdən soyumuşuq və Rəblə ünsiyyət saxlamırıq. Bu dediklərimiz istənilən ruhani vəziyyətin göstəricisidir. Belə vəziyyətdə düşünürük ki, daha çox dua etmək və Müqəddəs Kitabı daha müntəzəm oxumaq bizə kömək edəcək, lakin yeganə yol İsanın yanına gəlib tövbə etməklə günahlardan təmizlənməkdir. Yalnız tövbə etdikdən sonra dua edib Kəlamı oxumaq Rəbbin hüsurunda bizə məmnunluq gətirəcək və Onun barəsində başqalarına yeni həvəslə danışacağıq. Beləcə, biz görürük ki, ibadətimiz Ona aparan Yol deyil, İsa Özü ibadətə aparan Yoldur. Əlbəttə ki, biz geriye Allaha qayıtmaq üçün dua etməliyik və Allah da bizimlə münasibətdə həmişə Öz Kəlamından istifadə edəcək.

Gəlin bir daha deyək: dua, Müqəddəs Kitabı öyrənmə, Müjdəni bölüşmək və müqəddəs bir həyat yaşamaq İsayə gedən yol deyil, günahkar hansı vəziyyətdə olursa olsun onun yeganə ümidi — İsa bütün bunlara gedən yoldur.

8 - C İ F Ə S İ L

İsanı Məqsəd olaraq görmək

Artıq İsanın Qanının Yolunu tanıdıq və bu yolda həqiqətən tövbə edərək addımlamalı olduğumuzu anladıq. Biz özümüzə sual verməliyik. Bu Yol bizi hara aparır və məqsədi nədir? Bu çox vacib bir sualdır, çünki məsihçi həyatında qarşımıza qoyduğumuz müxtəlif məqsədlər Rəbbin böyük məqsədindən çox fərqlənir. Məhz buna görə məsihçi həyatımızda və xidmətimizdə çox vaxt peşmançılıqlarla üzləşirik.

Bizim fikrimizcə, tövbə edib özünü alçaldaraq Allaha təslim olsaq, Rəbbə daha böyük həvəslə xidmət edərik. Eləcə də düşünürük ki, insanların Məsihi tapması üçün Allah bizdən daha çox istifadə edəcək və nəticədə kilsəmiz daha çox Allahı axtaranlarla dolacaq. Bir sözlə, bu xüsusiyyətlərin oyanışa və ruhani inkişafa səbəb olacağını fikirləşirik. Biz bunlara Allaha güclü xidmət edən insanların həyatları barədə oxuyarkən inanmışıq. Belə insanların elə vaxtları olub ki, Allah qarşısında qəlbən sınıblar, Ona tam təslim olaraq Müqəddəs Ruhla dolublar. Bundan sonra Tanrı onlardan qüdrətli şəkildə istifadə edib. Məsihçilər də düşünür

ki, əgər belə etsələr, onlar da eyni məqsədə nail olacaqlar. Belə düşünmək necə də asandır.

Biz Müqəddəs Ruhun göstərişi ilə tövbə edib Ona təslim olsaq da, nə cür dəyişəcəyimizi fikrimizdə təsvir edirik. Müjdəçilik sahəsində Rəbbin mənə açıqladıqları barədə bir imanlıya danışarkən o mənə sual verdi: “Bütün bunlar toplantılarınızda daha çox insanın xilasına gətirib çıxardı mı?” Bu zaman daxilən utandım. Müsbət cavab verə bilmədiyimə görə məyus oldum. Kaş ki yaxşı nəticələrim olaydı. Nə mən, nə də başqaları belə nəticə gözləmirdi.

Elə insanlar var ki, Allahın onlarla məşğul olmasını və Rəblə ünsiyyətlərini bərpa etmək istəyirlər, çünki bu yolla sülh və xoşbəxtlik əldə edəcəklərini, həmişə arzuladıqları azad bir insanlar olacaqlarını düşünürlər. Biz düşüncələrimizdə bu məqsədə nail olmaq istəyirik. Lakin bəziləri fikirləşir ki, əgər qəlbən sınıb tövbə etsələr, bu digər şəxsin də tövbəsinə səbəb olacaq, evlərindəki gərginlikdən azad olacaqlar və onun yerini rahatlıq tutacaq. Onlar Rəbbə yaxınlaşanda bir məqsədi güdürlər, evlərində rahat bir vəziyyətin olmasını istəyirlər. Bu məqsədlər cürbəcür ola bilər. Həmin məqsədləri görmək üçün ürəklərimizdən kənara baxmağa ehtiyac yoxdur. Bəziləri hesab edir ki, əgər biz bütünlüklə Məsihə tabe olsaq, bu məqsədlərə nail olacağıq. Allah nadir hallarda düşündüyümüz bu məqsədlərə nail olmağımıza imkan verir və biz həyatda peşmançılıq və məyusluqla üzləşirik.

İsanın Yolun Sonu olduğunu başa düşərkən bu cür məqsədlərimizin səhv olduğunu anlayırıq. Allahın bu məsələdə fikrini bilmək üçün Yəhyanın Müjdəsinə baxmalıyıq, İsa həmin ayədə “Yol Mənəm” (Yəhya 14:6) deyir. İsa şagirdlərinə təəcüblü bir söz demişdi: “Gedəcəyim yerə aпарan yolu tanıyırsınız”. Tomas sual vermişdi: “Ya Rəbb, hara gedəcəyini bilmirik, yolu necə

taniya bilərik?” Əslində Rəbb belə demişdi: “Sən Yolu tanıyırsan, Yol Mənəm. Məni tanımaqla, yolu tanıyırsan”. Bəs Yol hara aparır? Əlbəttə ki, Atanın yanına. İsa sözüənə belə davam etdi: “Mənim vasitəm olmadan heç kim Atanın yanına gələ bilməz”. Amma şagirdlər Atanı tanımadıqları üçün İsa onlara belə söylədi: “Əgər Məni tanısaydınız, Atamı da tanıyardınız”. Bu məqamda Filip söhbətə qoşulur və təəccübünü bildirir: “Ya Rəbb, Atanı bizə göstər, bu bizim üçün kifayətdir”. Rəbb ona möhtəşəm sözlərlə cavab verdi: “Məni görəən, Atanı görmüş olur”. Beləliklə, şagirdlər həm Yolu, həm də onun hara olduğunu aşkar etdilər, çünki hər ikisi Rəbb İsa idi. Biz də Onu belə aşkar edirik. İnsanlar Onu taparkən nəinki Yolu, həm də Sonu (Məqsədi) tapmış oldular. Biz ehtiyaclarımızı təmin etmək üçün Ondan kənara çıxmamalı deyilik. O, ehtiyacımız olan hər şeyin sonudur və məqsədə doğru aparan sadə, əlçatan Yoldur.

Yolun nurunda bəzilərimiz nə etdiyimizi görə bilərik. Biz İsadən və Onun qanından başqa məqsədlər üçün bir yol kimi istifadə etmişik. Biz hər vəziyyəti düzəltmək üçün əlimizdən gələni edirik, bəzən bu bizə çox baha başa gəlir, çünki istədiyimiz məqsədə böyük həvəslə nail olmaq istəyirik. Biz can-dildən belə dua edirik: “Ya Rəbb, xidmətimdə oyanış üçün hər şeyi ödəməyə hazıram”. Lakin bu məqsədlərin arxasında öz şəxsi mənafeyimiz və ad-sanımız gizlənilir. Təəccüblü deyil ki, bu qədər güclü dua etsək də, Allah bu məqsədlərə nail olmağımıza yol vermir. Niyyətlərimizdə şəxsi maraqlarımız olmasa da, Rəblə düzgün ünsiyyəti qurmaq üçün məqsəd və səbəbimiz bunlar olmamalıdır. Məqsədimiz Rəbb İsanın Özü olmalıdır. Biz Rəbbə kilsədə oyanış görmək, Allahın xidmətində iştirak etmək və xeyir-dua almaq üçün deyil, Onunla düzgün ünsiyyətdə olmaq üçün yaxınlaşmalıyıq. Günahlarımız bizi Onun əlindən qopardı, Rəbbin sevimli siması ilə aramıza bir bulud daxil oldu. Biz nəyin bahasına olursa olsun, İsa ilə ünsiyyəti yenidən bərpa etmək istəyirik. Yalnız bu səbəbə görə

biz tövbə yolunu seçməliyik və burada başqa heç bir səbəb olmamalıdır. Bizim Məqsədimiz İsa olmalıdır, amma təəssüf ki, digər məqsədlər qəlbimizdə bir büt kimi Onun yerini tutub.

Rəbb İsa tərəfindən sağalmış olan on cüzamlı adamın hekayəsi bunun aydın bir nümunəsidir. On nəfərdən yalnız biri, özünün sağaldığını görəndə İsayə təşəkkür edib Allahı izzətləndirmək üçün Onun yanına qayıtdı. Şəfa almış digər doqquz cüzamlı isə yeni həyatdan zövq alaraq yollarına davam etdilər. Rəbb İsa onlar üçün məqsədə çatmaqda, yəni sağlam bir həyatı əldə etməkdə bir vasitə idi. Lakin İsanın ayaqlarına düşən sağalmış cüzamlı ona şəfa verənlə ünsiyyət qurmaq arzusunda idi. İsa təkcə sağalmaq üçün vasitə deyildi, O həm də son məqsədin Özü idi.

Sevimli Rəbbimiz çox təvazökardır və ruhani həyatımızın ilk günlərində bizə sülh, xoşbəxtlik və güc verir. Əslində günahkarlar Tanrıya şəxsi maraqlarına görə müraciət edirlər. Bəs Kəlam bu barədə nə deyir? “Üzərinizə gələn qəzəbdən canınızı qurtarmağı sizin beyninizə kim yeridib?” (Matta 3:7). Bu özünü qorumaq deyilmi? Rəbb istəyir ki, biz bu qəzəbdən canımızı qurtarmaq üçün Onu və çarmıxını bir çıxış Yolu kimi görək. Rəbb digər məqsədlər üçün Ondan həmişə vasitə kimi istifadə etməyə yol verməyəcək. İsa bilir ki, bütün bu məqsədlər qəlbimizi qane etməyəcək, çünki biz Onun üçün yaradılmışıq və Onda rahatlıq tapanadək narahat olacağıq. Əgər həyatda bu məqsədlərə nail olsaq, bu Onu razı salmayacaq, çünki Müqəddəs Kitab bizə bildirir ki, İsanın çarmıxdə əsas məqsədi bizi “Özü ilə” barışdırmaq idi (2 Korinfilərə 5:19). Yenə də bizə deyilir ki, Allah “İsa Məsih vasitəsilə bizi əvvəlcədən təyin etdi ki, Özü üçün övladlığa götürsün” (Efeslilərə 1:5) və İsa “Özünü bizim üçün fəda etdi ki, bizi... təmizləyib Özünə məxsus... bir xalq yaratsın” (Titə 2:14).

Tanrı bu və ya digər məqsədimizə nail olmaq üçün söylərimizdə peşman olmağımıza yol verir. Nəhayət, Rəbb bizə yaxınlaşıb deyir: “Övladım, sənə heç vaxt bunu söz verməmişəm, amma sən təslim olub tövbə etsən və Mənimlə münasibətlərini düzəltəsən, vəziyyət yoluna düşər. Bundan sonra sən böyük bir güc, xidmətdə uğurlar, hətta oyanış da əldə edərsən. Sənə söz verirəm ki, əgər Mənimlə birlikdə addımlasan və günahını göstərməyimə və səni ondan təmizləməyimə icazə versən, bu şeyləri yox, yalnız **MƏNİ** əldə edəcəksən. Məni öz Məqsədin etsən, o Məqsədə mütləq nail olacaqsan və Mənim iradəmlə sənin üçün olan heç bir şeydə korluq çəkməyəcəksən”. Lakin bunlar bizə aydın olanda utanırıq. Biz etiraf etməliyik ki, əslində istəyimiz İsa Özü deyil, xudbin səbəblərə görə Onun ənamları idi! Bir himnin sözlərində müəllif belə deyir: “Mən Səni yox, bunları istəmişəm”. Buna görə də Rəbb bu istəklərə nail olmağımıza yol vermədi!

Xidmətimin ilk dövrlərində məni çaşdıran bir şeyi bu fikir izah edir. İllər əvvəl müjdəçilik xidmətimdə mənə elə gəlirdi ki, bu vəziyyətin açarı məsihçilərdir. Düşünürdüm ki, əgər insanın həyatında günah varsa, onda Müqəddəs Ruh imansızlar arasında işləyə bilməyəcək. Fikrimi dəstəkləmək üçün Müqəddəs Yazılardan müxtəlif yerlər tapa biləcəyimi düşünürdüm. Aydın görünürdü ki, əgər məsihçilər günahlarından tövbə etsələr və Allahla münasibətlərini düzəltsələr, onda Müqəddəs Ruh yolunu azmışlar arasında qüdrətli şəkildə hərəkət edəcək. Nəticədə, ilk həftədə məsihçilərlə danışdım və onları tövbə etməyə çağırdım, Allah onlara böyük xeyir-dua verdi və çarmıxın qarşısında həqiqətən tövbə etdilər. Ancaq ikinci həftə imansızlara Müjdəni çatdıranda çətin oldu və düşündüyüm kimi Allahın qüdrətli işi baş vermədi. Səbəb indi mənə aydın oldu. Tövbə edib Allahla münasibətlərimizi düzəltməyimiz insanların xilasını üçün bir məqsəd idi, yəni burada məqsəd İsa Özü deyildi. Bizim diqqətimiz hər zaman doğru olmağımızda idi və buna görə də məqsədlərimizə

Allah öz möhürünü basa bilmirdi. Allahla bir növ sövdələşmə formasında “qanun altında” tövbə edirdik. Nəhayət, biz dua ilə Allaha yönəldik və insanlar xilas olmağa başladı. Bu, tövbə etdiyimizə görə deyil, Onun lütfkar olduğuna görə baş verdi.

Səhv olduğumuz və İsanı sevdİYimiz üçün Allahla münasibətlərimizi düzəltməliydik, çünki günahlarımıza görə Rəbb gözəl üzünü bizdən gizlətməyə məcbur idi. Buna görə də nəyin bahasına olursa olsun Onu geri qaytarmaq istəyirdik. Məhz oyanışda iştirak edən, nur saçan məsihçilər yolunu azmışları Məsihə gətirmək üçün mühüm rol oynayırlar. Amma məsihçilərin tövbə etməsi üçün bu məqsəd olmamalıdır.

Biz günahımızın ifşasını və İsanı tək məqsədimiz kimi qəbul edərkən Allah Rəblə yanaşı məqsədlərimizin çoxunu bizə verir, çünki birinci yerdə Məsihi məqsəd qoymuşuq. “Onunla birgə bütün şeyləri də bizə lütf etməyəcəkmi?” (Romalıları 8:32). Onun səxavətindən danışarkən “bütün şeylər”ə nəyin daxil olduğunu kim bilir? İsa ilə addımlamağa hazır olanlar üçün Tanrı necə gözəl işlər görəcəkdir!

Buna yaxşı nümunə Süleymanın Allahdan hikmət istəməsidir (1 Padşahlar 3:5-13). Allah Süleymana dedi: “Nə istəyirsən, sənə verim?” Bununla Allah ona sərbəst seçim verdi. Süleyman xudbin istəklər əvəzinə Ondan xahiş etdi: “İndi mənə elə bir dərrakəli ürək ver ki, yaxşı ilə pisi ayırd edib Sənin xalqına hökm edə bilim”. Başqa sözlə, Süleyman “eşidən ürək”, yəni Tanrını dinləməyə və nə etməli olduğunu eşitməyə hazır olan sınımış ürək istəyirdi. Süleymanın bu məqsədi Allahı çox sevindirdi və ona dedi: “İndi ki özün üçün uzun ömür, var-dövlət və düşmənlərinin canını istəmədin, bunların yerinə ədaləti ayırd etmək üçün dərrakə istədin, Mən istəyini yerinə yetirirəm: sənə elə bir hikmətli və dərrakəli ürək verirəm ki, sənin kimisi nə səndən əvvəl olmuş, nə

də səndən sonra olacaq. Budur, sözlərinə görə etdim. Bax, sənə müdrik və dərrakəli bir ürək verdim”.

Süleyman istədiyi məqsədinə çatdı. Ancaq Allah ona başqa şeyləri də verdi. “Hətta sənə istəmədiyini — var-dövləti də, şöhrəti də verirəm; belə ki bütün ömrün boyu padşahlar arasında sən kimisi olmayacaq” (1 Padşahlar 3:13). Tanrı Süleymanın istəmədiyi şeyləri ona verdi, çünki o, başqa şeyləri əsas məqsəd hesab etmədi. Biz də başqa xudbin istəklərimizi məqsəd kimi qoymayanda və İsada yeganə məqsədimizi biləndə həyatımızda belə olacaq. Allah Öz iradəsinə uyğun olan hər şeyi bizə verəcək.

* * * * *

Biz Məsihsiz məqsədləri nəzərdən keçirdik. Bəzən biz Ondən kənarda məqsədlər axtarıq.

Biz tövbə yolunun əhəmiyyətini və Məsihin qanı vasitəsilə paklanmaya ehtiyac duyduğumuzu anlayırıq. Müqəddəs Ruh bizə günahımızı göstərəndə onu qəbul edirik və tövbə üçün çarmıxa qayıdırıq. Ancaq biz hiss edirik ki, axtardığımız və çox ehtiyac duyduğumuz xeyir-dua hələ də kənardadır. Bizim axtardığımız xeyir-dualara qələbə, güc, şəfa, Müqəddəs Ruhla dolmaq və hətta oyanış da aiddir. Bizim fikrimizcə, Məsihin qanı və tövbəmiz bu xeyir-duanın özünü yox, xeyir-duaya aparən yolu təmin edir. Tanrı ilə ünsiyyətimizi düzəltməyimiz Allahın qüdrətinin üzərimizə gəlməsinə bir hazırlıqdır. Buna görə də biz dua etməli, mübarizə aparmalı və gözləməliyik. Biz düşünürük ki, bunları həyata keçirmək üçün İsanın ayaqları altındakı tövbə yerini tərək edib Qolqotadan başqa bir yerə, məsələn, Əllinci Gündə olan hadisələrə qayıtmalıyıq.

Bütün bu məqsədlər nə qədər yaxşı səslənsə də, nəticə həmişə eyni olur — axtardığımız Məqsədi tapa bilmirik. Biz hələ də axtararaq narazı qalırıq və “tapmışam” demirik.

Şübhəsiz ki, Allah bizim üçün bundan daha yaxşısını hazırlayıb və həqiqətən də, Onda cavabımız var. Lakin biz yalnız Onun Oğlunu Məqsəd və Yol kimi görməliyik. İsa insanlara nəinki Ataya gedən yolu, həm də Atanın Özünü tapdıqlarını söyləyəndə demək istəyirdi ki, biz axtardığımız digər xeyir-dualara da bunu tətbiq edə bilərik. Gözəl həqiqət budur ki, İsa yalnız xeyir-dua yolu deyil, həm də bizə lazım olan xeyir-duanın özüdür. O yalnız qüdrətə gedən Yol deyil, həm də bizim qüdrətimizdir. Rəbb yalnız qələbəyə gedən Yol deyil, həm də bizim qələbəmizdir. İsa yalnız müqəddəsliyə aparan Yol deyil, həm də bizim müqəddəsliyimizdir. O təkcə şəfa Yolu deyil, həm də Özü bizim şəfamızdır. Məsih təkcə oyanışa gedən Yol deyil, O həm də Özü oyanışımızdır. Beləliklə, Rəbb İsa bizim üçün hər şeydir. Biz nəyə ehtiyac duyuruqsa, cavab İsadır. Paulun dediyi kimi, “Allahın tam bütövlüyü bədəncə Məsihdə yaşayır”. Biz də Onda tamamlanmışıq (Kolosselilərə 2:9-10). Bir günahkar kimi Onun yanına gələrkən ehtiyac duyduğumuz hər şeyi Onda tapırıq. Xeyir-dua üçün çarmıxdan kənara çıxmağa ehtiyac yoxdur. Əllinci Gün oyanışı və digər xeyir-dualar həmin gün deyil, məhz günahkarların tövbə etdiyi Qolqotadan gəldi. İnsan səmimi qəlbdən tövbə edib iman etməklə Bir Şəxsə cəmlənən Yol və Məqsədi tapmış olur.

İndi ruhani həyatdakı bir çox uğursuzluqların səbəblərini anlamağa başlayırıq. Biz sülh, müqəddəslik, qələbə və oyanışı İsadən kənarda axtarmışıq və ona görə də axtardığımız xeyir-dualar bizi tərk edib. Biz bu məqsədlər üçün bütün şərtləri yerinə yetirib mübarizə aparmışıq, amma səylərimiz əbəs yerə olub. Bir məsihçi kimi biz hətta İsanın həlimlik yolu ilə getmişik

və Rəbb günahlarımızı bizə göstərəndə tövbə etmişik. Amma aldığımız böyük sevgi və qüdrət vəftizinə hələ də əldə edilməmiş bir şey kimi baxılır.

Gəlin yenidən Paulun “Məsih Qanunun sonu olub ki, iman gətirən hər kəs saleh sayılsın” (Romalıları 10:4) sözlərinə diqqət yetirək. İncildəki məktubları danışq dilinə tərcümə edən J.B Fillips bu ayədən sitat gətirir: “Məsih iman edənlər üçün qanunla gələn salehlik uğrunda mübarizənin sonudur”¹. Bu nə qədər dolğun və mənalı bir ifadədir, Məsih mübarizənin sonudur! O günlərdə yəhudilər salehlik uğrunda ciddi mübarizə aparırdılar. Bu, insanın şəxsi salehliyi deyil, amma onun Allahla düzgün münasibətdə olmasıdır. Romalıları məktubu nəzərdən keçirərkən “salehlik” sözünü “Allahla düzgün ünsiyyətdə olmaq” kimi oxuyuruq, çünki bu söz Paulun istifadə etdiyi mənanı verir. Yəhudi Allahla düzgün ünsiyyətdə olmaq üçün mürəkkəb qanuna riayət etməyə çalışırdı, lakin bunu bacarmadığına görə ürəyində özünü mühakimə edirdi və nə qədər səy göstərsə də Tanrı ilə ünsiyyətini bərpa etdiyinə əmin ola bilmirdi.

Həvari məhz bu vəziyyətdə “Məsih Qanunun sonu olub ki, iman gətirən hər kəs saleh sayılsın” ifadəsini söylədi. Məsih ilahi qanunun lənətini hamı üçün çarmıxda daşdı. İnsanlar hələ günahkar ikən Məsihə iman gətirdikdə İsanın qanı onlar üçün Allahın kamil salehliyini təmin etdi. Onların salehlik uğrunda mübarizələri bitdi və Məsihlə yeni həyatları başladı.

Ancaq İsa təkcə salehlik uğrunda mübarizəmizin sonu deyil, O həm də hər şey uğrunda — sülh, qələbə, müqəddəslik, şəfa, oyanış uğrunda olan mübarizəmizin sonudur. Bu xeyir-duaları əldə etmək üçün biz çox mübarizələr aparmışıq; bəzən çox çətinliklərlə özümüzü Allaha təslim etmişik; çox dualar etmişik; günahdan

1 “Gənc Kilsələrə Məktublar” da J. B. Fillips.

yayınmaq üçün əziyyətlər çəkmişik. Lakin köməksiz vəziyyətdə günahımızı etiraf etdikdə Rəbbə yaxınlaşırıq və alçaldığımız anda O bizim üçün çoxdan gözlədiyimiz xeyir-duaya çevrilir. İsa bizim sülhümüz, gücümüz, qələbəmiz və oyanışımızdır. Rəbdən kənarda heç nə yoxdur.

Mənə bir qurtum həyat Suyu gərəkdir,
 Quyu isə çox dərinidir,
 Qəlbimin yangısı üçün o Həyat Suyunu
 Heç kim mənə verə bilməz.
 Bu fəryadımı Eşidən yaxınlaşmasa, məni kim eşidər,
 Möhtac olanların Köməkçisi,
 Dirilik Suyu olan Məsihi
 Mən iman edərək tapdım!

Bir neçə illər əvvəl Elzasda keçirilən bir konfransda iştirak etdim. Orada Rəbb barədə öyrədən və oyanış üçün xüsusi ənamə sahib olan bir afrikalı məsihçi ilə işlədiyim vaxtları unutmayaçağam. Tanrı həmin konfransda çox işlər gördü. Bir çoxları təqsirlərini anladı, Rəbbin onlara göstərdiyi günahlara görə tövbə edib azadlıq əldə etdilər. Onlar Müqəddəs Ruhla dolub daşaraq Allaha həmdlərlə evlərinə qayıtdılar. Konfransda iştirak edən kiçik bir qrup bizi ertəsi gün yaxınlıqdakı şəhərdə keçiriləcək toplantıya dəvət etdi. Onlar istəyirdilər ki, biz oyanış üçün olan dua toplantılarında danışaq. O məsihçilər neçə illər idi ki, həftədə iki və ya üç dəfə oyanış üçün dua edirdilər və bundan sonra daha səylə dua edəcəkdilər. Biz bu görüşdən sonra vəziyyəti anladıq. Məsələ onda idi ki, bu insanlar İsanı görmüş, Rəbbin qarşısında diz çöküb tövbə etmiş, Müqəddəs Ruhla yenidən dolmuş məsihçilər idilər və indi oyanış üçün duanı davam edəcəkdilər!

Bu o demək idi ki, onlar İsanı oyanışın özü kimi deyil, yalnız oyanışa aparan yol kimi görmüşdülər. Tanrı afrikalı məsihçi

vasitəsilə bu imanlılara göstərdi ki, onlar hamının getdiyi yolla gedirlər. Onlar da Yəhudeyada Rəbb İsanı ilk dəfə qarşılayan camaat kimi edirdilər. Bu imanlılar Məsihin gəlişini gözlədikləri və dua etdikləri zaman Rəbb onların arasında naməlum və tanınmamış olaraq qalırdı. Bəlkə də həmin dövrdə Məsih insanların təsəvvür etdikləri kimi meydana çıxmamışdı. Lakin bu gün Məsih, həqiqətən də, göylərdə Allahın sağındadır. Beləcə Allah da günahlarımızı bizə göstərmək və bizi dəyişmək məqsədilə qəlbimizdə oyanış üçün təsəvvür etdiyimiz şəkildə gəlmir. Lakin İsanı əsas yerə qoysaq, əmin olun ki, oyanış baş verəcək və Onunla birgə addımlasaq, Allah bizim üçün böyük işlər görəcək.

Onda biz oyanış üçün dua etməli deyilik? Bizim məsihçi kimi ilk məsuliyyətimiz budur ki, birinci özümüz qəlbən oyanmalıyıq. Mübarizəmizin sona yetdiyini və bizə lazım olan İsanın Özünü tapdığımızı anlamalıyıq. Bundan sonra biz digərləri ilə dua edə bilərik ki, Allah qəlblərimizdə etdiyini başqaları üçün də etsin. Biz belə vəziyyətdə oyanış üçün dua edəndə sanki onun hələ gəlmədiyini kimi dua etmirik, amma artıq qəlbimizə daxil olmuş Rəbbə görə dua edirik. Artıq oyanış başlayıb (və hətta oyanışın Sahibi bir qəlbə daxil olubsa, demək artıq oyanış başlayıb) və indi əsas məsələ oyanışın yayılmasıdır. Bir neçə məsihçinin qəlbində yaranmış yeni həyat üçün susamaq hissi indi başqa ürəklərə də ötürülməlidir. Bu məqsədlə Allah dualarımızdan istifadə etdiyi kimi qəlbimizdə baş verən oyanışdan və Ona təslim olmağımızdan da istifadə edəcək.

Bu cür duaları həm Yolu, həm də Məqsədi tapan məsihçilər edə bilər. Belə insanlar daha əvvəlki kimi oyanış üçün səylə gərgin dualar etməyəcəklər, əksinə Allahın hüzuruna iman və cəsarətlə gələcəklər.

Demək həm Yolu, həm də Məqsədi İsada tapan insan artıq bütün ruhani zirvələrə çatıb? Əsla! O hələ də günahkardır, ona

İsanın qanı lazımdır və tövbə etməlidir. Belə məsihçi həmişəkindən daha tez tövbə edir, çünki belə etməklə Rəbb İsanın onun üçün hər şey olduğunu sübut edir. Belə bir məsihçi nəyə nail olub? Nəhayət, o əsl qızılın harada olduğunu tapıb və indi əsl mənbədən — Rəbb İsadən qaynaqlanır.

Bu cür məsihçi doktrinada və ya həyat təcrübələrində artıq hər parıldayan şeyin ardınca getmir. Məsihçi bir çox başqa istiqamətlərdə cavab axtardıqdan sonra o, ilk dəfə xilas olarkən daddığı Rəbb İsayə qaydır. O, hər gün İsa ilə ünsiyyətini daha da dərinləşdirməli, öz günahından tez xəbərdar olmalı, daha dərindən tövbə etməli, öz hisləri üçün ölməli, daha dərindən paklanmalı və daha çox iman etməlidir. Belə məsihçi həyatında canlı Rəbbin dolğunluğunu tapacaq.

Gəlin İsanı Məqsəd və bu Məqsədə aparan asan Yol kimi görək — Yol və Məqsəd bizim kimi ehtiyacı olan insanlara Rəbbin qanı vasitəsilə verilir.

İsa mənim Çobanım, Ərim və Dostumdur.
O mənim Peyğəmbərim, Kahinim və Padşahımdır.
Rəbbim, Həyatım, Yolum və Məqsədimdir.
Qoy həmdlərim Sənin hüzurunda qəbul olunsun!

9 - C U F Ə S İ L

Başqaları

Başqaları üçün İsanı görmək

Rəbb İsanı həqiqətən Məqsəd kimi gördükdən sonra deyə bilərik ki, Allahın bizim üçün istədiyi həqiqi məsihçi həyatının başlanğıcına gəlmişik. Əvvəllər çox uzaq olan Məqsədə — salehlik, Allahla sülh, müqəddəslik və oyanışa — yalnız çoxlu mübarizələrdən sonra nail olduqsa, deməli indi bizim üçün yeni həyat başlayır. Biz Məsihin Özünün bizim üçün hər şey olduğunu və Onun qiymətli qanının bu Məqsədə gedən asan yol olduğunu gördük. İndi bizə bu Məqsəddə yeni həyat yaşamaq imkanı verilir!

Bəs bu yeni başlanğıca nə daxildir? Bizə bu sualı verməyə ehtiyac yoxdur. Yeni Məqsədi əldə edən hər kəs bilir ki, bu həm də başqaları üçündür. İmanlı insan öz yeni anlayışı haqqında danışanda təkcə Allahı izzətləndirmir, o həm də zövq aldığı həyatı başqaları ilə bölüşməyə imkan yaradır. Həqiqətən də, oyanışın yayılmasına səbəb Məsihdə olan bu yeni həyatı başqalarına yaymaqdır.

Lütfdən çox qanun altında fəaliyyət göstərməyə öyrəşənlər, nəhayət, rahatlanıb müjdəçilik, eləcə də digər işlərdə nə etmək barədə məsləhət ala bilərlər. Lakin lütf heç vaxt bitmir,

qanun yenidən qayıtmır, bu həm məsihçi həyatımıza, həm də xidmətimizə aiddir.

Əbədi həyatı başqalarına ötürəndə Lütf yolu haqqında çox bilməliyik. Bizim başqalarına xidmətimiz öz söylərimizdən deyil, əksinə İsanın bu istiqamətdə gördüyü işləri həyata keçirməyimizdən irəli gəlir. Biz Rəbbin lütfünü və qüdrətini insanlara göstərmək üçün özümüzü Ona təqdim etməliyik. İsa Öz Atasının işini gördüyü kimi biz də belə etməliyik. “Beləcə İsa onlara dedi: ‘Doğrusunu, doğrusunu sizə deyirəm: Oğul Atanın nə etdiyini görməsə, Özündən bir şey etməz. Çünki Ata nə edərsə, Oğul da onu edər’” (Yəhya 5:19). Biz Rəbb İsanın gördüyü işlərdən başqa heç nə edə bilmərik. Biz bunu anlayana qədər elə çıxır ki, xidmətimiz özbaşına başladığımız işlərdən başqa bir şey deyil. Əgər Rəbb İsanın bir vəziyyətdə nə etdiyini görsək, Oğul Ata ilə birlikdə hərəkət etdiyi kimi, biz də İsa ilə birlikdə hərəkət edə biləcəyik. İnsanla Tanrı arasındakı bu əməkdaşlıqda Allahın əsl işləri həyata keçirilir. Biz Tanrının göstərişi olmadan heç bir işə başlamamalıyıq, sadəcə özümüzü Ona təslim etməliyik ki, Rəbbin başladığı və apardığı işlərdə bir vasitəçi olaq. Bu işləri Allahın bizim vasitəmizlə həyata keçirməsinə etibar etməliyik.

Gəlin həqiqəti sadə və cəsarətlə bir tərzdə bildirək — Rəbb İsa başqaları üçün yaşayır. Üzüm bağının verdiyi bəhrələr başqaları üçündür. Eləcə İlahi Meynəlik də başqalarının xeyri üçün təyin edildi. İsa göylərdən başqaları üçün gəldi və canını başqaları üçün qurban verdi. O, ölümlər arasından diriləndə kim olduğunu sübut etdi və Özünə bəraət qazandırdığı kimi başqalarına da bəraət qazandırdı. (Romalıları 4:24). Bundan əlavə Rəbbin indi göylərdə tutduğu mövqe də başqaları üçündür, çünki belə yazılıb: “Məsih... göyün özünə daxil oldu ki, indi bizim üçün Allahın hüsurunda zahir olsun” (İbranlılara 9:24). Biz Onun “izzətli zənginliyi” haqqında ilahi oxuyuruq, amma bu zənginliyi O bizə bəxş edir.

Ata Oğlunu ölüldəndən dirilti və Onu başqalarına xidmət etmək üçün təyin etdi, həmin başqaları biz günahkarlarıq.

Bu həm də Onun məqsədini, yəni çarmıxdakı qurtuluşu ilə insanların Allahla ünsiyyətini bərpa edir. Bu Onun sadəcə bir arzusu deyil, lakin Tanrının İlahi məqsədidir. Bu gün dünya üçün Meynə olan İsa Öz qanı bahasına insanları satın alır, millətlər şəfa tapır və günahkarlar bu Meynənin bəhrələrindən dadırırlar.

Rəbb İsa bu işi tək görmür. O, əzəmətli məqsədlərini həyata keçirmək üçün xilas olmuş bizləri Özü ilə əməkdaşlığa cəlb edir və biz Onun meyvələrini saxlayan budaqlara çevrilirik. Budaqlar Meynə olmadan bəhrə vermədiyi kimi, Meynə də budaqlar olmadan məhsul verə bilməz. Amma budaqlar özlüyündə məhsul yetişdirə bilmir; məhsul yetişdirmək tamamilə Onun işidir. Rəbb insanların daxilində yaşadığı üçün onlar sadəcə Onun yetişdirdiyi bəhrəni verirlər.

Yəhya 15-ci ayədə İsa “Meynə Mənəm, sizsə budaqlarsınız” deyəndə O bizimlə olan münasibətini təsvir edir. İmanlı insan Məsihdə budağı təmsil edir, çünki Məsih onun daxilində yaşayır.

Budaq meynəyə bağlandığı kimi,
Mən də Məsihə bağlıyam. Bilirəm ki, O mənimdir!

Deməli məsihçi, insanları xilas edib xeyir-dua vermək istəyən Rəbbin bir hissəsidir. O məhz bizim kimi budaqlarda bəhrə gətirmək istəyir. Biz zəif olduğumuzdan agahıq və İsanın Meynə olduğunu biləndə təsəlli tapırıq! Biz İsanın bir hissəsiyik və ruhən ac insanlara həqiqəti bölüşərkən O bizə cəsarət və səlahiyyət verir. Biz Meynənin budaqlarıyıq, ətrafımızdakı bu insanların xeyir-duası üçün sonsuz imkanları olan Rəbbin bir hissəsiyik!

* * * * *

Gəlin Rəbb İsa ilə birliyimizi aydın şəkildə göstərən Meynə və Budaqlar məsələsinə bir də nəzər salaq.

İsa “Mən həqiqi Meynəyəm” deyərək sözlünə başlayır. Yunan dilində cümlənin quruluşunda “həqiqi” sözü xüsusi vurğulanır. Aydınır ki, Rəbb həqiqi meynə olmayan başqa bir meynə ilə özünü müqayisə edir. Əhdi-Ətiqdə bu meynə ilə bağlı çoxlu ayələr var. Məzmurçu deyir: “Misirdən tənək fidanı gətirərək qovduğun millətlərin torpağında əkdin. Bunun üçün sahə hazırlamışdın, Tənək rişələnib ölkəni bürüdü” (Zəbur 80:8,9). Bu meynə İsrail idi və Tanrının onları Misirdən çıxarıb öz torpaqlarında əkməkdə niyyəti millətlər üçün bəhrə yetişdirmək idi və onların vasitəsilə dünyanın bütün millətləri xeyir-dua alacaqdı. Lakin həmin meynə bu yüksək məqsəddə uğursuzluğa düşər oldu, çünki İsrail xalqı Allahın xeyir-dualarının yalnız özlərinə aid olduğunu düşündülər və Ondan üz çevirib bütlərə tərəf döndülər.

Buna görə də Allahın Huşə 10:1-ci ayədə “İsrail bir qollu-budaqlı meynədir ki, bol-bol bar gətirir. Ancaq barı artdıqca qurbangahları da artırdı” dediyini eşidirik. O meynənin çoxlu yarpaqları var idi, amma nə Allah, nə də insan üçün heç bir bəhrəsi yox idi. Allah yenə İsrail haqqında başqa bir yerdə belə fəryad edir: “Mən səni gözəl meynə, tər-təmiz toxum kimi əkmışdım. Sən necə əleyhimə çıxıb cır, yabanı meynə oldun?” (Yeremya 2:21)

Əhdi-Ətiq meynəsinin bəhrəsiz olmasına dair ən dramatik parça Yeşaya 5-ci fəsildə yazılmış gözəl nəğmədir:

“...Torpağın məhsuldar bir təpəsində Sevgilimin bir üzüm bağı var idi, torpağı belləyib daşlardan təmizlədi, seçmə meynələr əkdə, ortada gözetçi qülləsi tikdi, üzümsıxan

düzəltdi, üzümlüyün barını gözlədi, amma bağ cır üzüm gətirdi. İndi isə xahiş edirəm, ey Yerusəlimdə yaşayanlar, ey Yəhuda adamları, mənimlə üzüm bağımın arasında hakim olun! Bağım üçün daha nə etməliyəm? Üzümlüyün barını gözləyərkən axı nə üçün bağım cır üzüm gətirsin?” (Yeşaya 5:1-4)

Bu nəinki İsrail, həm də bizim barəmizdə olan bir məsəldir! Allah bizim üçün bundan artıq daha nə edə bilərdi? Bir çoxlarının həyatını dağdan çox şeylərin başımıza gəlmədiyini görəndə geriye baxıb Allahın bizə yaxşı tərbiyə verdiyini görə bilərik. Sonra həyatımıza lütf gəldi və biz İsa Məsihi Xilaskarımız kimi qəbul etdik. Beləliklə, həyatımıza Allahın yaxşılıqları və başqalarının inkar etdiyi xeyir-dualar gəldi. Bizə Müqəddəs Yazıları yaxşı bilən müəllimlər dərs keçdi, müqəddəslərlə ünsiyyətdən zövq aldığımız, bizə xidmət etmək imkanı verildi və Allah saysız-hesabsız xeyir-duaları qucağımıza tökdü.

Biz bağbanın şəxsi diqqətindən də yayınmadıq, çünki O bizi budamaq və şəfa vermək üçün tez-tez yanımıza gəldi. Allah hər birmizə belə deyə bilər: “Üzüm bağında daha hansı işləri görə bilərəm?” Lakin Allah budaqlarda Onu izzətləndirib başqalarına xeyir-dua verəcək Ruhun bəhrələrini axtardığı zaman biz yalnız yabanı acı üzümlər yetişdirdik. Bunlar cismani təbiətimizin çirkin işləri idi. Diqqət yetirsəniz görərsiniz ki, Allahın bizdən çox vaxt yığdığı bəhrələr belə çirkin əməllərimiz olub. “Cismani təbiətin əməlləri isə bəllidir.

Bunlar
cinsi əxlaqsızlıq,
murdarlıq,
pozğunluq,
bütperəstlik,

sehrbazlıq,
 düşmənçilik,
 münafiqə,
 qısqanclıq,
 hiddət,
 özünü göstərmə,
 nifaq,
 təfriqələr,
 paxıllıq,
 sərxoşluq,
 eyş-işrət və buna bənzər şeylərdir” (Qalatiyalılara 5:19-21).

Burada çirkin və qəlbi incidən hər şey var; burada cinsi əxlaqsızlıqdan tutmuş qısqanclığa və eyş-işrətə qədər günahlar sadalanır, heç biri nə Allaha, nə də insana xeyir gətirmir. Bu pis bəhrələr evdə, işdə və hətta kilsəmizdə olanlara qarşı etdiyimiz əməllərimizdir. Bütün bunlar Allahın çoxlu yaxşılıqlar edib qayğı göstərdiyi meynə üzərində bitən bəhrələrdir. Qəribədir ki, biz yaxşı bəhrələr gətirəcəyimizə söz verəndə və buna nail olmaq üçün mübarizə aparanda belə vəziyyətlə üzləşirik.

Bəs niyə həyatımızda belə olur? Allahın Əhdi-Ətiqdəki meynəsi olan İsrailə vəziyyət nə üçün belə oldu? Səbəb bu idi ki, İsrail meynə olduğu halda onun meyvələri günaha batmış — diqqət mərkəzinə özünü qoyan insanın təbiətinə xas idi. Əgər insan təbiəti dəyişib şirin üzüm yetişdirə bilsəydi, onda İsrail bir meynə kimi yaxşı bəhrə gətirərdi, çünki Allah bu meynəyə çox yaxşılıqlar etmişdi. Lakin İsrailin uğursuzluğu göstərdi ki, insan Allah üçün yaxşı bəhrə gətirən meynə olmadı.

Deməli, uğursuzluğumuzun səbəbi də budur. Biz yaxşı meynə olub özümüzə müqəddəslik və başqalarına qarşı məhəbbət tapmağa çalışırıq. Lakin Müqəddəs Yazılar bizə göstərir ki, insan

üçün bu mümkün deyil. Paul bunu bizdən çox əvvəl dərk edib demişdi: “Bilirəm ki, daxilimdə, yəni cismani təbiətimdə yaxşı bir şey yaşamır” (Romalılara 7:18). Bunu dərk edən başqa birisi isə belə dua etmişdi: “İlahi, cismani təbiətimdə etdiyim səhvlərə görə məni bağışla”.

Rəbb İsa Özünü bu meynə ilə müqayisə edir. Beləliklə, O, Tanrını kədərləndirən üzümlüyün xarabalıqlarının ortasında dayanaraq “Mən həqiqi Meynəyəm” bəyan etdi. Sanki O dedi: “Artıq insanın meynə olması bitdi. Allahın meynə barədə hökmü Mənim Bədənimdə, Çarmıxda tamamlanmalıdır. Bundan sonra Mən Meynə olacağam. İndi Allahın bəhrələri başqa yerdən deyil, yalnız Məndən gəlir”. Bu bizim üçün şad xəbərdir. Allah artıq bizdən meynə olmağımızı gözləmir və heç bir cəhd etməyə də ehtiyac yoxdur. Meyvə yetişdirmək məsuliyyəti artıq bizim deyil. İndi Allahın Öz həqiqi Meynəsi, dirilmiş Rəbb İsa var. O, Allahın insanlardan tələb etdiyi bütün bəhrələri verməyə və insanlar üçün Rəbbin lütfünün bütün məqsədlərini yerinə yetirməyə qadirdir.

Bəs biz Meynədə hansı rolu oynayırıq? Biz Meynə olan İsada budaqlarıq. Biz meyvə yetişdirmirik, amma İsanın bizdə yaşamasına icazə verdiyimiz üçün Onun yetişdirdiyi meyvələri hasil edirik. Paul “Məsihlə birlikdə çarmıxa çəkildim. Artıq mən yaşamıram, Məsih məndə yaşayır” (Qalatiyalılara 2:20) sözləri ilə bu fikrə yeni bir aydınlıq gətirir. Burada Məsihlə birlikdə çarmıxa çəkilmiş bir Paul və eyni zamanda yaşayan ayrı Paul da var. Məsihlə birlikdə çarmıxa çəkilən Paul meynəni təsvir edir və boş yerə əlindən gələni etməyə çalışırdı. Yaşayan Paul isə budaq olan Paul idi, özünə imanı itmiş və Rəbbindən asılı olan adam idi. Budaq olan Paulda İsa Öz Həyatını yenidən yaşadı, çünki üzüm şirəsi budaqda olduğu kimi o, “artıq mən yox, Məsih məndə yaşayır” söyləyir. İsa Paul üçün Meynə oldu, bu da onun həyatında və xidmətində görünən bütün meyvələrin mənbəyi oldu.

* * * * *

İndi biz gündəlik həyatımızda bunların praktiki həyata keçirilməsinə nəzər salacağıq.

Biz çox vaxt bilmədən meynənin yerini tuturuq, günümüz üçün planlar qururuq və Rəbbimiz üçün əlimizdən gələni etməyə çalışırıq. Çiyinlərimizdə məsuliyyət və idarəciliyin ağırlığını duyuruq və biz hiss etmədən meynəyə çevrilirik. Deməli günümüzü özümüz idarə edirik və biz özümüz meynə olduğumuz üçün işlər getdikcə pisləşir. İnsanlar və şərait bizim planlarımızı pozur və niyyətlərimizin həyata keçməsinə mane olurlar. Nəticədə, ürəyimizdə sərtlik, qıcıqlanma və küskünlük yaranır və tez-tez dilimizdən kobud sözlər çıxır. Meynə olmağa çalışmağın məsuliyyəti bizdə gərginlik yaradır və bu da bizi növbəti günahlar etməyə sürükləyir. Əgər üzərimizə hansısa məsihçi xidmətinin məsuliyyəti qoyularsa, onda gərginliyimiz daha da artır və reaksiyalarımız pisləşir. Sonra biz bunları günah adlandırmadan həmin xidmətə başlayırıq. Təəccüblü deyil ki, axırda biz pərt olub məğlub bir vəziyyətə düşürük.

Lakin tövbə yolu bizim üçün həmişə açıqdır. Həqiqi Meynəmiz olan İsa bir çox adi meynələr kimi, bir dirəyə, Qolqotada olan dirəyə bağlanmışdır. Rəbb bizi bağışlamaq və təmizləmək üçün Onun yanına qayıtmağımızı və meynə olma cəhdlərimizi etiraf etməyimizi istəyir. Beləliklə, İsa dərhal yenidən bizim üçün Meynə olur və biz Onda dincələn budağa çevrilirik. Bizdə uğursuzluğun yerini Ruhun bəhrələri, Onun həyatının və təbiətinin məhsulları əvəz edir. Onlar necə də qiymətli bəhrələrdir, bunların hamısı başqalarının xeyir-duası üçündür və bütün bunlar Rəbbin Özünə xasdır! Bu bəhrələr cismani əməllərimizlə necə də kəskin ziddiyyət yaradır! "Müqəddəs Ruhun səmərəsi isə belədir:

məhəbbət,
 sevinc,
 sülh,
 səbir,
 xeyirxahlıq,
 yaxşılıq,
 sədaqət,
 həlimlik,
 nəfsə hakim olmaq” (Qalatiyalılara 5:22, 23).

Müqəddəs Yazı Ruhun bəhrələrini tək-tək Sadaladığına görə belə görünür ki, onların hamısı birinci bəhrənin — hər şeyi özündə cəmləşdirən məhəbbətin tərkib hissəsidir; bu Rəbbin başqalarına olan sevgisidir.

Qələbənin yolu həmişə tövbədən keçir. Allahın bizə göstərdiyi kimi cismani təbiətin əməllərinə görə tövbə etməsək, İsa bizim üçün Meynə ola bilməz. Rəbbə güvənmədən, Onda dincəlmədən və günahı etiraf etmədən heç vaxt qələbə, yəni Onun qələbəsini əldə edə bilmərik. Mən meynə olmağa çalışdığıma görə tövbə edəndə O mənim üçün yeganə Meynə olur. Məndə məhəbbət olmadığına görə tövbə edəndə Onun məhəbbətini əldə edirəm; narahatlığımı etiraf etdiyim zaman Onun sülhünü qazanıram; səbirsizliyimi etiraf edəndə Onun səbrinə malik oluram; incikliyimi etiraf etdiyim zaman mən Onun həlimliyinə nail oluram.

Biz İsanın Meynə, özümüzün isə budaq olmasını istəyəndə Onun başqa insanları xilas etmək niyyəti yerinə yetir və onlar xeyir-dua alırlar. Bundan sonra möcüzəli hadisələr baş verir. Tanrımız möcüzəli olduğundan ecazkar möcüzələr də Onun üçün normaldır. Başqalarını xilas etmək və dirçəltmək üçün Onu inandırmağa ehtiyac yoxdur. Bu Rəbbin işidir. Rəbb ancaq bizim dua edib iman etməyimizlə iş görmür. O həmişə fəaliyyətdədir,

sadəcə biz Ona qoşulmamışıq. Amma dua etməyə başlayanda və iman edəndə Onun məqsədlərinə qoşuluruq və Meynənin bəhrə verən budaqlarına çevrilirik. Bizim ruhani təcrübəmiz bunları Ondan nə qədər gözləməyimizdən asılıdır.

* * * * *

Nəhayət, indi belə sual verə bilərik. Əgər Onun meyvəsi bizim budaqlarımızda yetişəcəksə və Onun məqsədləri bizim vasitəməzlə yerinə yetiriləcəksə, bir budaq kimi rolumuz nədən ibarətdir?

Birincisi, biz imanla İsanı daima Meynə kimi görməliyik. Rəbb başqalarına məhəbbət bəsləyir və onlar üçün Öz lütfünün məqsədlərini sonsuz imkanları daxilində həyata keçirir. Rəbb İsa heç vaxt uduzmur, ruhdan düşmür və məğlub olmur və O, bizim Meynəmizdir! Bizim zəifliyimiz və daxili boşluğumuz Ona mane olmur, əksinə Özünü göstərmək üçün bu Ona imkanlar verir. Bu Onu təsvir etməyimiz üçün necə də gözəl bir mənzərədir! Beləliklə, təbii olaraq qəlbimizdə cəsarət, inam və əminlik yaranır. Biz ruhən qalib gəldikdə döyüşə başlamazdan əvvəl artıq qələbə çalırıq və həyatımızda Onun bəhrələri görünür.

İkincisi, bir budaq kimi biz günaha görə peşmançılıq keçirməli və Rəbb üçün əlçatan olmalıyıq. Bir budaq özü-özlüyündə müstəqil həyat sürə bilməz. Budaq yalnız Meynənin meyvəsini vermək üçün mövcuddur. Rəbb İsa ilə münasibətimizdə də belə olmalıdır. Qəlbimizdə xudbinlik və şəxsi maraqlarımızla çox vaxt mübarizə gedir! Rəbb bizdən çox vaxt istifadə edə bilmir, çünki biz diqqətimizi özümüzə cəmləyən köhnə mənliliyimizə qayıtmışıq.

Lakin biz Meynənin budağı kimi Rəbb üçün əlçatan olduqda, onda bu mənliliyimiz də Ona təslim olmalıdır. Köhnə mənliliyimizin təslim olması yalnız xüsusi bir məqamda deyil, həm də problemlər

yarandıqda və O bizimlə məşğul olduqda daim baş verməlidir. Bu zaman mənlilik, onun haqları və istəkləri müntəzəm olaraq ölməlidir; yalnız bu yolla Rəbb İsa budaqda öz bəhrəsini verə bilər.

Bunu sizə bir hadisə ilə təsvir edəcəyəm. Bəzi görüşlər keçirmək üçün qatarla yol gədirdim. Təyin olunmuş yerə getmək üçün iki qatar dəyişməli olurdum.

Səfərin ilk hissəsində mən bütün vaxtımı qəzet oxumaqla keçirirdim və kupedəki başqa sərnəşinlərlə ünsiyyət yaratmalı olduğumu ürəyimdə zəif Səs mənə söyləsə də, qəzetimi kənara qoymaq istəmirdim. Mən Meynə üçün əlçatan deyildim. Səfərimin ikinci hissəsində vəz edəcəyim görüş üçün mövzunu hazırlamaqla məşğul idim. Həmin zəif Səs bir daha mənə bildirdi ki, ətrafımdakı insanları da fikirləşməliyəm. Amma qarşıdakı toplantıya görə narahat idim və vəz üçün hazırlaşmalı olduğumu hiss etdim. Mən yenə də Meynə üçün əlçatan olmadım.

Ancaq səyahətimin üçüncü hissəsinə yaxınlaşanda İsa mənə toxundu və nəhayət, Rəbbə söylədim ki, Onun budağı olmağa hazıram. İndi daxil olduğum kupe boş idi və mən fikirləşdim ki, görəsən, doğrudan da, Tanrı mənimlə danışır? Çox keçmədən bir nəfər kupeyə daxil oldu və yolun sonuna qədər mənimlə bərabər getdi. Onunla söhbətim asanlıqla ruhani istiqamətə yönəldi və həmin şəxsə ehtiyac duyduğu İsa barədə danışmağa başladım.

Onun ürəyi, həqiqətən, İsa üçün hazır idi. Onun qatardan düşməsinə beş dəqiqə qalmış İsanı şəxsi Xilaskarı kimi qəbul etdi və o vaxtdan bəri ondan aldığım məktublar həmin gün Allahın onun ürəyində bir iş gördüyünü sübut edirdi. Məhz bu hadisə mənə o zaman ehtiyac duyduğum Rəbbim haqqında təzə baxış verdi, ürəyimdə Ona yeni bir inam yarandı və sonrakı günlərdə

Rəbb İsanın kilsəyə oyanış və xilas gətirdiyini gördüm. Rəbbin bu tərzdə iş gördüyünün əvvəllər nadir hallarda şahidi olmuşdum.

Xeyir-dualı Meynə şəfqətlidir və insanların ehtiyacları Ona toxunur, biz isə xudbin olduğumuza görə insanlarla maraqlanmırıq. Bu Meynə həm də başqaları üçün də mövcuddur, lakin biz öz mənliliyimizə diqqətimizi yönəltmişik. Rəbbimiz olan Meynə insanlar üçün sevgi dolu məqsədlərini həyata keçirmək istəyir, amma biz buna inanmırıq və Rəbb üçün əlçatan deyilik. Qoy Allah bizim həyatımızda iş görsün ki, biz də budaqlar kimi Onun üçün hər zaman əlçatan olaq!

* * * * *

Gəlin həyatdakı rolumuzu təsvir etmək üçün Rəbbin işlətdiyi sözün mənasını düşünek. O dedi: “Məndə qalın, Mən də sizdə qalım” (Yəhya 15:4). Bu sözü sona qədər qoruyub saxlamalıyıq, çünki bu söz insanların xilasını düşünən və bu istiqamətdə səy göstərən şəxslərin düşüncələrində çox geniş yer almışdı. Çox vaxt belə deyilir ki, “sirr Onda qalmaqdadır”. Amma belə deyil, çünki bu sirri əldə etmək üçün yenidən çox səy göstərməyə çalışacağıq. Şübhəsiz ki, Sirr Meynədədir və xeyir-dua Onu görməyimizdən qaynaqlanır və biz Rəbbi Meynə kimi görəndən sonra Onda qalıyıq!

“Qalmaq” sözü sadəcə olaraq “yaşamaq”, “məskən salmaq” və ya “davam etmək” deməkdir. Tanrı bizi Öz Oğlunda məskunlaşdırdı və budaq kimi bizi Meynəyə birləşdirdi. Gəlin biz sadəcə Meynədə qalaq, yaşayaq və Onda məskən salaq. Əgər biz bunu etsək, O da bizdə yaşayacağını, qalacağını və məskən salacağını vəd edir. Bizim yerinə yetirməli olduğumuz şərt “Məndə qalın” əmridir. Rəbb isə bizim üçün “Mən sizdəyəm” vədini yerinə yetirir. Sanki O deyir: “Əgər siz Məndə yaşasanız, Mən də sizdə yaşayacağam”.

İsa yenidən bizdə Öz həyatını yaşayanda Onun bəhrəsi və qələbəsi özünü göstərir, çünki O həmişə uğur qazanır.

Bəs onda Məsihdə qalmaq nədən ibarətdir? Bu söz Meynə olan İsa haqqında bütün dediklərimizin əsasında şərh edilməlidir. Birincisi, meynənin yerini tutduğumuz üçün günah edərkən tez tövbə etməyimiz lazımdır. Bu bizi həmişə budaq kimi doğru mövqedə saxlayır. İkincisi, İsanı daim Meynə kimi görmək, Onun sonsuz imkanları ilə başqaları üçün yaşamaq və hərəkət etmək lazımdır. Sonra bu qiymətli Meynə ilə olan birlikdən bir iman yaranır. Bu cür iman Ona birləşməyi xahiş etməz, əksinə Onunla bir mövqedə durar və həyatını bizim üçün verdiyinə görə Ona həmd edir. Bununla da öz günahlarını dərk edənlər öz haqlarını və mənafelərini İsaya təslim edirlər ki, başqalarının xeyir-duası üçün bir budaq kimi Rəbdə qala bilsinlər. Nəhayət, başqalarına sevgi təkcə sözdə deyil, əməldə göstərilir. Biz məhəbbəti göstərməsək, O bizi sevgisi ilə doldura bilməz. Bu, kranı açanda suyun axıb getməsinə və digər tərəfdən isə çənə suyun tökülməsinə bənzəyir. İsanın bizdə qalması Yəhya 15-ci fəsildə izah edilir və bu digər məsələləri də əhatə edir. O dedi: “Əgər əmrlərimə riayət etsəniz, Mənim məhəbbətimdə qalacaqsınız... Mənim əmrim belədir: Mən sizi sevdiiyim kimi siz də bir-birinizi sevin” (Yəhya 15:11-12).

Amma bu fikirlərdən hansısa bir yeni fikir çıxartmalı deyilik. Sadəcə İsanı Meynə, özümüzü isə Onun bir hissəsi kimi görmək və başqaları üçün Onun budağı olmalıyıq. Yalnız bundan sonra gözəl, canlı, lütfkar Meynə Öz həyatını bizdə yenidən yaşayacaq, insanlar üçün Öz bəhrəsini verəcək və onlar üçün möcüzələr yaradacaq.

İsanı görmək məsihçi həyatımızın hər bir sahəsində olduğu kimi burada da eynidir.

“Ağa, biz İsanı görmək istəyirik.”

M Ü N D Ə R İ C A T

Ön söz	3
1-ci Fəsil: Tanrını görmək — Həyatın məqsədi.	7
2-ci Fəsil: Allahı İsa Məsihin simasında görmək.	18
3-cü Fəsil: Bizə yalnız İsanı görmək kifayətdir.	25
4-cü Fəsil: İsanı Həqiqət olaraq görmək	33
5-ci Fəsil: İsanı Qapı kimi görmək.	45
6-cı Fəsil: Sina yoxsa Qolqota?	58
7-ci Fəsil: İsanı Yol olaraq görmək	68
8-ci Fəsil: İsanı Məqsəd olaraq görmək	82
9-cu Fəsil: Başqaları üçün İsanı görmək	94

KITABI-KNIGI.COM

İstənilən cihaza öz dilinizdə
yükləyin və oxuyun. Bütün ailə üçün
pulsuz elektron kitablar.

Roy və Revel Heşn ən çox satılan “The Calvary Road” (Qolqota Yolu) kitabının bu klassik versiyasında məsihçi həyatımızda İsanı görməyin vacib cəhət olduğunu öyrədir. Onlar Rəbb İsanın təravətləndirici və sual doğuran təsvirini göstərərək insan qəlbinin bütün ehtiyaclarının təmin edən Şəxsdən danışirlar. Bütün bu səhifələrdə təkrar-təkrar iki mövzudan — lütf və oyanışdan bəhs edilir, lakin əsas istiqamət və mövzu həmişə İsadır.